Julie Clark



Minciunile pe care le spun



JULIE CLARK

MINCIUNILE PE CARE LE SPUN

Original: *The Lies I Tell* (2022)

Traducere din engleză şi note de:
LUMINIȚA GAVRILĂ



virtual-project.eu



— 2024 —

KAT

În prezent – iunie

O zăresc în cealaltă parte a încăperii, într-un mic grup de donatori. Discută şi râde. Un cvartet de jazz cântă într-un colț, notele săltărețe şi lunecoase dansează în jurul nostru, pe un fundal elegant, luxos şi opulent. *Meg Williams.* Duc paharul la buze, savurând vinul vechi şi scump, greutatea cristalului, şi o privesc. Fotografiile cu ea sunt rare – un portret cu aspect granulat într-un vechi album de liceu şi încă unul extras din lista de personal de pe când lucra la YMCA în 2009 –, dar am recunoscut-o imediat. Primul meu gând: *S-a întors.* Urmat imediat de un al doilea: *În sfârşit.*

De cum am văzut-o, mi-am băgat în geantă ecusonul de jurnalist şi am păstrat distanța. Am participat la toate evenimentele de campanie ale lui Ron Ashton din ultimele trei luni, în speranța că Meg îşi va face apariția – atrasă de o alertă Google pe care am creat-o acum zece ani. După un deceniu de tăcere, am primit o notificare în aprilie, care îmi semnala crearea unui nou website. *Meg Williams, agent imobiliar.* Am ştiut dintotdeauna că se va întoarce. Faptul că a făcut-o sub numele ei real îmi spune că de data aceasta nu are intenția să se ascundă.

Şi totuşi, când a intrat şi a dat zâmbind haina la garderobă, starea mea de echilibru s-a schimbat, catapultându-mă într-un moment care nu credeam că va mai veni. Poți să te pregăteşti pentru ceva, să-ți imaginezi în fel şi chip cum va fi şi tot să ți se taie respirația când se întâmplă în realitate.

Am vorbit o dată cu ea, în urmă cu zece ani, dar nu avea de unde să ştie că eu am fost cea care a răspuns la telefon

în ziua aceea. A fost o convorbire de 30 de secunde care mi-a schimbat traiectoria vieții şi ar fi un eufemism să spun că o consider pe Meg parțial vinovată.

Scott, logodnicul meu, sigur o să spună că prețul – financiar şi emoțional – va fi mult prea mare. Că nu ne putem permite ca eu să las baltă o slujbă remunerată pentru a umbla după cai verzi pe pereți. Că, întorcându-mă în trecut, la acele evenimente şi la acei oameni, risc să compromit toate eforturile pe care le-am făcut în ultimii ani pentru a mă vindeca. Dar el nu înțelege că tocmai aceasta este povestea care în sfârşit mă va elibera – nu doar de articolaşele pe care le scriu pentru doar câțiva firfirei per cuvânt, ci şi de demonii înfricoşători spre care Meg m-a împins, cu mult timp în urmă.

Mă alătur unui grup mai mare de persoane şi încuviințez absentă la discuții, în timp ce o privesc cu coada ochiului. O văd circulând printre invitați. O urmăresc în timp ce îl priveşte *pe el.* Am petrecut sute de ore reconstituind ultimii ei ani în Los Angeles şi indiferent cum aş lua-o, în centru e mereu Ron Ashton. Nu ştiu exact ce e în mintea ei – cel puțin deocamdată –, dar ştiu că nu este femeia care să rateze ocazia de a se răzbuna.

Tocmai dă capul pe spate şi râde la gluma unui interlocutor, când Ron se apropie de ea din spate, iar mie nu-mi vine să cred că asist la acest moment. Că sunt singura persoană din încăpere care ştie ce urmează să se întâmple.

Bine, nu singura. Pentru că şi ea ştie.

Mă întorc uşor, să pară că mă uit pe fereastra imensă, admirând priveliştea care se întinde din centrul oraşului până la ocean, dar nu ratez prezentările. Glume spirituale, câteva râsete. El se apleacă spre ea să audă mai bine ce spune, iar eu mă întreb cum reuşeşte această femeie să facă ce face. Cum reuşeşte să-i convingă pe oameni să creadă că

este cine spune că este, astfel încât aceştia să-i dezvăluie cele mai intime secrete, să se deschidă în fața manipulărilor şi înşelătoriilor ei. Să se ofere de bunăvoie manevrelor ei.

Observ o carte de vizită care trece dintr-o mână în alta şi dispare imediat într-un buzunar, apoi întorc privirea în altă parte, fascinată de modul în care tocmai a intrat în scenă. În curând va fi şi rândul meu.

MEG

În prezent – iunie
22 de săptămâni până la alegeri

Totul începe ca de obicei.

Eu mă strecor discret în umbra ta, fără mişcări bruşte, fără fanfară. Ca şi cum am fost acolo dintotdeauna. Ca şi cum acolo era locul meu.

De data asta este o recepție pentru strângere de fonduri, la care biletul de intrare este 10.000 de dolari. După aproape un deceniu, mă simt confortabil în mijlocul etalărilor extravagante ale celor bogați: tablouri originale pe pereți, antichități care costă mai mult decât salariul anual al unui om obişnuit, personal angajat pentru ocazie pe care mă prefac că nu-l observ şi care se mişcă discret în case precum aceasta, cocoțată în vârful unui deal, în timp ce luminile oraşului Los Angeles strălucesc mai jos de noi.

Dacă eşti una dintre țintele mele, să ştii că te-am ales cu mare atenție. Probabil că treci printr-o mare schimbare în viața ta – pierderea locului de muncă, divorț, moartea unei persoane apropiate. Sau te-ai lansat într-o cursă electorală grea, pe care rişti să o pierzi. O persoană vulnerabilă

emoțional se expune unor riscuri. Ea nu gândește clar și abia așteaptă să creadă toate fanteziile pe care i le servesc.

În munca mea de documentare mă bazez în principal pe rețelele sociale, cu funcțiile lor de geolocalizare și exhibiționism nerușinat. Știi acele chestionare pe care le fac unii prieteni de-ai tăi și apoi le postează? Câine sau pisică? Câți frați sau câte surori? Majoritatea întrebărilor par inofensive, dar data viitoare când vei vedea un astfel de chestionar, te sfătuiesc să fii mai atent. Numește cinci locuri în care ai locuit sau Patru dintre poreclele tale – ambele mă ajută să te abordez. *John? Sunt eu, Meg! Din Boise, ți-aduci aminte? Eram prietenă cu sora ta.*

E criminal de ușor.

Petrec sute de ore observând și documentându-mă. Pentru a stabili profilul diferitelor persoane din viața ta, pentru a găsi una cu care să mă împrietenesc și care va fi cea care mă va conduce la tine. Când am terminat, știu tot ce se poate despre tine și despre majoritatea persoanelor din preajma ta. În ziua în care îmi vei spune *Îmi pare bine să te cunosc,* eu te voi fi cunoscut deja de luni bune.

Asta te îngrijorează? Așa și trebuie.

* * *

— Ai încercat tartinele cu crab?

Veronica apare lângă mine, cu un șervețel de cocktail în mână. Am devenit foarte apropiate în cele șase luni de când m-am întors în Los Angeles, după ce ne-am cunoscut la un curs de yoga în Santa Monica, salteluțele noastre fiind una lângă alta în fundul sălii. De la un simplu salut prietenos cu o străină la începutul lecției am ajuns în final la legarea unei prietenii. Este incredibil cât de ușor o poveste postată pe Instagram te ajută să te înființezi în locul potrivit la momentul potrivit, lângă persoana potrivită.

— Încă nu, îi răspund. Am auzit că servesc și filet mignon, așa că mă păstrez pentru atunci.

Simt o căldură în piept, focul mocnit al entuziasmului care mă cuprinde de fiecare dată când încep o nouă operațiune. Cred că partea asta îmi place cel mai mult, când îmi arunc mrejele. Savurez anticiparea delicioasă a ceea ce va urma. Indiferent de câte ori o fac, nu mă satur niciodată de freamătul interior pe care întotdeauna mi-l stârneşte acest moment.

Veronica mototoleşte şervețelul.

— Nu ştii ce pierzi, Meg.

Încă nu m-am obişnuit să mi se spună pe numele real. L-am schimbat atât de des de-a lungul anilor, deşi în general au fost variațiuni pe aceeaşi temă – Margaret, Melody, Maggie. Diverse biografii, de la studentă la fotograf independent şi, mai nou, decorator de interioare şi life coach – consilier pentru vedete –, toate nişte invenții elaborate. Roluri pe care le-am jucat la perfecție. Dar în această seară sunt eu însămi, ceea ce nu mi s-a mai întâmplat de mult, foarte mult timp.

Nu am avut de ales. Pentru a începe această operațiune a trebuit să obțin licența de agent imobiliar şi n-am scăpat fără să dau numărul de asigurare socială şi amprentele digitale. Dar nu-i nimic, pentru că de data asta vreau să-mi fie cunoscut numele. Pentru ca Ron Ashton – dezvoltator, politician local şi candidat la funcția de senator al statului California – să ştie că eu am fost cea care i-a luat totul. Nu doar banii, ci şi reputația pe care şi-a clădit-o de-a lungul anilor.

Îl văd în partea opusă a sălii, dominându-i pe toți ceilalți cu umerii lui largi, cu părul grizonant pieptănat cu grijă. Stă de vorbă cu soțul Veronicăi, şeful său de campanie electorală.

Veronica îmi urmăreşte privirea şi spune:

— David zice că va fi o cursă electorală foarte strânsă. Că Ron nu-şi poate permite niciun pas greşit în următoarele câteva luni.

— Ce fel de om e? o întreb. Asta rămâne-ntre noi.

Veronica se gândeşte puţin şi răspunde:

— Ca orice politician. Un afemeiat în secret. Se crede Reagan reîncarnat. David zice că este obsedat de el. „Nu mai termină dracului cu Reagan ăsta”.

Chicoteşte şi clatină din cap.

— Dar *tu* ce părere ai?

Îmi aruncă o privire amuzată.

— Cred că este la fel ca oricare alt politician – ambiţios la modul patologic. Dar îl plăteşte bine pe David, iar beneficiile sunt fabuloase.

Apoi mă înghionteşte uşor cu umărul.

— Mă bucur că ai reuşit să vii. Cred că vei găsi pe-aici destule persoane pe care e bine să le cunoşti. Poate chiar nişte potenţiali clienţi.

Sorb din paharul de vin. Adevăratul motiv pentru care mă aflu aici în seara asta este să pun mâna pe un anumit client.

— Mi-ar prinde bine. E greu s-o iau de la capăt.

— Lasă c-o să reuşeşti. La câţi ani de experienţă ai dobândit în Michigan... Am văzut cum ai gestionat cumpărarea casei noastre de pe Eightieth Street. Nici acum nu ştiu cum ai reuşit să-l convingi pe vânzător să scadă atât de mult din preţ.

Îmi reprim un zâmbet. La scurt timp după ce ne-am cunoscut, la un sushi după yoga, Veronica mi-a explicat că ea şi David erau în căutarea unei investiţii imobiliare, dar că agentul lor nu le-a găsit nimic care să se încadreze în suma pe care erau dispuşi s-o cheltuiască.

— V-a arătat casa aia de pe Kelton? improvizasem eu, ştiind exact ce sperau să găsească. Un ranch cu un singur etaj, scos la vânzare pentru 1,7 milioane de dolari?

Veronica mă privise cu ochii mari.

— Nu, dar ar fi fost perfectă. O să-l întreb pe agentul meu.

— S-a vândut ca pâinea caldă, chiar în ziua în care a fost scoasă pe piață, acum e prea târziu. Agenta ta lucrează pentru Apex Realty în Brentwood, nu? Şi noi primim mereu alerte interne care anunță tranzacțiile încheiate de ea – 10 milioane, 20 de milioane.

Am luat o bucată de sushi şi, ținând-o între bețişoare, am adăugat:

— Îți spun eu, gestionarea conturilor de escrow[1] la astfel de cote poate fi epuizantă.

Minciuna pe care i-o spusesem a fost că m-am mutat acasă, în Los Angeles, după o carieră de succes ca agent imobiliar în Ann Arbor. Noul meu site web te trimite spre un altul în Michigan, cu anunțuri şterpelite de la Zillow şi Redfin.

Veronica a pus bețişoarele jos.

— S-a descurcat grozav când am cumpărat casa din Malibu, dar poate că bugetul nostru actual este prea mic pentru ea.

Am luat o înghițitură din apa cu lămâie şi am lăsat-o pe Veronica să reflecteze asupra acestui fapt. Într-un final a spus:

---

[1] În Statele Unite, în contextul tranzacţiilor de vânzare-cumpărare din domeniul imobiliar, contul de escrow este un depozit bancar prin care cumpărătorul pune la dispoziţia vânzătorului o sumă de bani pe care acesta o va primi la îndeplinirea unor condiţii stabilite în contract. Depozitul garantează faptul că solicitantul are intenţia fermă de a cumpăra casa şi banii necesari (N.t.).

— Mi-ar face mare plăcere să preiei tu achiziția asta. Poate îți întinzi antenele, vezi ce găseşti.

Le-am găsit ceva aproape imediat. O casă tradițională cu un singur etaj în Westchester, pe o stradă străjuită de copaci. Cu parchet, bovindou şi o bucătărie complet renovată. Când i-am arătat Veronicăi anunțul cu descrierea şi prețul casei, ea a tresărit:

— E cu aproape 500.000 de dolari peste bugetul nostru maxim.

Într-o viață anterioară am urmat un curs de design digital. Am şi acum diploma de absolvire, aruncată pe undeva într-o cutie. Sigur, e falsă, dar am învățat suficient cât să mă descurc la început şi mai mult în anii ce au urmat.

— Cred că pot să-i conving să scadă prețul. Haide să aruncăm o privire şi să vedem ce părere avem. Cheia este în caseta cu cifru de la intrare, putem să mergem acum, dacă vrem.

Informațiile pe care i le dădusem erau în mare parte adevărate – dormitoare, metri pătrați, sistemul de climatizare. Doar că umflasem prețul. De acolo, procedasem la „negocieri” pentru reducerea lui, ajungând la doar 200.000 de dolari peste prețul real.

Şmecheria a funcționat numai pentru că aplicații ca Zillow şi Redfin nici nu există pentru oameni ca Veronica şi David. Cei care câştigă la fel de mulți bani ca ei nu fac nimic din ce pot delega altora. Ei au contabili care să le plătească facturile, menajere şi servitoare care să le facă cumpărăturile şi să le pregătească mesele. Şi un agent imobiliar de încredere care să caute case în locul lor, să organizeze împreună cu agentul vânzătorului vizionarea proprietăților şi să se ocupe de gestionarea tranzacției.

David şi Veronica au semnat actele când le-am cerut eu, au transferat banii unde le-am spus şi, dacă au observat că

nu l-am prezentat niciodată pe agentul care se ocupa de vânzarea proprietăţii sau pe proprietari, a fost doar un gând trecător care a dispărut la fel de repede cum a apărut.

În final, David a declarat că a fost cea mai rapidă tranzacţie pe care a încheiat-o vreodată. Şi cum să nu fie aşa, când toată lumea a primit exact ce şi-a dorit? Vânzătorii au primit 200.000 de dolari peste preţul real cerut. Veronica şi David au rămas cu impresia că au încheiat afacerea secolului, graţie celei inventate de mine. Iar eu am câştigat o reputaţie strălucită – şi solidă – în cercul lor de prieteni.

Principalul element al unei escrocherii reuşite este să afişezi cât mai multă legitimitate. Să fii *aproape* cine pretinzi că eşti. Ca în platourile de filmare, eu sunt reală. Acţiunile mele sunt reale. Doar decorul este fals.

Acum David ni se alătură, cuprinzând-o cu braţul de talie pe Veronica.

— Meg, arăţi superb, mă complimentează el. Sper că soţia mea nu te plictiseşte cu detalii despre cum vrea să redecoreze casa.

Mă forţez să zâmbesc.

— Nicidecum. Adevărul e că discutam despre Ron. Înţeleg că alegerile vor fi o luptă strânsă.

David încuviinţează.

— Sondajele noastre interne îi arată aproape la egalitate. Strângerea de fonduri din seara asta va conta mult când vom intra în linie dreaptă.

— Cred că eşti epuizat. Veronica îmi spune că eşti mereu plecat.

David îi face cu ochiul Veronicăi.

— Mi se pare că voi două aţi avut ce face în absenţa mea. Mersi că o ţii ocupată.

— Plăcerea e de partea mea.

Conversația trece la vacanța de iarnă pe care ei o petrec în fiecare an în Caraibe, dar eu îi ascult doar cu o ureche, preferând să observ oamenii care vorbesc şi se amestecă, grupurile mici care se formează şi se reconfigurează, în timp ce cvartetul din colț se lansează într-un nou ritm muzical. Los Angeles este foarte diferit de Pennsylvania, unde am locuit ultima dată. Am fost nevoită să fac o ajustare drastică, să-mi şlefuiesc tehnica de abordare, asigurându-mă că profilul meu se potriveşte cu cine spun că sunt. Aici, oamenii sunt de felul lor mai circumspecți, mereu gata să caute ceva în neregulă, să vadă unde-i şpilul, şmecheria. E de aşteptat ca nicio persoană pe care o cunoşti să nu fie cine spune că este.

Mă străduiesc să pătrund în cercurile de prieteni ale altor oameni, astfel încât să nu se observe că nu am şi eu unul. N-am mai avut un prieten adevărat de ani întregi, dinainte să plec din Los Angeles. Încerc să nu mă gândesc la Cal sau să mă întreb unde este, dacă mai este cu Robert. Puține regrete am avut în viață, iar felul în care am rupt legătura cu Cal este unul dintre ele.

Mă străbate un mic fior de nelinişte în timp ce mă gândesc încă o dată la etapele planului meu. Spre deosebire de operațiunile mele anterioare, aceasta are un termen-limită: cu 14 zile înainte de ziua alegerilor. Ceea ce înseamnă că mai am la dispoziție 20 de săptămâni, 140 de zile. Pare mult, dar nu am loc de greşeli sau întârzieri. Există etape specifice pe care va trebui să le respect pe parcurs, pentru ca totul să funcționeze. Iar prima dintre ele este să-i fiu prezentată lui Ron, lucru care trebuie să se întâmple chiar în această seară.

Pe parcursul cercetărilor mele, m-am interesat de portofoliul imobiliar al lui Ron, căutând în arhivele publice pentru a-mi face o idee despre valoarea activelor, cât a investit şi cât a împrumutat. Datorită candidaturii sale, am

putut să-i văd declarația de avere. Un lucru care mi-a atras atenția au fost riscurile financiare semnificative pe care şi le-a asumat şi cât de multe s-au rezolvat în favoarea lui. Mi-aduc aminte cum a păcălit-o pe mama, cum ne-a jefuit de ce era al nostru de drept, şi mă întreb câți alții i-au căzut în plasă, pentru ca apoi să fie înlăturați din calea lui în timp ce el se îndrepta spre funcția de senator.

— Meg, ajută-ne să alegem. Saint John sau Saint Croix? mă întreabă Veronica cu ochi rugători.

Ştiu că înclină spre Saint Croix, aşa că îi răspund:

— În Saint John am fost ultima dată în urmă cu vreo trei ani.

Scutur din cap ca şi cum această amintire mă întristează.

— Îmi place insula, dar am fost foarte dezamăgită. Voi stați în Villas, nu?

David încuviințează.

— Întotdeauna ne-au tratat foarte bine.

Eu îmi încrețesc nasul a dezgust.

— Cred că s-au sindicalizat. A fost o experiență categoric altfel decât mă aşteptam.

— Dumnezeule, atunci Saint Croix să fie, spune el.

Veronica aplaudă scurt şi spune:

— Nu ştiu de ce nu mă asculți niciodată.

O voce din spatele nostru ne întrerupe.

— Sper că voi trei discutați despre petrecerea pentru victoria mea.

Mă întorc şi mă pomenesc față în față cu Ron Ashton, omul care mi-a distrus viața, trimițându-mi mama într-o spirală descendentă din care nu şi-a mai revenit niciodată şi pe mine lăsându-mă să locuiesc singură în maşină în ultimul meu an de liceu şi după.

Zâmbesc.

— Omul momentului, zic întinzându-i mâna. Meg Williams.

O mică parte din mine jubilează, ştiind că ceea ce îi ofer este adevărul absolut. Ani în şir mi-am imaginat acest moment, întrebându-mă dacă mă va recunoaşte pe mine sau numele de familie. Dacă va vedea pe chipul meu umbra trăsăturilor mamei. Întrebându-mă dacă n-ar trebui să schimb planul şi să transform întâlnirea noastră într-o revedere fericită, o coincidență alcătuită din naivitate şi aluzii sexuale. Doar cât să depăşesc obstacolul conexiunii anterioare şi să-l conving că nu ştiam nimic atunci, cu atât mai puțin acum. Dar el afişează o expresie goală, iar eu mă simt uşurată că rămân anonimă în ochii lui.

Are o strângere de mână caldă şi fermă, iar eu îi rețin mâna o fracțiune de secundă mai mult decât ar fi normal, până văd o sclipire de interes în ochii lui. Îşi va aminti acest moment. Va reveni mental asupra lui şi se va întreba dacă ar fi putut lua o altă decizie. Treaba mea este să mă asigur că răspunsul la întrebare este *nu.*

— Meg s-a mutat de curând în Los Angeles din Michigan, povesteşte Veronica. Datorită ei am făcut acea afacere extraordinară cu proprietatea din Westchester.

Interesul lui Ron creşte, cum am prevăzut. Conform informațiilor de pe rețelele de socializare, el lucrează de 15 ani cu acelaşi agent imobiliar. Un tip care a făcut obiectul a două plângeri de hărțuire sexuală la Asociația agenților imobiliari din California. Ar fi fost destul de uşor să devin cea de-a treia şi ultima acuzatoare, lăsându-l pe Ron Ashton fără reprezentant timp de patru luni. Pentru un investitor, ar fi o problemă.

— Lucrezi în domeniul imobiliar. Ce record de vânzări ai?

— În Michigan, am fost în top 1% în ultimii zece ani. Dar aici, în Los Angeles, lucrurile se mişcă mai încet.

Nu strică niciodată să infuzezi un strop de umilință. Oamenilor le place să ştie că sunt mai buni decât tine.

— Ai o carte de vizită? mă întreabă el. Poate te sun zilele astea.

Scot una din poşetă şi i-o dau.

— Te invit să te uiți pe site-ul meu. Sunt nou-venită în oraş, dar am multă experiență şi cunosc bine Los Angelesul. M-aş bucura să discutăm, dacă eşti interesat.

Apoi mă întorc spre Veronica şi spun:

— În Saint Croix, trebuie să mănânci neapărat la The Riverhead.

În timp ce Veronica se grăbeşte să descrie itinerarul lor, eu simt o furnicătură în ceafă, senzație pe care am învățat de mult timp să n-o ignor niciodată. Mă dau un pas înapoi şi mă uit în stânga jos, ca şi cum aş vrea să mă asigur că nu mă împiedic. Când ridic capul, rotesc privirea prin sală să văd dacă mă urmăreşte cineva, dar nu găsesc decât oameni care vorbesc şi râd, beau şi sărbătoresc un bărbat, cu speranța că îl vor trimite în Sacramento.

Zâmbesc şi dau din cap spre Veronica, dar nu mai ascult ce spune. Revăd în minte filmul sosirii mele, oamenii cu care am vorbit – valetul, echipa de campanie instalată la intrare, diverşi donatori. Conversațiile banale, necesare unui agent imobiliar sosit de puțin timp în oraş, care încearcă să-şi construiască o clientelă. Nu remarc nimic anormal. Poate e doar sentimentul de familiaritate legat de reîntoarcerea în Los Angeles. Aici respiri un alt aer, un miros de iarbă amestecat cu gaz de eşapament şi, uneori, dacă eşti suficient de aproape, izul sărat al brizei oceanice. Sunt departe de locul unde am crescut, dar sub toate aceste straturi – toate identitățile pe care le-am avut, toți anii care au trecut – nu m-am schimbat de când am plecat. Sunt o femeie pe fugă, îmbătată de puterea de a şti că sunt capabilă să devin oricine. Să fac orice. Nu trebuie decât să-i spun unui bărbat ce vrea să audă.

CU ZECE ANI ÎN URMĂ

Venice, California

MEG

M-am născut să fiu escroacă, dar mi-am dat seama de asta abia mai târziu, după ce devenisem deja. O luam ca pe un mod de *a mă descurca.* O întâlnire romantică, un prânz gratuit, o pungă cu resturile din farfuria mea şi uneori a lui. Încercam să nu mă gândesc la ce ar fi spus mama – deşi era moartă de aproape patru ani – dacă ar fi ştiut unde am ajuns. Evaluam bărbaţii doar ca să ştiu dacă erau genul care spălau aşternuturile cu balsam de rufe sau depozitau produse de toaletă – şampon, săpun, pastă de dinţi – în dulapul de sub chiuveta din baie, de unde puteam să şterpelesc şi eu. Dar în octombrie 2009 a trebuit să accept că a trăi aşa nu mai era o soluţie.

Ploaia bătea în ferestrele internet café-ului unde stăteam cu o cană de ciocolată caldă în faţă – era mai săţioasă decât cafeaua – şi îmi vizualizam profilul de pe un site de întâlniri, *Circle of Love.* Mi-am aruncat privirea spre stradă, unde era parcat vechiul minivan al mamei, şi am încercat să calculez cât timp de parcare mi-a mai rămas. Mă dureau picioarele după o zi lungă de stat în spatele tejghelei de la recepţia YMCA, unde treaba mea era să-i întâmpin pe cei care veneau să facă sport, să le întind un prosop şi să mă prefac că nu eram moartă pe dinăuntru.

Era o slujbă pe care nu îmi permiteam să o pierd. Acolo făceam duş în fiecare zi, acolo îmi ţineam hainele, acolo

puteam să-mi bag rufele în maşina de spălat laolaltă cu prosoapele pe care aveam sarcina să le spăl. Cu ea îmi plăteam benzina cu care funcționa maşina în care dormeam. Câştigam săptămânal doar cât să-mi acopăr cheltuielile personale, plus dobânzile pentru cheltuielile cu înmormântarea mamei, o datorie de câteva mii de dolari pe care ea nu a intenționat niciodată să mi-o pună în cârcă. Nu era loc de greşeli. Nu-mi puteam permite o amendă de parcare, nicio carie, nici măcar un herpes. Era de ajuns să fac o cistită pentru a ajunge la centrul pentru persoane fără adăpost.

Dar cu o seară în urmă mă speriasem de moarte. Parcasem pe o stradă liniştită, mărginită de copaci, din Mar Vista, una dintre multele pe care am staționat prin rotație în cursul unei luni. Era printre preferatele mele – fără mulți trecători şi cu puține semafoare.

Mă ghemuisem în cuibul meu de pături, ascunsă în spatele geamurilor fumurii, cu trapa puțin întredeschisă pentru a evita aburirea geamurilor. Cineva din apropiere asculta *Fields of Gold,* o melodie a lui Sting pe care mama o adorase. Muzica mă învăluia în timp ce muşchii mi se relaxau, mintea mea aluneca în întuneric şi eu adormeam.

M-a trezit brusc zgomotul făcut de cineva care încerca să deschidă portiera din dreapta. Pe geam am văzut o siluetă uriaşă şi neclară, în haine închise la culoare, cu o glugă pe cap. Ne despărțea doar o foaie subțire de sticlă. Am acționat instinctiv, sărind de pe bancheta din spate, am apucat cheile şi, apăsând cu toată puterea pe claxon, le-am băgat în contact şi am demarat în trombă, atât de panicată încât am fost cât pe ce să lovesc o altă maşină parcată lângă bordură.

Am condus fără țintă timp de o oră până când mâinile au încetat să-mi tremure şi bătăile inimii mi s-au liniştit. Nici nu îndrăzneam să mă gândesc la ce s-ar fi întâmplat dacă tipul ar fi reuşit să-mi deschidă maşina. Îmi veneau în minte

tot felul de scenarii, unul mai oribil ca altul. O mână îmi acoperea gura. Eram dusă într-un loc pustiu. Eram târâtă într-un şanţ.

Cu ochii grei de somn, mi-am recitit profilul de pe site-ul de întâlniri, unde doar numele şi vârsta mea erau adevărate. Meg Williams, 21 de ani. Ocupaţia: marketing. Preferinţe: muzica live, mesele în oraş, călătoriile. Îmi place să râd şi sunt mereu în căutare de noi aventuri. Caut prieteni între 18 şi 35 de ani. Pentru distracţie, nu căsătorie. Mulţumită acestui ultim comentariu puteam să mănânc pentru a-mi potoli foamea. Reuşeam să găsesc cel puţin trei întâlniri pe săptămână şi făceam tot posibilul să fiu invitată la masă, nu la o cafea. Când locuieşti într-o maşină, fără toaletă, ultimul lucru de care ai nevoie este să bei lichide. Acceptam toate invitaţiile şi am devenit o maestră a flirtului şi a glumelor provocatoare online, dând iluzia că s-ar putea întâmpla lucruri plăcute după o cină în doi, completată cu apetitive şi desert, într-un restaurant cu mese acoperite cu feţe de masă.

Cu minimum trei întâlniri pe săptămână economiseam cel puţin 50 de dolari, bani pe care speram să-i înmulţesc până îmi puteam permite un loc unde să trăiesc. Dar mereu se întâmpla câte ceva. Talonul maşinii. Benzina din ce în ce mai scumpă. O amendă.

Aşa se face că, în acea după-amiază ploioasă de octombrie, am cedat până la urmă şi am recunoscut faţă de mine însămi că îmi trebuia ceva mai mult decât un moment de respiro o dată la două-trei zile. Îmi trebuia un acoperiş deasupra capului şi cineva dispus să mi-l ofere. Dar era puţin probabil să găsesc această disponibilitate la bărbaţii care defilau pe ecranul calculatorului meu, toţi cu vârste cuprinse între 20 şi 30 de ani. Ei căutau întâlniri ocazionale. Aventuri de-o noapte. Nu o iubită care să se mute la ei.

Trebuia să mă orientez spre cei mai în vârstă.

Am dat click pe setările mele şi am schimbat vârsta de la 35 la 40. O fi de ajuns? Spre deosebire de femei, care după 40 de ani erau deja trecute, bărbații aveau un termen de valabilitate mai mare.

— La naiba, am mormăit şi am mutat cursorul la 55 de ani.

M-am gândit la mama, o femeie frumoasă care s-a încăpățânat să se descurce de una singură, făcându-mi copilăria de zece ori mai grea decât ar fi putut fi. Nu accepta ajutorul nimănui şi, pentru că mereu se găsea câte un amărât îndrăgostit de ea, acesta îi era oferit frecvent. Spunea nu, chiar şi când vreunul dintre ei se oferea să-mi cumpere pantofi noi sau să-mi plătească o săptămână într-o tabără de vară. A refuzat şi apartamentele care i s-au oferit, deşi noi nu aveam unde să locuim. Reparațiile pentru maşină. O masă ocazională la un restaurant drăguț sau o zi la Disneyland. Nu că aş fi vrut să se vândă. Doar să accepte din când în când lucruri care ne-ar fi făcut viața puțin mai uşoară.

Dar mama era convinsă că o femeie trebuie să stea pe picioarele ei. Voia să-şi găsească un partener adevărat, nu să primească de pomană. Ea a crezut că l-a găsit în persoana lui Ron Ashton şi n-a văzut putregaiul dinăuntrul lui decât când a fost prea târziu.

O nouă pagină a început să încarce profiluri de bărbați care aveau de două sau trei ori vârsta mea, mulți cu părul alb, şi mi s-a pus un nod în gât când m-am imaginat stând la masă cu vreunul dintre ei, simulând o atracție pe care nu aş simți-o niciodată.

Am dat clic pe profiluri, unul câte unul. Prea bătrân. Prea şifonat. De obicei, când mă interesa un tip, încercam să găsesc ceva ce aveam în comun, iar dacă nu găseam, inventam. Şi mie îmi place Steely Dan! O căutare rapidă pe

Google făcea să apară datele concertelor lor. Am fost chiar şi în Vegas să-i văd în august anul trecut. Epic! La sfârşitul serii, dacă tipul părea destul de drăguț, nu mai conta adevărul.

Dar acum bărbații de pe ecranul meu erau dintr-o cu totul altă generație. O conexiune personală cu ei ar presupune probabil să-mi placă melodiile lui Barry Manilow şi să-l ador pe Tom Brokaw.

Am sorbit din ciocolata caldă, am trecut la următorul profil şi aproape m-am înecat când am văzut figura de pe ecran.

— Oh, Doamne!

Cory Dempsey. Domnul Dempsey, profesorul de matematică de la fostul meu liceu. Avea aceiaşi ochi albaştri pătrunzători, acelaşi păr şaten rebel în jurul urechilor. Fetele îl adorau şi băieții voiau să fie ca el. Potrivit profilului său, avea 48 de ani, dar dintotdeauna arătase mai tânăr, ai fi zis că era mai degrabă un student. Prietenos şi plin de energie, votat mereu cel mai popular profesor de elevii din anul terminal, inclusiv de cei din clasa mea.

Dar nu talentul său pedagogic era motivul pentru care lumea şuşotea despre el. La baia fetelor, prin colțurile cantinei, în tribune la meciurile de fotbal.

Domnul Dempsey este incredibil de sexy.

După ora de mate, domnul Dempsey efectiv a flirtat cu mine. Nu trebuia decât să schițez un gest.

Du-te, fată, de-aici. Nu că eşti tu specială, el flirtează cu toate.

I-am citit din nou profilul. Cory Dempsey. Ocupația: Director de liceu.

Statut: singur, niciodată căsătorit.

Pasiuni: baschet, fotbal, surfing, să îi inspir pe tinerii de astăzi să devină cea mai bună versiune a lor.

Bineînțeles, gândul mi-a zburat imediat la Kristen. Nu eram chiar prietene – ea era populară, iar eu eram o anonimă care stătea alături la ora de engleză. Dar ea întotdeauna mă includea şi pe mine în proiectele de grup şi mă saluta pe coridor, în timp ce toți ceilalți mă treceau cu vederea de parcă aş fi fost invizibilă.

Pentru ei eram o vagabondă, din cauza sacoşei de pânză în care obişnuiam să-mi car cărțile, dat fiind că niciodată nu reuşisem să justific cheltuiala cu un rucsac. Dar Kristen mă apărase întotdeauna.

— Nu fi măgar, i-a spus odată lui Robbie Maxon. Săptămâna trecută, când eram în laboratorul de chimie, te-am văzut cum te scobeai în nas.

Deviase discuția de la mine, conducând-o atât de abil încât nimeni nu a observat când am tulit-o, cu sacoşa grea care îmi tăia umărul, recunoscătoare pentru bunătatea ei.

— De ce eşti atât de drăguță cu mine? am întrebat-o într-o zi.

Eram singure la baie, umăr lângă umăr în fața chiuvetelor, eu spălându-mă pe mână, ea aplicându-şi luciul de buze. Ochii ni s-au întâlnit în oglindă şi ea mi-a răspuns:

— Asta este solidaritatea feminină. Dacă noi n-avem grijă unele de altele, cine să aibă?

Apoi, pe la mijlocul anului, Kristen a dispărut. Într-o zi stătea lângă mine şi făcea glume cu prietena ei cea mai bună, Laura Lazar, iar a doua zi n-a mai apărut. La început, am crezut că era doar bolnavă. Dar după câteva săptămâni, mi-am dat seama că nu se va mai întoarce. Nimeni nu ştia unde plecase sau de ce.

Bineînțeles, toți aveau câte o teorie.

A plecat la o şcoală privată în Elveția.

A găsit un loc la şcoala Miss Porter's.

Bunica ei e bolnavă, aşa că a trebuit să se mute cu familia în Florida.

A rămas gravidă şi s-a dus într-un centru pentru fetele necăsătorite.

Laura Lazar a refuzat să vorbească despre asta, spunând că nu ştia nimic. Dar eu mi-am dat seama că mințea. Laura ştia de ce plecase Kristen şi cred că ştiam şi eu.

Încă de când eram la liceu, stăpâneam arta de a mă topi în fundal. De a găsi colțuri unde să mă ascund pentru ca nimeni să nu observe tivurile uzate ale hainelor mele cumpărate la mâna a doua sau faptul că părul meu avea nevoie de şampon. Şi vedeam lucruri pe care alții nu le observau.

De exemplu, odată o văzusem pe Kristen ieşind pe furiş din sala de clasă a domnului Dempsey la ora prânzului, îmbujorată la față, cu părul uşor răvăşit, trăgând în jos poalele fustei. Apoi, într-o după-amiază, am văzut-o privind pe furiş peste umăr înainte de a urca în maşina domnului Dempsey.

Nimic concludent, dar suficient pentru a-mi explica privirea abătută pe care o avea de câtva timp şi de ce prietenele ei abia reuşeau să o atragă în conversațiile lor.

Indiferent ce se întâmplase între domnul Dempsey şi Kristen, nu era treaba mea. Şi, după un timp, am crezut ceea ce credea toată lumea: Kristen se mutase şi cu asta basta.

* * *

Nu mai eram fata invizibilă care se ascundea prin colțuri. În cei trei ani de la terminarea liceului, învățasem cum să mă transform într-o femeie care ştia să-şi facă apariția într-o încăpere, îmbrăcată astfel încât să atragă atenția celorlalți. Cum să comand vin într-un restaurant scump şi la ce folosea furculița mică. Ştiam să mă machiez discret şi să evit ca rujul să se transfere pe dinți. Dacă ar fi să mă

intersectez cu domnul Dempsey pe stradă, aş fi genul de femeie pe care el ar remarca-o, dar nu m-ar recunoaşte.

A avut domnul Dempsey vreo legătură cu dispariția bruscă a lui Kristen? Posibil. Aş putea profita de asta? Categoric.

Mi-am imaginat că îi trimit un mesaj. Bună, domnule Dempsey! Numele meu este Meg Williams, fostă elevă a liceului Wolverine, promoția 2006! Mrrrr!

Gamerul de la calculatorul de alături a bătut zgomotos cu mouse-ul în masă, alegându-se cu o privire urâtă din partea tipului care lucrează la casă. Mi-am întors atenția la ecranul meu, imaginându-mi o primă întâlnire cu domnul Dempsey şi întrebările care invariabil mi se pun în astfel de cazuri: unde am crescut, familia mea, cu ce mă ocup. *Am fost crescută de o mamă singură, care până la urmă a murit de cancer pentru că nu a avut acces la îngrijiri medicale de calitate. În prezent locuiesc în maşina mea, sub pragul sărăciei. Îmi plac Bruce Springsteen şi echipa Dodgers.*

Nu puteam pur şi simplu să-i trimit un mesaj şi să sper să fie bine. Dacă spunea nu, se termina. Mai întâi trebuia să aflu tot ce se putea despre el: care era viziunea lui despre lume, ce anume nu-i plăcea, ce prețuia mai presus de orice, ca să îl fac să creadă că la fel era şi în cazul meu.

Afară, ploaia lovea în ferestre şi mă gândeam la zgomotul pe care îl va face pe plafonul maşinii la noapte, când voi încerca să adorm, cu nervii încă zdruncinați. Apoi mi-am imaginat cum ar fi să am o casă cu încuietori la uşi şi ferestre. Să ascult ploaia căzând pe acoperişul unei case, nu al unei maşini. Să am un televizor la care să mă uit şi un om cu care să vorbesc.

Am ieşit din contul meu şi m-am întors la pagina principală a site-ului *Circle of Love,* apoi am dat click pe butonul *Cont nou.*

* * *

Primul profil fals pe care l-am creat – Deirdre, 43 de ani, poate puțin cam new age, categoric alergică la ideea că îmbătrânește – nu a funcționat. Mesajul ei – Pari exact genul de om pe care mi-ar plăcea să-l cunosc mai bine – nici măcar nu a primit un răspuns, așa că, două zile mai târziu, am revenit la internet café pentru a încerca din nou.

Sandy. 32 de ani. Statut: niciodată căsătorită. Ocupația: chelneriță. Preferințe: să văd răsăritul soarelui în munți, să beau vodca tonic la 5 dimineața, să fac excursii în munții Mammoth. Mesajul lui Sandy pentru domnul Dempsey: Ești supersexy! Sandy voia sex.

În câteva minute, pictograma Trimite de sub mesajul lui Sandy s-a transformat în Citit. M-am aplecat spre ecran, unde trei puncte mici îmi arătau că domnul Dempsey îmi răspunde.

Un minut. Două minute. Îmi imaginam ce ar putea să-mi scrie – ceva incitant, poate niște complimente. Nu conta că nu semănăm deloc cu Sandy. Nu aveam nevoie de ea decât pentru foarte puțin timp.

În cele din urmă, mesajul lui a apărut. Mulțumesc, dar caut o relație ceva mai stabilă. Îți doresc succes!

M-am uitat lung la ecran, analizându-i cuvintele, căutând în minte următoarea mișcare. M-am gândit la Kristen, care nu avea pe atunci decât 17 ani. Oare răspunsul lui ar fi fost altul dacă aș fi făcut-o pe Sandy cu zece ani mai tânără?

Am căutat altă imagine, altă fotografie. Am optat pentru o blondă care râde, cu un apus de soare în spate. Eram ca Bucle Aurii, dacă aceasta ar fi fost o tânără de 21 de ani, fără adăpost, pasionată de facilități rezidențiale și gata să se culce cu un bărbat pentru a ajunge la ele.

Amelia, 21 de ani. Statut: niciodată căsătorită. Ocupația: studentă (la pedagogie preșcolară), temporar în pauză, dar sper să revin în curând. Preferințe: surfingul, relațiile romantice. Caut o relație serioasă.

Mesajul meu către domnul Dempsey spunea: Am putea călări câteva valuri împreună? Am apăsat Trimite și am ieșit din cont, știind că, pentru o vreme, era ultima mea încercare cu

el. O mică parte din mine se întreba ce fel de director de liceu avea un profil pe un site de întâlniri, unde oricare dintre elevii săi l-ar putea vedea. Răspunsul mi-a venit aproape imediat. *Unul căruia nu-i păsa. Poate chiar conta pe el.*

* * *

În noaptea aceea am rămas să dorm într-o parcare bine iluminată, dar n-am adunat mai mult de trei sau patru ore de somn. La orice zgomot – trântitul unei portiere, o sirenă, paşi – mă trezeam tresărind, aşa încât m-am simţit foarte uşurată când am intrat în parcarea sălii de sport a doua zi dis-de-dimineaţă. Întotdeauna lucram în prima tură, aprindeam luminile, scoteam prosoapele din uscătorul de rufe şi le împătuream. În felul acesta, dispăream de pe stradă înainte să fiu reclamată de cineva că dormeam în maşină. Pe lângă faptul că făceam un duş şi îmi spălam hainele, mă bucuram şi de linişte. Nu mă intersectam cu angajaţii nesuferiţi de la vânzări de abonamente, nici cu plutoanele de copii mici şi haotici, nici cu brigada de mame de la yoga, cu cărucioarele lor de jogging supradimensionate şi sticlele de apă ecologice. Doar cu cei care veneau consecvent la sală cu noaptea în cap şi care, cu ochii cârpiţi de somn, îşi treceau cardul prin aparat şi luau un prosop de la mine.

M-am uitat la ferestrele de sticlă din faţa mea, la strada întunecată care îmi reflecta imaginea. Aveam părul ud, strâns la spate într-o coadă de cal. Tricoul polo alb cu logoul Y pe piept strălucea, însă trăsăturile mele erau neclare, exact ca starea mea generală. Parcă mă dizolvam încet în spaţiul din jurul meu, până nu mai rămâneau decât cheile de la maşină şi mormanul de prosoape neîmpăturite.

Am pornit calculatorul şi m-am autentificat pe site-ul de întâlniri, fără să mă aştept la ceva. Dar, pe lângă faptul că mesajul meu fusese citit, mă aştepta şi un răspuns.

Unde îți place să faci surf?

M-am uitat peste umăr, de parcă ar fi putut să vină cineva în spatele meu să vadă ce fac. Dincolo de birourile întunecate, totul era liniştit, nu se auzea decât zumzetul slab al benzilor de alergare şi zăngănitul halterelor. Un val de entuziasm a trecut prin mine.

Am căutat repede pe Google *cele mai bune locuri de surf din LA* şi am încercat să mă gândesc ce fel de persoană ar fi Amelia. Ce ar interesa-o şi cine ar visa să devină. Apoi am început să-i inventez şi o poveste. Amelia Morgan, născută şi crescută în Encino. Poate chiar a făcut câteva semestre la California State University din Northridge, înainte să renunțe. Genul de fată pe care domnul Dempsey s-ar gândi că ar putea să o ajute.

Cursorul clipea în spațiul gol destinat mesajului, iar eu simțeam greutatea, importanța formulării răspunsului perfect. La Zuma, am tastat. O plajă la limita de nord a zonei Los Angeles ar fi cea mai logică alegere pentru o fată care a crescut în San Fernando Valley. De asemenea, era puțin probabil ca domnul Dempsey – Cory – să frecventeze zona. Cele mai grozave valuri din Malibu, am adăugat.

Am apăsat Trimite, nu fără strângere de inimă. Ştiam prea bine ce înseamnă ocaziile pierdute. Acum simți că viitorul îți aparține şi în clipa următoare ajungi să bagi monede într-un automat la o spălătorie de maşini o dată pe săptămână, pentru ca minivanul tău să nu trădeze faptul că dormi în el.

M-am uitat din nou la poza lui de profil. Un dinte uşor strâmb dădea un strop de personalitate unui zâmbet răvăşitor. Umerii atletici, modelați de anii de surfing. Domnul Dempsey era de departe cea mai bună opțiune pe care o aveam.

* * *

— Salut, puştoaico, m-a salutat la sosire Cal, cel mai bun prieten al meu, la ora 8:30. Aseară am fost cu Robert să

vedem *Ricochet* şi, oh, Doamne, neapărat trebuie să-l vezi şi tu. Poate prindem un matineu weekendul ăsta.

M-am uitat peste umăr la Johnny, managerul nostru, care stătea cu buzele strânse ca un profesor de şcoală duminicală şi scria la calculator.

— Sunt ocupată tot weekendul, i-am răspuns.

— Păcat. Astăzi luăm prânzul împreună?

— Nicio problemă.

Cal a ciocănit în tejghea cu degetele.

— Să fii cuminte, Coadă-de-cal.

Cu cel puțin zece ani mai în vârstă decât mine – *după un anumit timp, nu-ți mai dezvălui niciodată vârsta reală* –, Cal era singurul care ştia că locuiesc în maşină. Găsea mereu câte o modalitate de a mă ajuta, fără să mă facă să mă simt prost. Când el şi iubitul lui, Robert, plecau într-o călătorie, întotdeauna mă chemau să stau la ei şi să am grijă de casă, chiar dacă nu aveau plante de udat sau animale de hrănit. Mă scotea la prânz cel puțin o dată pe săptămână, chipurile să-mi mulțumească pentru că am mai convins nişte persoane să se aboneze la sesiunile lui de antrenament. Întotdeauna comanda prea multă mâncare, apoi îmi dădea mie ce mai rămânea. Cal începuse la YMCA exact ca mine, ziua la recepție şi seara la cursuri, pentru a obține diploma de instructor. Îmi repeta mereu să mă duc să fac nişte cursuri. *Colegiile comunitare sunt făcute pentru oameni ca noi.* Da, aş fi putut, doar că nu ştiam ce să aleg. Cum să te perfecționezi când imaginea despre viitorul său este o pagină goală? Pentru ce să optez? Contabilitate? Cosmetică? Sudură?

— Meg, a strigat Johnny din biroul său. Nu uita să împătureşti prosoapele mai întâi în trei, apoi în două.

* * *

Toată dimineața am lăsat pagina site-ului *Circle of Love* deschisă pe ecranul din fața mea, ascunsă sub alte câteva

ferestre. Pe la ora 11 am adus-o din nou la suprafaţă şi am recitit mesajul lui Cory. Eşti cea mai bună distragere a atenţiei, dar era cât pe ce să ratez o şedinţă cu părinţii.

Amelia şi Cory au schimbat mesaje toată dimineaţa, începând cu unul provocator din partea lui. Nu-mi vine să cred că fac surf de-atâta vreme pe plajele din LA şi nu te-am întâlnit niciodată. În orele care s-au scurs după primul său mesaj, mi-a dezvăluit o mulţime de lucruri despre sine, iar eu strângeam informaţiile, încercând să scot şi mai multe de la el.

Am început cu o întrebare simplă. Ce contează cel mai mult pentru tine?

Răspunsul lui a fost previzibil şi siropos: Familia mea. Mai mult decât succesul personal, mai mult decât sănătatea, mai mult decât orice.

Cel mai mare regret al său era că nu s-a împăcat cu bunicul înainte ca acesta să moară. A fost dureros, dar am învăţat multe din asta. Cine suntem, dacă nu învăţăm şi nu ne îmbunătăţim în mod constant? Eu cred că din lecţiile dure avem cel mai mult de învăţat.

Când l-am întrebat despre serviciu, mi-a scris: Să lucrezi pentru dezvoltarea minţilor tinere este o mare bucurie, dar şi un privilegiu.

Am aflat şi detalii mai mărunte, lucruri care ar ajuta la întărirea unei legături. Era alergic la pisici. Nu înţelegea hocheiul, dar se prefăcea că-l înţelege. Îl dezgusta tot ce conţinea ghimbir, dar adora cafeaua neagră. Se considera un *optimist conştient.*

Nu vă simţiţi prost, şi eu a trebuit să caut pe Google să văd ce înseamnă.

Şi Amelia a vorbit despre ea, spunându-i lui Cory că a renunţat la facultate în anul doi pentru a-şi ajuta părinţii să aibă grijă de frăţiorul mai mic care se îmbolnăvise de leucemie (*el se simte bine acum, dar întoarcerea la facultate e grea!*). Că şi-a pierdut slujba de chelneriţă pentru că a denunţat o

colegă care fura mâncare, neştiind că respectiva era iubita şefului.

M-a uluit cât de uşor îmi veneau în minte aceste poveşti. Îmi apăreau gata formate, iar eu nu trebuia decât să le povestesc. *Nu-mi vine să cred cât de uşor e să vorbesc cu tine*, i-am scris acum. Majoritatea tipilor pe care îi întâlnesc aici pun trei întrebări superficiale, apoi trec direct la agățat.

Îmi plăcea să fiu Amelia. Să pot să uit de problemele mele şi să devin altcineva era eliberator. Amelia avea opțiuni acolo unde eu nu aveam niciuna şi, cu câteva apăsări de taste, putea să aibă şi mai multe. Astăzi putea să nu aibă un loc de muncă, dar a doua zi putea să găsească unul mai bun, doar pentru că aşa spuneam eu.

— Ce faci aici?

Vocea lui Johnny, chiar în spatele meu, m-a făcut să tresar. Am ieşit repede de pe site-ul de întâlniri, dar el văzuse deja.

— Nu ai voie să foloseşti calculatorul în scopuri personale. Dacă te mai prind, va trebui să-ți fac raport.

— Îmi pare rău, am spus. N-o să se mai întâmple.

Mă uram pentru că mă ploconeam aşa în fața lui, dar aveam nevoie de acel loc de muncă.

Am închis aplicația şi am reînceput să mă uit pe fereastră, iar când Johnny mi-a trântit un nou lot de prosoape proaspăt spălate pe tejgheaua din fața mea, i-am zâmbit larg şi am început să le împăturesc.

* * *

După serviciu, m-am dus cu maşina la biblioteca publică din Santa Monica, pentru că nu mai voiam să arunc banii la internet café. Dacă voiam să mănânc în weekend, trebuia să stabilesc cel puțin o întâlnire. Am intrat în spațiul larg, cu coşuri mari pentru returnarea cărților şi biroul de împrumut care se întindea pe un perete întreg, şi mi-am lăsat amintirile să mă ducă înapoi în timp. Bibliotecile au fost

întotdeauna refugiul meu. Mama mă ducea acolo la fiecare sfârşit de săptămână şi petreceam ore întregi citind într-un colţ, izolate de lumea exterioară. Îşi îndesa în geanta cea mai mare gustări – batoane granola, pungi mici de chipsuri şi brioşe – şi, imediat ce se deschidea biblioteca, ne instalam în cele mai bune scaune de la etajul al doilea, cu vedere spre stradă. Căutam pe rând cărţi, mâncam discret în colţul nostru şi citeam toată ziua; nu plecam decât când luminile începeau să clipească şi se anunţa închiderea.

M-am apropiat de bibliotecara de la biroul de informaţii şi i-am prezentat cardul. Ea a arătat spre capătul şirului de computere.

— Aşază-te la care vrei.

Doar două erau deja ocupate: primul, de un bărbat mai în vârstă, care părea a fi un om fără adăpost, şi al doilea, de un adolescent care ar fi trebuit să fie la şcoală. M-am aşezat la un computer aproape de capătul rândului şi am intrat în contul Ameliei.

Nu erau mesaje noi de la Cory şi m-am mirat de dezamăgirea pe care am simţit-o. Ce repede devenisem dependentă de emoţia stârnită de un nou mesaj de la el.

Apoi m-am autentificat în contul meu real. Pe vremea aceea vorbeam cu trei tipi, fiecare dintre ei o versiune uşor diferită a aceluiaşi tip de personalitate. Jason, un speculant financiar care practic îşi începea fiecare propoziţie cu cuvântul *eu.* Sean, broker de credite bancare din Manhattan Beach. Şi Dylan, organizator de petreceri.

Până atunci, criteriile mele fuseseră foarte simple: trebuiau să aibă un loc de muncă, să-mi pună cel puţin trei întrebări despre mine şi să nu arate ca teroristul Unabomber. Întotdeauna aveam grijă să ne întâlnim într-un loc public şi nu mă duceam la niciunul acasă dacă nu mi se părea de încredere. Dar uneori nu-mi dădeam seama de asta decât prea târziu. Degete trecute prin părul meu într-

un mod prea brutal. Mâini care strângeau prea tare. Vânătăi în locuri uşor de ascuns. Nu se întâmpla des, dar învăţasem să compartimentez în astfel de cazuri. Să-mi blochez gândurile şi să mă refugiez în alt loc din mintea mea până se termina.

Mă uitam la ultimul mesaj al lui Jason, o invitaţie la un restaurant care tocmai se deschisese în Venice, şi îmi imaginam o seară interminabilă în care îi flatam egoul, aşa că am închis fără să-i răspund.

Apoi am trecut la website-ul colegiului comunitar, doar ca să-i pot spune lui Cal că m-am uitat. *Contabilitate. Istoria artei. Administrarea afacerilor.* Cuvintele au început să se estompeze până am dat cu ochii de Certificat de artă digitală. Acest curs de pregătire de şase luni vă va iniţia în scrierea codului HTML, web design şi Adobe Photoshop. Cursanţii vor dobândi cunoştinţe valoroase aplicabile în companiile existente, dar şi în activităţi independente. Am studiat imaginile care ilustrau modulul Photoshop. Prima era un portret de familie făcut într-un parc, cu mai multe persoane în fundal. A doua era aceeaşi fotografie, de data aceasta fără persoanele din spate, ca şi când nici nu fuseseră vreodată acolo.

Am dat click pe butonul de preţ şi am expirat puternic. Cu tot cu taxele de înregistrare, se ridica la aproape 200 de dolari pentru tot cursul şi obţinerea certificatului. Chiar mai mult, dacă era necesară cumpărarea unor materiale. Ca să nu mai vorbim de achiziţia unui computer şi a software-ului după terminarea cursului. Pentru mine, care câştigam mai puţin de 150 de dolari pe săptămână după ce scădeam utilităţile – cea mai mare parte fiind deja cheltuiţi când ajungeau în contul meu –, 200 de dolari puteau fi la fel de bine 2.000.000 de dolari. Am închis site-ul cu acea undă de regret pe care o simţeam de fiecare dată când se închidea o uşă în faţa mea.

Am ieşit din cont şi am salutat-o pe bibliotecară făcându-i cu mâna. Mai aveam patru ore de lumină ca să găsesc un loc unde să parchez pe timp de noapte.

* * *

În loc de asta, am făcut un ocol prin Brentwood, cartier ale cărui străzi îmi erau cunoscute ca un vechi prieten. Centrul comercial Brentwood Country Mart, unde mama obişnuia să-mi cumpere îngheţată şi, dacă aveam noroc, o carte de la librăria de acolo. Colţul unde am căzut cu bicicleta şi m-am julit la genunchi. Ciotul mare al unui copac care a fost doborât de furtună când aveam şapte ani, blocând o zi întreagă traficul pe bulevardul San Vicente.

Am făcut stânga pe Canyon Drive şi am condus de parcă eram pe pilot automat. În acea zonă, casele se ridicau pe loturi mari de teren, departe de stradă, unele în spatele unor porţi înalte prin care practic nu vedeai nimic. Înaintam încet, atrasă parcă de o forţă magnetică, spre locul unde a început totul.

Am parcat la sud de casă, într-un punct care îmi oferea cea mai bună poziţie de observaţie. Să-i urmăresc contururile de lemn închis la culoare şi stuc alb. Turnul rotund care adăpostea scara circulară spre o micuţă cameră de lucru de la mansardă. Ferestrele largi ale livingului, unde mama spunea că bunicul ei îşi petrecea ziua fumând pipă şi îngrijorându-se pentru fiul său – tatăl ei – care stătea mai mult prin clinicile de dezalcoolizare.

— Uşa din faţă este făcută dintr-un stejar doborât într-o pădure din Virginia, am recitat eu în linştea din interiorul maşinii. Un copac care probabil i-a întâmpinat pe colonialiştii din Jamestown înainte de a ajunge aici, să ne ţină pe noi în siguranţă.

Începutul monologului mamei, cu care obişnuia să mă adoarmă seara. Ca într-o poveste spusă la culcare, făceam un tur imaginar al casei în care amândouă tânjeam să ne

întoarcem. O revedeam întotdeauna sub pleoapele închise. Pereții tencuiți care păstrau încă urmele mistriilor meşterilor care îi netezişeră. Grinzile de lemn uriaşe care se întindeau pe suprafața tavanului în camera cea mare. A treia treaptă care întotdeauna scârțâia dacă păşeai pe ea lângă balustradă. Debaraua cu trapa care ducea în pod şi peretele pe care era măsurată nu doar înălțimea mamei, ci şi a mea timp de câteva luni.

Mama mea, Rosie, s-a născut cu câteva luni înainte ca părinții ei să termine liceul. Mama ei a murit când ea era foarte mică, iar tatăl s-a apucat de droguri şi de băutură, lăsând-o pe Rosie în grija bunicilor – străbunicii mei –, cărora amândouă le spuneam buna şi tataie, singurele influențe stabile din viața ei.

Buna şi tataie au fost cei care au mers cu ea la scoală de ziua „uşilor deschise". Au învățat-o să meargă pe bicicletă. O aşteptau seara să se întoarcă de la întâlniri când era la liceu, crescând-o ca pe fiica lor.

Mama s-a îndrăgostit de două ori în viața ei. Prima dată, de un jucător de hochei de la facultate, care a plecat în Europa şi nu s-a mai întors. Din acea relație am apărut eu şi setul de reguli care mi-au condus întreaga copilărie.

Nu trebuie să ne mulțumim cu comoditatea şi confortul. Putem să ne câştigăm singure cele necesare; nu avem nevoie de un bărbat care să ne dea.

Dacă nu ne ajung banii, muncim mai mult.

Două femei care lucrează împreună sunt o forță care nu trebuie subestimată.

Reuşea să o scoată la capăt având mai multe slujbe, mutându-ne cu chirie în garsoniere, când ne puteam permite plata unui avans, şi stând la buna şi tataie, când nu mai aveam bani. Pentru mine, perioadele petrecute cu ei au fost printre cele mai fericite din viața mea. Buna mă învăța să fac brioşe cu fulgi de ciocolată. Îmi arăta cum se

cultivă o grădină de legume. Tataie mă învăța să joc cribbage şi poker.

A doua şi ultima oară când mama s-a îndrăgostit a fost la câțiva ani după ce s-au prăpădit buna şi tataie. Îl chema Ron Ashton.

Peste stradă, porțile automate s-au deschis şi a ieşit o femeie. O cameristă care avea un sac de plastic cu cârpe de şters şi produse de curățenie. M-a privit suspicioasă şi mi-am dat seama că se întreba dacă să se întoarcă să le spună proprietarilor că o femeie stătea în fața casei învecinate şi se uita la ea. I-am zâmbit şi am ridicat telefonul la ureche, ca şi când oprisem pentru a răspunde unui apel, apoi mi-am întors atenția spre casă. Casa care ar fi trebuit să rămână a familiei noastre. Cea pe care ne-a furat-o Ron Ashton.

* * *

Mesajul lui Cory a sosit în dimineața următoare, puțin după ora 8. Aş vrea să te cunosc. Ce zici de azi la ora 16? Cafeneaua Rocketman de pe Main Street?

Am ezitat cu degetele deasupra tastaturii, în timp ce rufele se învârteau în uscătoarele din spatele meu.

Ca într-un cântec pe care abia începeam să-l învăț, mi-am lăsat instinctul să mă ghideze. Şi instinctul îmi spunea să aştept. Să nu-i dau un răspuns în câteva secunde. Uneori, să nu faci nimic era cea mai inteligentă mişcare.

Am aşteptat până aproape de prânz. Îmi convine astăzi la 16! Abia aştept. M-a străbătut un val de emoție, ştiind că voi fi într-o poziție avantajoasă încă din clipa când voi intra în cafenea.

Când am ieşit din tură, am făcut un duş şi mi-am pus o pereche de blugi care îmi scoteau în evidență formele acolo unde trebuie. Mi-am asortat un maiou mulat, cu decolteu în V, şi deasupra un pulover moale, descheiat. Amelia era surfer şi o studentă care traversa o perioadă mai dificilă.

Voiam să mă asigur că pot trece în locul ei când ea nu va apărea la întâlnire.

* * *

Am parcat la câteva străzi distanță de Rocketman Coffee şi am aşteptat în maşină, dându-i timp lui Cory să intre şi să se aşeze la o masă. Am scos telefonul din geantă, l-am deschis şi l-am sunat pe Cal.

Mi-a răspuns când telefonul a sunat a doua oară.

— Salut.

— Poți să-mi faci o favoare?

— Oricând, a spus el.

— Peste aproximativ o jumătate de oră, mă poți suna pe mobil? Nu trebuie să spui ceva sau să rămâi la telefon. Am nevoie doar să sune telefonul.

El a râs.

— Ai vreun iubit de care te gândeşti să scapi?

Mă uitam cum o femeie cobora treptele din fața apartamentului ei, manevrând cu grijă un cărucior elegant în care copilul era legat cu centura de siguranță.

— Cam aşa ceva. Poți?

— Sigur că pot. O să setez alarma ca să nu uit.

— Mersi.

Am închis, apoi am încuiat maşina, în timp ce inima îmi bătea cu putere. Dacă planul meu nu funcționa, mă întorceam la internet café şi căutam în lista de bărbați suficient de bătrâni pentru a-mi fi tată. Mă întorceam în minivan şi conduceam prin cartiere întunecate, în căutarea unui loc sigur unde să staționez pe timp de noapte. Agitată, am tras adânc aer în piept şi am expirat lent.

Am intrat în cafenea şi l-am văzut la o masă din spate, cu o cană mare în față, în care ştiam deja ce era. *Cafea neagră.*

M-am simțit brusc puternică, parcă eram regizorul unei piese de teatru, care decide şi controlează ritmul acțiunii.

Eram o străină pentru el şi totuşi ştiam ce îi place şi ce nu. Ştiam ce voia şi ce îi plăcea.

Exista şi o mică posibilitate ca el să-şi amintească figura mea de pe holurile liceului Northside. Dacă se întâmpla aşa, plănuiam să profit de situaţie. Să-i mărturisesc că aveam pentru el o pasiune din adolescenţă. *Mă simt atât de jenată!*

Mi-am comandat o ceaşcă de cafea neagră şi m-am dus spre el, afişând o expresie plină de speranţă în timp ce mă apropiam de masa lui.

— Roger? am spus eu şi mi-am ţinut respiraţia, aşteptând o sclipire de recunoaştere în ochii lui.

Dar n-a apărut niciuna.

— Nu, îmi pare rău, a spus el cu un zâmbet amabil.

De aproape, i se vedeau genele dese care îi încadrau ochii căprui-deschis şi o dungă în jurul gâtului lăsată de costumul de neopren pe pielea bronzată.

M-am aşezat pe un scaun la masa de alături.

— Ce jenant. Am o întâlnire pe nevăzute, i-am explicat.

— Şi eu, a răspuns el zâmbind.

— Mereu e la fel de greu, nu-i aşa?

A ridicat evaziv din umeri, iar eu am decis să las lucrurile aşa, sorbind din cafea şi aşteptând momentul potrivit.

După vreo 20 de minute a început să-şi verifice telefonul mai des, să vadă dacă avea vreun apel pierdut sau un mesaj. Eu îl imitam, uitându-mă când spre intrare, când la telefonul aşezat pe masă în faţa mea. La un moment dat i-am aruncat un zâmbet jenat, la care mi-a răspuns la fel. Am început să mă impacientez, întrebându-mă dacă va pleca înainte să mă sune Cal, şi am încercat să născocesc o modalitate de a-l reţine acolo. Tocmai mă pregăteam să mă întorc spre el să comentez ceva despre vreme, când mi-a sunat telefonul.

— Alo?

— Te-am sunat aşa cum ți-am promis. Acum trebuie să fug, dar mâine să-mi povesteşti tot.

Cal a închis, dar eu am continuat să vorbesc.

— Oh, înțeleg.

Am închis ochii, ca şi cum mi-aş fi reținut o mare dezamăgire, lăsându-mi umerii să cadă.

— Înțeleg. Nu, sincer, nu e nicio problemă.

Mi-am lăsat vocea să tremure la *nicio problemă* şi cu coada ochiului l-am văzut pe Cory trăgând cu urechea.

— Atunci, felicitări.

Încă o pauză.

— Da, mulțumesc.

Am încheiat convorbirea şi am lăsat privirea în cafeaua care se răcise, ca şi când nu ştiam ce să fac. Într-un târziu, am ridicat privirea, jenată şi rănită.

— S-a împăcat cu iubita lui, am spus.

Cory a arătat spre telefonul meu.

— Măcar a avut bunul-simț să te anunțe.

— E imposibil să cunoşti pe cineva în Los Angeles, am spus, repetând o frază dintr-un mesaj scris de Cory către Amelia cu o zi în urmă.

— Mie-mi spui. E ca şi cum ai încerca să câştigi la loterie.

— Să joci la loterie e distractiv. Să-ți găseşti perechea... mai puțin.

Cory a început să râdă.

— Dă-mi voie să-ți fac cinste cu încă o cafea. Poate reuşim totuşi să salvăm situația.

Norocul şi a doua şansă. Toată lumea vrea să creadă că ambele există.

* * *

Ne plimbam pe Main Street, umăr la umăr, în timp ce Cory îmi povestea despre ocupația lui de director de liceu.

— Copiii au o energie pe care nu o regăseşti în niciun alt domeniu. Este molipsitoare. Pasiunea lor. Potențialul lor.

Eu mă gândeam la cum îi vorbea Ameliei despre meseria lui.

— Ce privilegiu să poți avea o influență atât de pozitivă asupra unor vieți tinere, am comentat eu, întrebându-mă dacă îşi recunoştea propriile cuvinte.

Servite în mod intenționat cu lingurița, puțin câte puțin, pentru a construi o conexiune pe care el să o simtă mai degrabă decât să o vadă.

S-a uitat la mine cu o expresie entuziasmată.

— Exact.

Eram uimită de cât de uşor era. Parcă el scrisese scenariul şi mie nu-mi rămânea decât să-mi citesc replicile. Mă jucam cu capacul paharului de cafea în timp ce aşteptam la semafor. Când s-a făcut verde, am spus:

— Eu mi-am dorit să devin profesoară. De şcoală elementară.

Am coborât de pe bordură, îndreptându-ne către promenadă şi plaja de dincolo de ea.

— Şi ce s-a întâmplat? a întrebat el.

Am ridicat din umeri. Cele mai bune minciuni erau cele cu un sâmbure de adevăr.

— În ultimul an de liceu, mama s-a îmbolnăvit. Nu am avut timp să mă înscriu la facultate. Încercam doar să rămân pe linia de plutire la şcoală şi să am grijă de ea.

Am trecut pe lângă un coş de gunoi, unde amândoi ne-am aruncat paharele goale. Pe marginea pistei de biciclete am aşteptat să treacă un şir de biciclişti. Cory m-a luat de mână şi am traversat în fugă, apoi ne-am aşezat pe o bancă, cu fața spre întinderea imensă de nisip care cobora spre apă.

— S-a făcut bine?

— Nu.

Am lăsat cuvântul suspendat între noi, atârnând greu în aer.

— A fost o perioadă incredibil de grea din viața mea. Dar totodată a fost şi un dar.

— În ce sens? m-a întrebat Cory intrigat.

M-am prefăcut că mă gândesc cum să-i răspund, dar aveam deja cuvintele pregătite, un facsimil sclipitor din ce îi spusese Ameliei în ziua precedentă.

— Am învățat că se poate întâmpla ce e mai rău şi totuşi să reuşesc să supraviețuiesc. Viața este plină de lecții. Noi alegem fie să suferim de pe urma lor, fie să învățăm din ele.

Mi-am dat seama că mi-am atins ținta după cum s-a aplecat în față, după cum i s-au luminat ochii de un amestec de surpriză şi admirație.

— Nu multe persoane de vârsta ta gândesc cu atâta înțelepciune.

Eu am ridicat din umeri, ca şi când mai auzisem această remarcă.

— Optimismul este o alegere.

— Asta spun şi eu mereu! a exclamat el cu vizibilă încântare. Dar am învățat-o abia când eram mult mai în vârstă decât tine.

I-am aruncat o privire sceptică.

— Nu eşti chiar atât de bătrân.

El a făcut o grimasă.

— Am 48 de ani.

L-am înghiontit cu umărul în umăr.

— Mie îmi plac bărbații mai în vârstă.

El a râs înfundat.

— E bine de ştiut.

Am tăcut amândoi o clipă.

— Unde ai copilărit? m-a întrebat el.

— În Grass Valley. Un orăşel din Sierra Nevada, i-am răspuns. Probabil că n-ai auzit de el. Are o populație de 12.000 de locuitori. Toată lumea cunoaşte pe toată lumea.

După ce a murit mama, nu ştiam cum să fug mai repede de-acolo.

I-am studiat chipul, căutând o umbră de scepticism, dar era deschis şi plin de încredere. *Mă crede.*

— Ce te-a adus în Los Angeles?

— Un iubit, am recunoscut eu. Vechea poveste. Dar sunt fericită aici. Sunt la colegiul din Santa Monica, studiez grafică digitală. În prezent stau într-un cămin studențesc, dar imediat ce o să termin, sper să-mi găsesc un apartament şi să-mi deschid propria afacere.

M-a privit în ochi şi m-a întrebat:

— Tu crezi în soartă?

Eu credeam că trebuie să-ți creezi singur oportunități. Credeam că trebuie să iei ce vrei de la viață şi, dacă pentru asta trebuie să răneşti pe cineva, bine-ar fi să ai un motiv întemeiat, pentru că eu credeam şi în karma.

— Astăzi da, i-am răspuns.

S-a aplecat şi m-a sărutat. Buzele lui erau moi peste ale mele, iar eu am închis ochii să nu-i văd ridurile din colțurile ochilor şi părul încărunțit la tâmple.

— Când te mai pot vedea? m-a întrebat el în şoaptă.

O femeie pe role a trecut în viteză pe lângă noi pe pista de biciclete, muzica din căştile ei risipindu-se ca o şoaptă în jurul nostru. M-am uitat spre ocean, unde soarele cobora dincolo de linia orizontului. Să intru în acest rol mi s-a părut la fel de uşor cum aş fi îmbrăcat o haină veche, care se mulează pe mine ca după ani întregi de purtat.

— Joi îți convine?

KAT

Lucram la *LA Times* când a izbucnit scandalul Cory Dempsey. Am avut noroc cu slujba aceea. Mamei îi fusese

returnată o favoare pe care i-o făcuse uneia dintre prietenele ei şi aşa am ajuns să lucrez ca reporter junior sub îndrumarea renumitul jurnalist de investigații Frank Durham. Era primul meu subiect important şi eram dornică să dovedesc de ce sunt în stare, însoțindu-l la conferințele de presă, la secția de poliție şi la întâlnirile cu surse apropiate investigației. Chiar am fost de față când Frank s-a întâlnit cu familia lui Cory, un interviu rar acordat în cele mai stricte condiții.

Atunci am auzit pentru prima dată numele Meg Williams. Nu pe parcursul interviului – doi părinți care încercau din răsputeri să rămână corecți în percepția publică pentru a nu fi învinovățiți de ceea ce fiul lor le făcuse acelor fete.

Dar din colțul unde stăteam să-mi iau notițe am auzit diverse lucruri de la verii care îi aduseseră cu maşina pe domnul şi doamna Dempsey din San Diego. Fragmente de discuții purtate în şoaptă, pe care nu ar fi trebuit să le aud. Ei nu ştiau decât că sunt o tânără asistentă cu căştile în urechi, care aştepta ca şeful ei să încheie interviul pentru a putea să-i redacteze notițele la calculator.

— Se pare că totul s-a întâmplat în timp ce Cory locuia cu prietena lui. Chiar sub nasul ei, zicea un verişor de aproape 30 de ani.

— Dumnezeule, îți dai seama cum o fi să afli că prietenul tău i-a făcut aşa ceva unei fete? zicea şi verişoara.

Stăteam cu ochii în carnețelul meu, unde scrisesem cuvintele *prietena cu care locuia* şi le încercuisem. Apoi am continuat să ascult, mişcând din cap în ritmul unei melodii inexistente

— Dacă a fost Cory? Da.

— Cine v-a spus că avea o prietenă?

Vărul a făcut o grimasă.

— Nate.

Nate Burgess. Cel mai bun prieten al lui Cory. Frank inclusese datele lui de contact în materialul pe care mi-l dăduse. Am adăugat numele lui Nate în încrengătura pe care începusem să o schițez în notițele mele.

— Ce altceva a mai spus Nate?

— Mai nimic despre elevele de liceu. Susținea că el habar n-a avut.

Femeia a râs sarcastic.

— Vezi să nu.

Cu coada ochiului, am văzut că bărbatul a aruncat o privire spre mine şi a coborât glasul.

— A spus totuşi un lucru interesant. Despre iubita lui, Meg.

Am adăugat numele *Meg* în carnețel şi am aşteptat cu respirația tăiată.

— Nate zicea că ea a apărut din senin în urmă cu şapte luni, s-a infiltrat în viața lui Cory şi l-a convins să-i dea acces la tot.

— Stai să ghicesc: era tânără şi sexy.

— Probabil, dar aici e-aici: Nate susține că tot ce i-a spus Meg lui Cory despre ea erau numai minciuni. Că l-a luat în vizor de la bun început şi s-a folosit de ce le făcea el elevelor ca acoperire pentru a-i goli conturile şi a dispărea.

— Dar asta înseamnă că nu e o şarlatancă, ci o eroină.

* * *

Când eram din nou în maşină cu Frank, am deschis subiectul:

— Unul dintre veri spunea că se poate ca Meg, iubita lui Cory, să-l fi escrocat. Ca ea să fi înscenat totul.

M-am uitat la Frank, la părul alb care îi răsărea din cap ca o tufă şi care îi adusese porecla *Einstein* printre ceilalți reporteri. Era o legendă, iar eu eram o norocoasă că puteam să învăț de la el. Dar nu era uşor, trebuia să mă zbat în permanență pentru a obține sarcini serioase, nu

documentare prin arhivele publice şi comenzi pentru prânz, pe care colegii mei bărbați tot încercau să mi le paseze.

El a mormăit:

— O fi cum zice el, dar articolul pe care îl vom scrie va fi despre un director de liceu care abuza sexual elevele.

— Dar ei sunt de părere că Meg a fost cea care a pus totul la cale. O escroacă ar putea fi o abordare interesantă.

Frank a scuturat din cap.

— Este important să bagi la cap din timp că nu merită să scrii despre orice subiect de senzație. Ziarele sunt pe cale de dispariție şi treaba noastră este să scriem articole care să le vândă. Sexul şi scandalurile vând bine. Despre asta vom scrie.

Nu eram de acord cu el, dar n-am vrut să-l contrazic. Însă nici nu voiam să las lucrurile aşa. Mama mă avertizase: *Ca femeie în lumea presei, va trebui să munceşti mai mult, să fii mai deşteaptă, să-ți asumi mai multe riscuri pentru a dovedi că eşti la fel de bună ca bărbații.*

După ce ne-am întors la redacția *Times,* am aşteptat ca Frank să iasă să-şi cumpere o cafea, apoi am căutat prin notițele lui până am găsit numărul de telefon al părinților lui Cory.

— Bună seara, doamnă Dempsey, sunt Kat Roberts de la *LA Times.* Ne-am întâlnit astăzi, mai devreme, eram cu Frank... Când ne-am uitat prin notițele lui, ne-am dat seama că nu avem numele complet al femeii care locuia la Cory în momentul când a fost arestat.

— Noi n-am cunoscut-o, dar o cheamă Meg Williams, a răspuns mama lui Cory. Nu ştiu dacă Meg este o prescurtare sau dacă acesta este numele ei adevărat. A dispărut cu puțin timp înainte ca totul să iasă la iveală. De fapt, dacă o găsiți, vă rog să ne anunțați şi pe noi.

— Bineînțeles. Păstrăm legătura.

Frank s-a întors cu cafeaua în mână şi m-a întrebat:

— Cu ce vrei să începi?

Mi-am închis carnețelul.

— Pentru început, vreau să verific unele declarații din interviul tău de astăzi.

El a încuviințat şi s-a apucat să scrie ceea ce urma să devină un articol în patru părți despre şcolile publice şi sistemul care i-a permis unui om ca Dempsey să facă ceea ce făcuse.

Şi din seara aceea am început s-o caut pe Meg Williams, femeia care aruncase o bombă în viața lui Cory Dempsey, apoi dispăruse. Femeia care în curând avea să-mi distrugă şi mie viața.

MEG

Mi-am dat seama imediat: Cory era un bărbat pentru care anticiparea sexului era la fel de excitantă precum actul în sine. M-am adaptat la această dinamică, dezvăluindu-i încă de la început – şi cu o discretă doză de jenă – că nu mai fusesem decât cu un singur bărbat, băiatul pe care îl urmasem în LA, şi că trecuse mai bine de un an de când ne despărțiserăm.

— Sper să nu fie o problemă că nu prea am experiență.

Eram aşezați pe canapea, cămaşa lui Cory zăcea ca o băltoacă pe jos, acolo unde o lăsase să cadă cu câteva secunde înainte ca eu să mă retrag brusc.

— Simt pentru tine lucruri pe care nu le-am mai simțit până acum, am continuat eu, dar vreau s-o luăm încet. Pentru mine este ceva nou.

— Desigur. Îmi place că nu ai prea multă experiență.

Mi-a mângâiat conturul feței cu degetul, coborând pe gâtul meu.

— Aşa îți pot arăta cum îmi place mie s-o fac.

L-am privit cu îndoială, ca şi când nu-mi venea să cred ce noroc dăduse peste mine.

— Serios?

El mi-a ridicat bărbia şi mi-a şters buzele cu un sărut.

— Serios.

Dacă nu aş fi căutat-o, aş fi ratat sclipirea de dorință din ochii lui în fața unei tinere neexperimentate şi emoționate. În acel moment, am înțeles că eu făceam jocul, cel puțin cât reuşeam să-l controlez.

* * *

În a treia săptămână a relației noastre, începusem să mă duc la cursuri şi petreceam cel puțin patru nopți pe săptămână acasă la Cory, într-un mic bungalou din Venice. Am explorat toate fațetele rolului meu, prefăcându-mă că am probleme, astfel încât el să fie cel care mă ajută să le rezolv: *Ai greşit pentru că nu ai citit indicatoarele de parcare.* Primind sfaturi de care nu aveam nevoie: *Prezintă-te imediat profesorului. Îți va da note mai mari dacă-ți va putea asocia numele cu figura.*

În aparență, Cory era atent şi tandru, dar afecțiunea lui era impregnată de nevoia de a controla, trebuia să-mi ştie programul de serviciu şi de şcoală, cu cine stăteam în timpul pauzelor sau cu cine ieşeam în serile pe care nu le petreceam cu el.

Am avut grijă ca aproape toate detaliile despre viața mea să fie cât mai aproape de adevăr, deşi era o acrobație dificilă, încercând să mă apropii cât mai mult de el şi, în acelaşi timp, să nu afle că în nopțile în care nu eram împreună, eu dormeam în maşina mea parcată pe diferite străduțe din Westside.

Dar nu făceam toate astea ca să dorm în maşină trei nopți din şapte. Cory trebuia să mă vrea alături tot timpul.

Aşa că am inventat o colegă de cameră nevrotică, pe nume Sylvie, căreia îi plăcea să fumeze iarbă.

— Camera mea este dezgustătoare, i-am spus. Mă mir că nu îmi miros hainele a marijuana.

Mă plângeam de Sylvie în mod constant şi am avut grijă să-i provoace probleme şi lui Cory. Am fost prea obosită să ies la cină pentru că, în seara dinainte, Sylvie avusese musafiri până la 2 dimineața. Am întârziat la întâlnirea cu el de la prânz pentru că Sylvie mă încuiase afară din cameră. Aşteptam ca el să-mi ofere o altă soluție: *Mută-te cu mine.*

Dar Cory nu muşca momeala. În schimb, îmi povestea despre colegul lui de cameră din facultate, un anume Nate, care odată ținuse o fată în camera lor peste 24 de ore, forțându-l pe Cory să doarmă în camera comună. Sau cum Nate a dat foc accidental unei plante care se uscase pe pervazul lor.

Nopțile petrecute în maşină au devenit aproape insuportabile, mă întorceam de pe o parte pe alta în păturile prea aspre în comparație cu aşternuturile de bună calitate ale lui Cory. Abia reuşeam să dorm pe o vreme rece de toamnă şi trebuia să aştept până la ziuă să găsesc o toaletă.

Din acest motiv, într-o seară de marți, pe la jumătatea lui noiembrie, am apărut la uşa lui cu o geantă mare plină cu haine, cu părul în dezordine şi ochii roşii.

— Ce înseamnă asta? a întrebat el când am lăsat geanta jos în fața uşii de la intrare.

— M-au dat afară din cămin, i-am spus eu având grijă să-mi fac vocea să tremure.

— Cum aşa? Ce s-a întâmplat?

— Tâmpită aia de Sylvie. E numai vina ei.

M-a condus în living, m-a aşezat pe canapea şi mi-a turnat un pahar de vin. L-am privit recunoscătoare şi am luat o înghițitură.

— Cineva a spus că venea miros de marijuana din camera noastră. A venit responsabilul de cămin, ne-a percheziționat camera şi a găsit o rezervă de marijuana în frigiderul nostru.

Sylvie o ținea sus şi tare că nu era a ei. Evident, şi eu am spus acelaşi lucru.

Am închis ochii şi am încercat să-mi imaginez scena. Cât de disperată trebuie să fi fost ca el să mă creadă. Cât de mult mi-ar fi încurcat planurile dacă ar fi fost adevărat.

— Am avut noroc că nu ne-au dat afară de la facultate. Dar ne-au dat afară din cămin pe amândouă. Sylvie se mută acasă la părinții ei, dar eu vă trebui să-mi găsesc altceva. Şi încă repede, altfel o s-ajung să dorm în maşină.

Imediat ce am spus asta, am regretat. *Prea aproape de adevăr.*

Cory m-a tras spre el şi m-a îmbrățişat, iar eu m-am abandonat la pieptul lui, numărându-i bătăile inimii, aşteptând.

— Mută-te aici, a spus el.

M-am tras înapoi, cu ochii mari.

— În niciun caz, am protestat. E prea curând.

— Tu practic locuieşti deja aici. Înseamnă doar câteva haine în plus şi încă o cheie.

Simțeam în piept o mare uşurare, dar am clătinat din cap şi am spus cu fermitate:

— Mama m-a învățat să câştig singură ce-mi trebuie, nu să iau de la un bărbat dispus să-mi facă favoruri în schimbul sexului.

El a părut rănit.

— Aşa mă vezi tu pe mine?

— Sigur că nu. Dar favorurile creează aşteptări, care la rândul lor creează resentimente. Relația noastră este abia la început. Nu vreau s-o stric.

— Ştii bine că n-ar fi aşa.

Am lăsat tăcerea să se prelungească, prefăcându-mă că reflectez la oferta lui şi m-am gândit la singura dată când mama a spus da. Ron Ashton fusese bărbatul pe care îl aşteptase. *El este altfel,* îmi spusese ea. *O relație sănătoasă*

nu înseamnă doar dragoste. Fiecare pune ceva pe masă, creând un parteneriat. O colaborare, un angajament.

Mama a venit cu o proprietate care valora milioane. Ron a venit cu minciuni.

— Vreau neapărat să plătesc chirie, am spus eu în cele din urmă.

— Nu vreau banii tăi.

Mâinile lui Cory au alunecat în jurul taliei mele, ridicându-mi marginea de jos a cămăşii, mângâindu-mi pielea dezgolită cu degetele mari.

— Va fi bine pentru relaţia noastră să te am aici tot timpul. Putem începe să construim puţină încredere reciprocă. Să ridicăm câteva bariere.

Rezistam de aproape o lună. Ajungeam până la limita intimităţii şi apoi mă îndepărtam din nou. Dar acum venise momentul să-mi încasez jetoanele. De asta aveam nevoie. De siguranţă. De stabilitate. Totul avea un preţ.

Am oftat zgomotos, reflectând.

— OK.

* * *

În noaptea aceea am aşteptat până a adormit, apoi m-am furişat din dormitor – dormitorul nostru –, m-am dus la computerul lui şi mi-am accesat contul de pe *Circle of Love.* Am ignorat mesajele noi de la câţiva bărbaţi interesaţi să se întâlnească cu mine şi am dat click pe Setările contului în colţul din dreapta sus. Apoi am derulat pagina până jos şi am ezitat cu cursorul pe butonul Suspendă contul, după care am sărit la Şterge contul, pe care am dat click.

Pe urmă, am şters şi contul Ameliei.

Liniştea din casă mi s-a părut ca o rugăciune în timp ce asimilam semnificaţia momentului. Gata cu zâmbetele forţate, cu glumele provocatoare născute dintr-o atracţie pe care de fapt n-o simţeam, cu entuziasmul simulat. Aşezată

la computerul lui Cory, mi-am promis că nu voi mai dormi niciodată în maşină.

Apoi m-am băgat înapoi în pat.

* * *

— Pune-ți fusta neagră şi cizmele roşii pe care ți le-am cumpărat.

Eu şi Cory urma să ne întâlnim cu Nate la un pahar.

M-am uitat la ținuta pe care mi-o alesesem, o pereche drăguță de blugi negri şi o bluză petrecută, şi mi-am înăbuşit un oftat. Fusta neagră mă strângea în talie, iar cizmele mă jenau la degete. Dar am zâmbit. Micile concesii îi întăreau convingerea că eram o minte tânără şi maleabilă, care avea nevoie de îndrumare.

— Bine. Aşteaptă-mă puțin.

— Să nu stai mult, nu vreau să întârziem.

•

Mai fusesem de câteva ori la barul respectiv, la întâlniri cu diverşi tipi găsiți pe *Circle of Love.* În seara aceea era plin de oameni care abia ieşiseră de la serviciu – bărbați cu cămaşă şi cravata desfăcută la gât. Femei în ținute office uşor şifonate, care stăteau la tejghea şi dădeau shoturi peste cap.

L-am găsit pe Nate la o masă într-un colț, sub ecranul mare al unui televizor cu volumul pe silențios, la care se transmitea un meci al echipei San Francisco 49ers. S-a ridicat în picioare şi mi-a strâns mâna.

— Faimoasa Meg.

— La fel pot să spun şi eu despre tine, am replicat eu.

Nate m-a măsurat cu privirea de sus în jos, apoi din nou în sus, înainte să-mi dea drumul.

— Două beri, i-a comandat Cory unui chelner care trecea pe lângă masa noastră.

— Eu aş prefera un pahar de vin, am spus eu.

Cory şi-a pus brațul pe speteaza canapelei.

— Nu se poate să bei vin într-un bar sportiv. O bere şi pentru ea, a repetat el, expediindu-l pe chelner.

Nate a ridicat halba pe jumătate goală într-un salut tăcut.

Eu mi-am încrucişat picioarele, observând felul cum Nate mi-a privit fusta când mi s-a ridicat până la jumătatea coapsei. În jurul nostru au izbucnit strigăte de bucurie când cei de la 49ers au marcat un touchdown.

— Spune-mi, Meg, cu ce te ocupi? mi s-a adresat Nate.

— Ea merge la şcoală, a răspuns Cory în locul meu.

Nate a ridicat din sprâncene şi a spus:

— Te distrezi, vasăzică?

Cory a râs şi a explicat.

— E studentă la facultate, prostule. La City College.

— Studiez grafică digitală, am completat eu.

— Cory zicea că te-ai mutat la el.

A spus-o pe un ton lejer, dar am simțit greutatea privirii lui, întrebându-mă în tăcere din ce motive.

Am ridicat din umeri, încercând să minimalizez.

— Am fost dată afară din cămin. Ne-am gândit că, din moment ce oricum stăteam mai mult pe la el, ar fi o idee bună.

— Nu ştiam că City College are cămine.

În timp ce atenția lui Cory era îndreptată spre meciul de la televizor, eu am înfruntat privirea lui Nate.

— Camerele din Westside sunt scumpe. Unde altundeva să locuiască studenții?

El a luat o gură de bere şi a arătat spre Cory.

— Oricum, felicitări că ai pus mâna pe domnul acesta. E greu de prins, dar tu eşti exact genul lui.

— Norocul meu.

Cory s-a întors spre noi şi, în scurt timp, amândoi s-au adâncit într-o conversație despre serviciu, prieteni comuni şi multele cuceriri amoroase ale lui Nate.

Pe tot parcursul serii l-am surprins pe Nate fixându-mă cu o privire care parcă încerca să mă dezbrace. Dar nu i-am oferit niciun motiv de care să se lege. Am zâmbit, mi-am băut berea şi am tăcut mai tot timpul.

* * *

E nevoie de timp pentru a prinde rădăcini în viața cuiva. Trebuie să vă stabiliți o rutină – brunch duminica, un restaurant preferat pentru ocazii speciale. Ritualuri care te leagă de celălalt. Viața cu Cory era 80% rutină şi chiar dacă a observat că singurii oameni cu care socializam erau prietenii lui, niciodată nu a comentat nimic.

Dar Nate a observat.

— Unde sunt prietenii tăi, Meg? De ce nu ies niciodată cu noi? a întrebat el într-o seară.

— Ca să te suporte pe tine o seară întreagă? i-am replicat eu.

M-a fixat cu o privire dură şi fermă.

— Doar mi se pare ciudat. O fată de vârsta ta, fără o gaşcă de gagici. Unde e gaşca ta, Meg?

— Se vede vârsta pe care o ai, Nate. Se zice „femei", nu „gagici".

Cory a râs. A râs şi Nate. Dar Nate mi-a susținut privirea o fracțiune de secundă în plus, iar eu mi-am dat seama că trebuia să fiu prudentă în privința lui.

* * *

Majoritatea bărbaților sunt ființe simple, generoase. Trebuie doar să ştii ce le place şi apoi să le oferi. Ca să-mi dau seama de asta, am început să mă uit prin lucrurile lui Cory când el era plecat, căutând acele părți pe care le ținea ascunse. Briceagul gravat de la bunicul lui, în sertarul pentru lenjerie intimă. O felicitare de ziua lui de naştere, nedatată, de la mama lui, pe care scria: *Ne-am bucura să te vedem la aniversarea celor 70 de ani ai tatălui tău. Poate că el n-o să ți-o spună, dar eu ştiu că te-a iertat.*

Lucram încet, câte un sertar o dată, aşteptând să văd dacă va observa că lucrurile i-au fost uşor mutate în spaţiul lor, amestecate într-un mod diferit. Din când în când mai luam câte ceva, doar ca să văd ce se va întâmpla. Vreo două bancnote de 20 de dolari din banii pe care îi ţinea sub şosetele curate. Şi lucruri mai importante, cum ar fi cheia de rezervă a maşinii pe care am găsit-o într-un sertar din bucătărie, a cărei telecomandă neagră se potrivea perfect în palma mea. Dar el nu a observat niciodată nimic. Am cheltuit banii, dar am păstrat cheia de la maşină în buzunarul exterior al genţii, ca să-mi aducă aminte că timpul petrecut aici avea un scop.

Tocmai golisem pe pat conţinutul sertarului de la noptiera lui Cory, când mi-a sunat telefonul mobil, făcându-mă să tresar.

— Bună iubitule, am spus. Tocmai ieşeam de la duş.

— Ce bine că te-am prins, a spus Cory. Am uitat dosarul cu bugetul pe birou şi am nevoie de el pentru şedinţa de după-amiază. Poţi să mi-l aduci tu, când pleci la cursuri?

Am început să pun lucrurile înapoi în sertar, străduindu-mă să le aşez cât de cât aşa cum le găsisem.

— Sigur că da. Trebuie doar să mă îmbrac şi să-mi usuc părul. În 20 de minute e bine?

— Se face prânzul până atunci şi s-ar putea să nu mă găseşti, aşa că lasă-mi-l în birou.

— S-a făcut.

* * *

Am lăsat maşina lângă un parcometru pe o stradă laterală şi am parcurs pe jos distanţa scurtă până la liceu. Elevii ieşeau în număr mare pe porţile deschise la ora prânzului. Mi-am trecut numele pe un clipboard şi mi-am prins ecusonul de vizitator pe cămaşă, dar nu m-am dus la biroul directorului, ci m-am îndreptat spre zona de nord.

Când am cotit după clădirea veche, am încetinit pasul şi m-am oprit să mă uit în jur. Zona era împânzită de elevi, cu rucsacurile aruncate pe jos. Chiar dacă acesta nu era liceul meu, frânturi de conversaţii mă purtau înapoi în timp, pe vremea când mergeam la Northside High; mă strecuram într-un colţ liniştit unde să-mi mănânc sandviciul şi să învăţ.

Familiar mi s-a părut şi grupul de fete care îl înconjurau pe Cory, când în sfârşit l-am zărit. Îşi dădeau părul pe spate cu un gest reflex al capului, se apropiau în timp ce vorbeau, o brunetă punea o mână pe braţul lui pentru a puncta o idee. Am aşteptat ca el să facă un pas înapoi. Să păstreze distanţa profesională. Să spună ceva liniştitor, apoi să-şi continue plimbarea printre elevi. Însă el se abandona acestei atenţii. O savura.

M-am întrebat dacă vreuna dintre acele fete se visa ieşind pe furiş din biroul lui Cory, cu hainele în dezordine. Strecurându-se în maşina lui, pe scaunul din dreapta.

Am arborat un zâmbet şi m-am apropiat de ei. Când m-a văzut, a părut surprins, făcând în sfârşit un pas înapoi.

— Meg, a spus el.

I-am întins dosarul, zicând:

— Raportul de buget, aşa cum mi-ai cerut.

— Vai, ce drăguţ, a comentat una dintre fete. I-a adus tema pentru acasă.

Cory i-a aruncat o privire, apoi s-a întors spre mine.

— Parcă ţi-am spus să-l laşi la birou.

— N-am vrut să vin până aici fără să te văd.

M-am apropiat, ca şi cum aş fi vrut să-l sărut, dar el a mai făcut un pas înapoi. Fata care îşi pusese mâna pe braţul lui cu câteva clipe înainte mi-a aruncat o privire triumfătoare.

În cele din urmă, am spus:

— Bine, eu am plecat. Ne vedem acasă?

Cory mi-a zâmbit uşurat.

— Sigur.

Am făcut stânga împrejur şi am traversat campusul, revăzând în minte scena, înregistrând impresii. Idei. Suspiciuni. Apoi pregătindu-mi reacţia.

* * *

M-am gândit că o ceartă ar fi cel mai potrivit lucru.

— A fost o insultă felul cum m-ai trimis la plimbare, i-am spus eu după cină.

— Exagerezi. Eu reprezint o autoritate, nu-mi permit să fiu văzut sărutându-mă cu iubita în mijlocul elevilor, în pauza de prânz, a replicat Cory.

— Mi-ai dat impresia că te simţeai jenat.

Mi-am amintit cât de aproape stătea de fete, alimentându-le dorinţa într-un mod subtil, dar clar.

— Parcă nici nu voiai ca ele să ştie că sunt iubita ta.

— Nu e treaba lor cine eşti tu pentru mine, a spus el, trecându-şi o mână prin păr. Oricum, n-am de gând să mă justific în faţa ta sau să mă explic. Trebuia să faci aşa cum ţi-am cerut şi să laşi dosarul la birou.

Cory trecuse la atac, ceea ce-mi dădea de înţeles că era momentul să tac şi să accept. Îmi arătasem gelozia. Era de ajuns.

Totuşi în noaptea aceea i-am întors spatele, iar el a pufnit frustrat, dar n-a insistat. Am stat cu privirea pironită în perete, ascultându-i respiraţia din ce în ce mai lentă, cu un zâmbet satisfăcut jucându-mi în colţul buzelor. Toţi îşi doresc pe cineva dispus să lupte pentru ei.

* * *

Când am ajuns la biroul lui Cory, devenisem expertă în a căuta printr-un sertar fără să se observe. În a mă uita prin toate mărunţişurile ascunse prin colţuri, evaluând valoarea pe care puteau s-o aibă pentru mine, apoi trecând mai departe.

Aşa am aflat că plătise 900.000 de dolari pentru căsuța lui cu două dormitoare. Că avea trei conturi bancare la Chase Bank – economii, cecuri şi un cont curent pentru cheltuieli, în care ținea aproximativ 30.000 de dolari.

Am aflat că nu aveam nevoie de parolă pentru a-i accesa computerul şi că în căsuța lui de e-mail curgeau în mare parte bancuri şi insinuări sexuale grosolane trimise de Nate.

Mi s-a părut interesant şi ceea ce lipsea. Cory avea foarte puține fotografii cu părinții lui, pe care se presupunea că îi iubea, dacă era să te iei după profilul lui de pe *Circle of Love,* şi foarte puține schimburi de mesaje cu ei. Cele pe care le avea erau invitații la evenimente de familie pe care Cory întotdeauna le refuza, făcându-mă să mă minunez de distanța evidentă dintre ei şi să mă întreb ce anume o cauzase.

Tocmai terminam cu sertarul de jos, mintea mea abia înregistrând ceea ce vedeam – documente de asigurare auto, asigurarea casei –, când l-am văzut. *Northside.* Eticheta decolorată era scrisă cu creionul, de parcă sperase ca acel cuvânt să dispară.

Înăuntru erau documentele care descriau clauzele unui acord pe care Cory îl încheiase cu liceul Northside şi consiliul şcolar.

Mi-a luat câteva minute să înțeleg jargonul juridic, dar data de pe prima pagină plasa încheierea acordului la şase luni după ce Kristen părăsise şcoala. Nu îi pusesem niciodată prea multe întrebări lui Cory despre cum trecuse de la catedră la o funcție administrativă, presupunând că fusese vorba de o promovare obişnuită. Dar, pe măsură ce citeam, începea să se contureze o poveste diferită – cea a unui bărbat care abuzase de poziția sa de profesor, a unei fete traumatizate de acesta şi a unui consiliu şcolar disperat să ascundă totul sub preş.

Acordul în sine era rece şi detaşat. Expunea doar fapte. Dar ultima pagină era o declaraţie a victimei, care mi-a spulberat presupunerile iniţiale naive cu privire la ce se întâmplase cu Kristen. Da, fusese consensual la început. Dar simplul fapt că nimeni nu a forţat-o să urce în maşina lui şi nu a târât-o în acea clasă, nu însemna că ea voia să rămână acolo.

Gândul mi-a zburat imediat la fetele din curtea şcolii din urmă cu câteva zile, care îşi testau puterea tinereţii şi a frumuseţii lor fără să ştie cât de repede putea fi răpită acea putere şi ţinută captivă într-un viciu, de neatins.

Am dat înapoi la pagina cu acordul şi am recitit-o cu alţi ochi. În schimbul participării la un program de psihoterapie obligatorie şi a unei ieşiri din scenă fără scandal, Cory primea o scrisoare de recomandare pentru un post administrativ la un alt liceu şi nu vor exista acuzaţii oficiale.

Atât valora viaţa unei fete. Câteva şedinţe la psiholog şi o promovare.

KAT

Frank a pus un teanc de anuare şcolare pe biroul meu din redacţie şi mi-a zis:

— Uită-te prin ele pentru context: lucruri spuse despre Cory Dempsey, premii câştigate, cluburi pe care le-a sponsorizat. Nu trece superficial prin ele, verifică tot. Vreau să te uiţi pe fiecare pagină.

L-am luat pe cel de deasupra şi m-am uitat pe copertă. *Northside High 2005-2006,* cu o ilustraţie făcută de un elev, reprezentând un val care se sparge într-un apus de soare. Am oftat şi m-am gândit la anii mei de liceu, la anuarul meu din ultimul an, cu doar patru ani mai vechi decât cel din faţa mea. L-am deschis şi am început să mă uit la paginile

cu pozele candide ale unor copii care arătau exact precum cei de la şcoala la care fusesem eu. Oameni care au ştiut să se distreze în timp ce eu mă consumam să fiu la înălțimea potențialului neîmplinit al mamei mele. Încercând – şi eşuând – să recuperez şansa care i-a fost răpită de un test de sarcină pozitiv, la numai doi ani de când îşi începuse cariera la *Washington Post.*

Mă implicasem trup şi suflet în această sarcină. Nu doar scriind pentru revista liceului, ci şi devenind redactorul ei. Asistând la meciuri de fotbal, cu un carnețel în mână în loc de o sticlă de apă umplută cu vodcă, aşteptând la uşa vestiarului pentru a obține un comentariu în loc să agăț un băiat.

Adevărata mea pasiune fusese ficțiunea: să umplu pagini întregi cu povestiri şi frânturi de dialog care îmi veneau în minte în diferite momente. Îmi imaginam că făceam turnee de promovare a cărților mele şi că intram pe lista scurtă de nominalizări pentru premii renumite – poate chiar câştigând unul dintre ele. Profesoara mea preferată din facultate îmi dăduse o scrisoare de recomandare care îmi câştigase un loc râvnit în Atelierul Scriitorilor din Iowa pentru absolvenții de studii superioare, dar mama spusese nu, convingându-mă că jurnalismul era un domeniu mai prestigios. *Ficțiunea este pentru adolescenți şi casnice plictisite.* Aşa am ajuns la Facultatea de Jurnalism a Universității Northwestern. Peste 200.000 de dolari în împrumuturi pentru studenți şi doi ani din viața mea pentru privilegiul de a mă uita prin anuare şcolare pentru Frank Durham.

Răsfoiam paginile cu fotografiile elevilor din ultimul an, uitându-mă la nume şi fețe – papioane, şiraguri de perle, rochii cu umerii goi – şi m-am oprit când am ajuns la poza lui Kristen. Probabil că fusese făcută la începutul anului şcolar, imediat după vacanța de vară. Mi-o imaginam

petrecându-şi ziua la plajă, înconjurată de un grup mare de fete vesele, flirtând cu surferii şi salvamarii.

Mă uitam la fața ei zâmbitoare, la părul care i se revărsa pe umeri. Citatul ales de ea era din Charlotte Brontë. *Încerc să nu privesc înainte sau înapoi, ci să privesc în sus.* M-am întrebat de ce l-a ales şi dacă acum ar însemna altceva pentru ea.

Pe o pagină învecinată era o fotografie cu ea braț la braț cu o altă fată. Dedesubt scria *Kristen Gentry şi Laura Lazar.* Am notat numele Laurei în carnețelul meu şi am continuat să răsfoiesc. Pagină după pagină cu elevi în an terminal, toate semănând între ele. Până când am văzut numele pe care îl căutam. *Meg Williams.* Era acolo, uitându-se în obiectivul aparatului de fotografiat cu un mic surâs jucându-i pe buze. O figură absolut comună, pe care, dacă ai vedea-o, ai uita-o imediat.

M-am uitat prin redacție. Toți erau absorbiți de munca lor – vorbind la telefon, mişcându-şi degetele cu rapiditate pe tastatură, rezemați de cadrul uşii sau stând de vorbă cu Marty, redactorul-şef de la cronica citadină. Apoi m-am gândit la echipa mea – trei bărbați şi cu mine –, toți ahtiați să venim cu ceva semnificativ. Să ne vedem numele la finalul reportajelor lui Frank. *Cu ajutorul lui Kat Roberts.*

M-am întors spre calculator, am intrat pe unul dintre motoarele de căutare pe care le foloseam pentru a găsi surse şi am introdus datele Laurei Lazar. În câteva secunde am obținut numărul de telefon şi adresa curentă.

* * *

Ne-am întâlnit în pauza ei de prânz. Lucra cu contract temporar într-o clădire înaltă de birouri din Westwood.

— Am doar 45 de minute să mănânc, mi-a spus ea la telefon, aşa că va trebui să ne mulțumim cu o salată de la cafeneaua din hol. Sper că îți convine.

Ne-am aşezat una în fața celeilalte la o masă rahitică de metal, pe trotuarul din fața clădirii unde lucra, în timp ce maşinile de pe bulevardul Wilshire treceau pe lângă noi. Laura era mai înaltă decât mă aşteptam, îmbrăcată în ceea ce probabil era unul dintre costumele ei pentru interviu. Am scos capacele de plastic de la salatele preambalate şi am început să mâncăm.

— Ai fost la UCLA? am întrebat.

— Sunt proaspătă absolventă în Comunicații, a răspuns ea şi şi-a dat ochii peste cap. Ar fi trebuit să fac şi masteratul. Piața muncii este de rahat.

— Ştiu că ți-am spus că vreau să vorbesc cu foşti elevi despre Cory Dempsey, dar speram că îmi poți da câteva informații pentru un proiect secundar la care lucrez.

Ea a ridicat privirea din salată, cu un aer circumspect.

— Nu vreau să vorbesc despre Kristen.

— De fapt, aş vrea să te întreb despre o altă colegă de clasă, Meg Williams.

Laura a părut uşurată şi a înfipt furculița într-o bucată de castravete.

— Wow, nu m-am mai gândit la ea de mult timp. Ce vrei să ştii?

— Unii cred că ea a fost cea care l-a demascat pe Cory Dempsey.

Laura s-a oprit din mestecat cu furculița în aer, cu un zâmbet pe față.

— Faci mişto de mine. Cum să facă ea una ca asta? Şi de ce?

— Speram că poți să-mi spui; tu. Persoane din anturajul lui cred că ea l-a vizat de la bun început. Că totul a fost intenționat.

Ea şi-a lăsat furculița jos şi a râs relaxată.

— Sinceră să fiu, eu n-am cunoscut-o prea bine. Meg era o singuratică, pândind mereu de pe margine. Kristen era

prietenoasă cu ea, dar Kristen era prietenoasă cu toată lumea. *Solidaritatea feminină,* aşa zicea mereu.

— Crezi că şi Meg a fost o victimă a lui Cory?

Laura a clătinat din cap.

— Mă îndoiesc. Ea era ca un şoricel, în niciun caz genul lui. Lui îi plăcea focul. Personalitatea. În general, el ignora fetele ca Meg.

— Crezi că este posibil să-i fi făcut Kristen confidențe?

— Dacă i-a făcut, mie nu mi-a spus niciodată nimic.

— Ce-ar fi putut să-i spună Kristen despre Cory?

Laura mi-a aruncat o privire pătrunzătoare şi a luat o înghițitură din apa ei.

— Ți-am spus că nu vreau să vorbesc despre Kristen.

Am oprit reportofonul şi am închis stiloul.

— Nu vreau să scriu despre Kristen. De fapt, toată această conversație poate rămâne neoficială. Asta înseamnă că nu pot cita sau parafraza ceea ce-mi spui. Şi nici nu voi spune nimănui că am stat de vorbă, în afară de editorul meu. Dar, indiferent ce s-a întâmplat cu Kristen, cred că Meg a ştiut şi de aceea a făcut ceea ce a făcut. Asta ar putea explica de ce s-a instalat acasă la Cory, sub influența lui.

Am aşteptat, lăsându-i Laurei timp să gândească. Deja mă hotărâsem să nu insist. Să forțezi o femeie să vorbească despre o agresiune sexuală – chiar dacă nu era vorba de ea – era o limită pe care nu eram dispusă s-o încalc.

— Documentele pe care instanța le-a făcut publice nu includ detalii despre ce i-a făcut el, am spus. Mă bazez pe informațiile obținute de la terți. Dacă a fost vorba de o răzbunare, aş dori să ştiu mai multe. Răzbunare pentru ce?

— Neoficial?

— Neoficial, am confirmat eu.

Laura a lăsat furculița de plastic peste salata ei pe jumătate mâncată şi a împins bolul deoparte.

— A început în septembrie. Lucruri mărunte la început. Ajutor suplimentar în timpul pauzei de prânz. Apoi mici cadouri – o brățară împletită, un colier drăguț – nimic scump, dar nici tocmai potrivit.

Laura a început să se joace cu paiul din apa minerală, lovind cu el cuburile de gheață, apoi a continuat.

— Erau tot felul de privilegii. Glume de-ale lor. Cred că ea s-a simțit flatată de atenția pe care i-o acorda. Domnul Dempsey era un bărbat frumos şi o alesese pe ea. Cărei fete de liceu nu i-ar plăcea să se simtă aleasă? Curând, ea a început să inventeze motive să rămână la şcoală după orele de curs. El îi trimitea mesaje, iar ea îşi amintea brusc că trebuia să meargă la un ştiu ce grup de studiu.

O rafală de vânt a suflat şervețelul Laurei, care a zburat de pe masă în strada circulată. Am privit amândouă cum a trecut peste patru benzi de circulație înainte de a sfârşi sub un autobuz.

— I-am spus că este oribil, a continuat ea. Ne-am certat pe tema asta de câteva ori, aşa că am încetat să mai deschid subiectul şi am sperat că o să-i treacă. Dar în octombrie s-a despărțit de iubitul ei. Nu mai stătea să mănânce la prânz cu noi, nu mai voia să meargă la meciurile de fotbal. Eram în ultimul an de liceu şi ea dispăruse. Adică era acolo, dar nu era, înțelegi?

— Ți-a dat vreodată detalii despre ceea ce se întâmpla?

— Abia după aceea.

Şi-a încrucişat brațele la piept, cu ochii la maşinile care treceau, amintindu-şi.

— Era o mizerie ce-i făcea el. Sex oral în biroul lui. În maşina lui. Îi spunea că vrea s-o învețe cum se face corect, că este o artă pe care multe femei nu ajung niciodată să o stăpânească.

Ochii Laurei îi privesc fix pe ai mei, cu o expresie goală, ca de mort.

— După şcoală se duceau cu maşina pe coastă, în parcări pustii în apropiere de plajă. Făceau sex pe bancheta din spate. Ea îşi mințea părinții, spunându-le că doarme la mine, dar de fapt petrecea noaptea la el.

— Nu au prins-o niciodată?

Laura a râs ascuțit.

— Părinții ei erau...

S-a oprit, căutând cuvintele potrivite.

— Absenți. Tatăl era director – nu ştiu exact unde –, dar câştiga destui bani pentru ca mama ei să-şi permită să meargă la shopping şi să ia masa la clubul de pe plajă în fiecare zi. Niciunuia nu-i păsa ce făcea ea, câtă vreme îşi juca rolul de fiică perfectă. Nu întreabă, nu spui, înțelegi?

— Cum a fost descoperită relația lor? A spus Kristen cuiva?

— M-a sunat, din senin, în noiembrie. Plângea. M-a implorat să vin pe furiş să mă întâlnesc cu ea. Am presupus că relația lor se terminase prost. Poate că el o părăsise sau ea îşi venise în fire.

Laura şi-a dat o şuviță de păr de pe frunte, trecând-o după ureche.

— Dar ea rămăsese însărcinată, iar copilul era al domnului Dempsey.

M-am lăsat pe spate în scaun, imaginându-mi o fată de 17 ani prinsă într-o relație ilicită cu profesorul, însărcinată cu copilul lui, şi cum trebuie să se fi simțit Kristen.

Şocul şi spaima descoperirii, consecințele irevocabile pe care o fată inteligentă ca ea trebuie să le fi înțeles imediat.

Laura a oftat, cu o expresie distantă.

— Am stat cu ea când le-a spus părinților.

S-a uitat din nou la mine.

— Vrei să ştii ce-au spus? „Trebuia să ştii”. De parcă Kristen fusese prinsă copiind la un examen sau renunța la şcoală.

— Apoi ce s-a întâmplat?

— Au retras-o de la şcoală. Tatăl lui Kristen era un tip influent, iar eu am fost sigură că avocaţii lui vor avea o treabă uşoară. Am tot aşteptat ca domnul Dempsey să-şi piardă locul de muncă sau să fie trimis în concediu administrativ. Ceva. Dar când a apărut după vacanţa de iarnă făcând glume, trecând cu privirea peste scaunul gol al lui Kristen de parcă nu s-a întâmplat nimic...

A ridicat din umeri.

— Ce mai puteam să fac? În acel moment, nu-mi doream decât să plec dracului de la şcoala aia şi să nu mai aud de nimic.

— Şi acum ea ce face? A născut copilul? A absolvit liceul?

— S-au mutat în alt oraş. Îmi pare rău, dar indiferent că vorbim oficial sau neoficial, nu-ţi spun unde. A făcut avort. Şi-a obţinut diploma. Nu prea mai vorbesc cu ea şi nu este prezentă pe reţelele sociale.

Laura părea tristă.

— Era o tipă foarte inteligentă. Voia să devină doctor, dar domnul Dempsey i-a spulberat visul. Se pare că el a încercat s-o facă din nou.

— Da, dar Meg l-a oprit.

Laura a scuturat din cap şi a râs vag.

— N-aş fi crezut niciodată că Vagabonda ar fi în stare de aşa ceva.

Părea tristă, cu gândul la ce i se întâmplase prietenei ei.

— Ar fi trebuit să fac mai mult, să vorbesc. Nu le-am spus nici măcar părinţilor mei, decât abia în ultima lună, când s-a auzit de domnul Dempsey.

— Erai prea tânără. Erai convinsă că adulţii vor rezolva situaţia. Că vor face ceea ce trebuie. Faptul că nu au făcut-o este vina lor, nu a ta.

— Mă bucur că Meg a făcut ce a făcut, dar eu ar fi trebuit să fiu aceea.

— Data viitoare.

Ne-am privit în ochi câtva timp, cu o tristă recunoştinţă reciprocă. Pentru că amândouă ştiam că mai erau mulţi indivizi asemenea lui Cory Dempsey.

MEG

M-am dus în dormitor şi am început să-mi scot hainele din sertare şi din dulap, îndesându-le într-o geantă de fâş. Mai erau două ore până venea Cory acasă, iar eu plănuiam să plec până atunci.

În living, mi-am strâns caietele de şcoală de pe masă şi am aruncat repede o privire în jur, încercând să-mi dau seama dacă am uitat ceva. Într-o sacoşă de cumpărături am îndesat două role de hârtie igienică din dulapul de pe hol, o pâine şi nişte unt de arahide din cămară, apoi am luat şi un cuţit pentru unt din sertar.

De la fereastră îmi vedeam maşina parcată pe alee şi deja simţeam frigul intrându-mi în oase, tensiunea din umeri când mă ghemuiam să mă încălzesc.

Din nou eram izgonită din casă. Cu cinci ani în urmă, Ron Ashton venise cu promisiuni care se dovediseră până la urmă a fi nişte minciuni. *Aşa funcţionează finanţele.*

Iar acum se întâmpla din nou. Un alt bărbat lua ceea ce voia, în timp ce noi, ceilalţi, ne dădeam peste cap să-i facem pe plac. Mi-am adus aminte ce i-a spus Ron mamei când l-a înfruntat. Când şi-a dat seama că nu avea nicio cale legală pentru a rezolva problema. *În viaţă există învingători şi învinşi, Rosie. Tu acum ai pierdut. Asumă-ţi pierderea şi fii mai deşteaptă data viitoare.*

Apoi am văzut ochii lui Kristen privindu-mă din oglindă. *E solidaritatea feminină. Trebuie să avem grijă una de alta, pentru că n-o să aibă nimeni.*

Încet, m-am întors şi am pus toate lucrurile la locul lor. Caietele înapoi pe masă, hainele în sertare, mâncarea în cămară.

Datorită *solidarităţii feminine* a lui Kristen aveam de gând să rămân şi să-l fac pe Cory să plătească.

* * *

Poate credeţi că mi-ar fi fost imposibil să rămân după ce descoperisem ce făcea Cory. Recunosc, în prima săptămână mi-a fost greu. Dar, de fiecare dată când mă gândeam să plec, de fiecare dată când îmi reprimam o grimasă în timp ce el mă atingea, îmi proiectam gândurile în viitor, spre cum va arăta viaţa lui după ce voi termina ce aveam de făcut.

Cu timpul, mi-a fost mai uşor. Jucam rolul pe care el voia să-l joc. Îmi spuneam că făcusem altele şi mai grele. Acum pot să recunosc – mă pricepeam al naibii de bine. Prefăcătoria şi manipularea îmi veneau mănuşă. Poate mă judecaţi pentru că am rămas. Pentru că l-am ţinut aproape în loc să-l fi dat naibii. Dar, dacă vă uitaţi unde a ajuns Cory acum, eu zic că e foarte clar că, dacă îţi ţii duşmanul aproape, e mult mai uşor să-l înjunghii în spate.

* * *

Este uimitor câte poate face o foaie de hârtie pe care ai imprimat un anunţ de pe un site de profil, dacă o laşi în locul potrivit. *De vânzare: Mac Book Pro 2006 – 500 de dolari negociabil.*

— Ce-i cu asta? a întrebat Cory venind cu ea în bucătărie, unde eu pregăteam cina, sorbind dintr-un pahar de vin şi aşteptându-l.

Am întors cotletele de porc în tigaie şi am răspuns:

— Nu pot să lucrez în laboratorul de informatică la nesfârşit. Îmi trebuie un computer al meu.

— Dar unul la mâna a doua? a spus Cory punând foaia pe blat. Ce economiseşti pe termen scurt o să te coste pe

termen lung. Investeşte acum într-un computer ca lumea şi te va ține ani buni.

I-am aruncat o privire exasperată.

— Ce grozav ar fi dacă aş avea la îndemână vreo 3.000 de dolari! Oamenii din lumea reală aşa îşi procură lucrurile de care au nevoie.

Văzând că el nu răspunde, am adăugat:

— Cred că prietenul meu Liam ar putea să-mi facă rost de unul. Şi nu de pe piață.

— Presupun că asta înseamnă furat.

Am ridicat din umeri şi am mai luat o gură de vin.

— Să ştii că eu nu te las să faci una ca asta.

— *Să mă laşi*? Îți mulțumesc pentru sfat, dar sunt pe cont propriu de foarte mult timp. N-am nevoie să-mi spui tu ce să fac, am zis eu şi am pus paharul pe masă.

Am ieşit din bucătărie înainte să-mi sugereze alte soluții, lăsându-l cu impresia că *second-hand* şi *furat* erau singurele opțiuni valabile. În ultimele două luni descoperisem că lui Cory îi plăcea să fie omul care rezolva problemele. Marele înțelept care repara încurcăturile pe care adesea eu le provocam intenționat – depăşirea de cont, greşeala cu biroul de admiteri de la facultate, cearta cu un profesor absurd pentru o notă –, tonul lui fiind mereu uşor condescendent şi infatuat. Mulțumit că eram exact cum credea el: tânără, naivă şi complet dependentă de el. Lui Cory îi plăcea să fie eroul. Mie nu-mi rămânea decât să-i ofer destule ocazii să fie.

* * *

Trei zile mai târziu, Cory a venit acasă cu un MacBook Pro nou-nouț.

— Nu trebuia să faci asta, am spus eu admirând cutia.

Încântarea de pe fața mea era absolut reală, mai ales pentru că fusese atât de uşor să îl obțin.

Cory a împins încă o sacoşă spre mine şi a zis:

— Şi o geantă în care să-l pui. Consideră-l un cadou de Crăciun în avans.

Am scos din sacoşă o geantă de piele căptuşită, în stil poştaş, cu un buzunar cu fermoar pentru cablul de alimentare.

Am ridicat spre el ochii plini de lacrimi.

— Toată viața mea a trebuit să cer cu împrumut în stânga şi-n dreapta ca să fac rost de lucrurile de bază. Şi acum...

Mi-am lăsat vocea să se stingă, contemplând noile posibilități care mi se ofereau.

— Tu mi-ai dăruit viitorul.

Nu era o minciună.

El mi-a ridicat uşor bărbia să mă privească în ochi.

— Sunt sigur că o găseşti tu un mod de a-mi mulțumi.

Tocmai întindea mâinile să-şi desfacă centura pantalonilor, când a sunat cineva la uşă.

— Fir-ar să fie. Am uitat că eu şi Nate ne-am făcut planuri pentru astă-seară.

Şi-a îndreptat ținuta şi s-a dus să deschidă.

— Bere din belşug la Flynn's, a spus Nate când a intrat, ia-ți buletinul de identitate fals şi vino cu noi, Meg, mi-a strigat mie.

Eu nu l-am luat în seamă şi am continuat să-mi admir noul calculator.

— Cum de-ai reuşit să ți-l permiți? a întrebat Nate.

— Cory mi l-a cumpărat.

— Serios? a spus Nate ridicând din sprâncene.

Cory şi-a luat cheile şi m-a sărutat pe creştet, şoptind:

— Să nu te culci până vin eu, să-ți pui cămaşa de noapte neagră pe care ți-am cumpărat-o.

M-am dat jos de pe canapea şi i-am condus până la uşă. În timp ce o închideam, l-am auzit pe Nate spunând:

— E un cadou foarte scump pentru o persoană pe care abia ai cunoscut-o.

Am ezitat, străduindu-mă să aud răspunsul lui Cory.

— Eu n-aş spune asta. Suntem împreună de câteva luni.

— Dar de fapt ce ştii despre ea? A apărut din senin într-o cafenea.

Cory a râs.

— Cu Meg, ce vezi, aia e. O provincială cu sensibilităţi de provincială.

Am închis uşa fără zgomot şi am tras zăvorul, apoi m-am întors la noul meu calculator, fredonând încetişor.

* * *

Profesoara mea de engleză din liceu a invitat odată o scriitoare să ne vorbească despre procesul de creaţie. Aceasta ne-a spus că întotdeauna ştia cum se vor termina cărţile sale, dar nu întotdeauna ştia cum va ajunge acolo. Această parte din creaţie – şi parte din distracţie – era să-şi dea seama cum.

Şi mie îmi plăcea să trăiesc în acelaşi gen de ambiguitate. Având schiţa unui plan, aşteptând să apară ocaziile. Am învăţat să fiu atentă, să privesc lucrurile în funcţie de cum le puteam exploata, observând şi aşteptând momentul potrivit. Şi mă pricepeam să construiesc un plan. Să întind capcane şi să mă îndepărtez, având convingerea că el va cădea în ele.

Nu tot ce am încercat a funcţionat. Când i-am spus lui Cory despre o strângere de fonduri pentru a ajuta un *prieten de familie* care îşi pierduse casa într-un incendiu, el a refuzat. Altă dată, am rupt cu un cleşte un şurub de la capacul de toaletă, după ce am găsit un videoclip pe YouTube care arăta cum să-l repari cu aproximativ 2 dolari. Când i-am spus lui Cory că am programat să vină un instalator şi că trebuia să-mi lase 200 de dolari pentru a plăti factura, Cory l-a reparat singur.

Dar am învăţat câte ceva din fiecare încercare. Am învăţat să văd vulnerabilităţile unui plan, să anticipez un eventual

răspuns negativ şi apoi să elimin această opțiune. M-am perfecționat. Am devenit mai inteligentă. Lațul pe care îl aruncasem în jurul lui Cory se strângea din ce în ce mai mult.

* * *

Am găsit fotografiile imediat după Anul Nou. Întârziam la curs şi mă grăbeam să mă pregătesc, dar când am vrut să aprind lumina în dressing, becul a bâzâit şi apoi s-a stins, lăsându-mă pe întuneric.

— Fir-ar să fie!

Cory ținea becurile în dulapul de deasupra frigiderului, dar erau mai în spate şi nu ajungeam la ele. Am tras un scaun şi m-am urcat pe el, dând la o parte o tigaie veche şi câteva cutii de bere cu ghimbir. Atunci l-am văzut: un plic mic alb, ascuns în spatele unui aparat de făcut floricele de porumb, pe care nu-l foloseam niciodată. L-am scos din ascunzătoare şi l-am întors pe partea cealaltă: lipiciul de pe clapetă începuse să se îngălbenească.

Înăuntru erau cinci fotografii, o serie de cadre trase într-un dormitor, cu Kristen şi Cory. În alb-negru, cu amândoi în diverse stadii de dezbrăcare. M-am aşezat şi m-am uitat la ele, studiindu-le pe fiecare în parte. Ea arăta mai tânără decât mi-o aminteam, cu un zâmbet vag şi fragil. Deja îşi dăduse seama că situația îi scăpase de sub control? Am încercat să-mi imaginez cum trebuie să se fi simțit când auzea declanşatorul aparatului foto, poate întrebându-se îngrijorată unde vor ajunge aceste fotografii. Ştiind că un refuz din partea ei ieşea din discuție.

Mi-am reprimat furia care urla în mine – pentru ce însemnau acele fotografii, pentru cât trebuie să fi suferit Kristen. Emoțiile nu aveau să-mi folosească la nimic, dar fotografiile, da.

Le-am pus înapoi în plic şi l-am pus la loc, în spatele aparatului de floricele, apoi m-am aşezat din nou, gândindu-mă cum aş putea să mă folosesc de ele.

În buzunar, telefonul meu a vibrat scurt, semn că primisem un mesaj. Când l-am scos, am văzut că era un mesaj de la Cal.

Nu te-am mai văzut deloc. Mi-e dor de prânzurile noastre împreună.

Încă lucram în tura de dimineață la YMCA, cu banii câştigați acolo achitând puțin câte puțin datoria pentru înmormântarea mamei, însă programul meu nu mai coincidea cu al lui Cal, de când mă duceam la cursuri. Dar şi eu îl evitam, nedorind să-l aduc prea aproape de viața mea cu Cory, de teamă că va spune ceva care să mă deconspire.

Ocupată cu şcoala, am răspuns eu. Ne vedem în curând.

Dar am ştiut imediat, cu o claritate fulgerătoare, că nu ne vom vedea. Că voi continua să păstrez o distanță sigură față de singurul meu prieten şi că până la urmă îl voi pierde.

Cred că atunci a fost prima dată când mi-am dat seama. Ca să fac ce voiam să fac, trebuia să mă despart de tot ce era real. De tot ce era adevărat.

* * *

Cory insista să plătească tot: facturile casei, cumpărăturile, mesele în oraş. Din când în când, mă ofeream să contribui şi eu cu câte ceva – doar ca să testez terenul, căutând fisuri în generozitatea lui. Dar, în realitate, pentru el era mai uşor să mă controleze dacă avea controlul asupra banilor.

Trebuia să schimb foaia.

Eram din nou la un bar cu Nate, când mi s-a oferit ocazia. Eram acolo de câteva ore, când Cory a dat de înțeles că era în sfârşit gata să meargă acasă. A scos cardul din portofel şi mi l-a dat.

— Plăteşte tu până mă duc la toaletă. Semnează cu numele meu şi lasă 10 dolari bacşiş.

În spatele barului era o oglindă decorată cu inimioare de Sfântul Valentin. În ea l-am văzut pe Nate aplecându-se spre o femeie care stătea în dreapta mea şi întinzând mâna pentru a-i răsuci o şuviță.

— Am un iubit, a spus aceasta, trăgându-se înapoi.

— Lasă-mă să-ți mai ofer ceva de băut. Doar ca prieteni, a insistat el.

I-a făcut semn chelnerului să mai aducă un rând.

Când chelnerul a trecut pe lângă mine, i-am dat cardul lui Cory.

— Fă-ne, te rog, nota de plată, l-am rugat eu.

M-am uitat spre intrarea în toaleta bărbaților, îndemnându-l în tăcere pe chelner să se grăbească. Când s-a întors, a pus două beri în fața lui Nate şi a prietenei lui, apoi mi-a dat cardul lui Cory şi chitanța.

Am semnat frumos şi am palmat cardul, aşteptând.

— N-o beau, l-a avertizat femeia de lângă mine.

— Pun pariu că pot să te fac să te răzgândeşti, a replicat Nate.

— Nu înseamnă nu, am murmurat pentru mine, sprijinindu-mă cu brațele pe tejgheaua barului şi punând cotul la câțiva centimetri de paharul ei de bere.

Când l-am văzut pe Cory apropiindu-se, am mişcat cotul în timp ce m-am întors spre el şi am răsturnat paharul, vărsând berea pe spatele femeii şi profitând de haosul creat pentru a strecura cardul în buzunarul meu de la spate.

— Îmi cer scuze, i-am spus eu, luând câteva şervețele de hârtie.

— Dumnezeule, Meg!

Cory mi le-a smuls din mână şi s-a grăbit să absoarbă cu ele berea vărsată, în timp ce oamenii îşi trăgeau scaunele

mai departe de băltoaca de pe tejghea, care acum se scurgea pe jos.

Mi-am pus geaca în timp ce barmanul a preluat situația, ştergând cu o cârpă restul de bere.

— Dă-mi voie să te conduc până acasă, i-a spus Nate femeii.

— Nu-i nevoie, a răspuns ea, ținându-şi brațele rigide pe lângă corp. Sunt cu maşina.

— Îmi cer mii de scuze, am repetat eu, apoi am ridicat uşor din umeri către Nate.

Ghinion.

În timp ce ne îndreptam spre uşă, Nate a strigat după noi:

— Meg, să nu uiți să-i înapoiezi cardul lui Cory.

M-am uitat la el peste umăr. Nate m-a privit cu ochii îngustați, aşteptând.

Am băgat mâna în buzunar şi i-am înapoiat cardul lui Cory, în timp ce aerul rece de afară m-a izbit în față. Prin geam, l-am văzut pe Nate singur la bar, cu o altă bere în față.

•

Era clar că planul acesta va eşua – dacă nu imediat, atunci în următoarele zile. Cory mi-ar fi cerut cardul înapoi până la urmă, iar eu aş fi fost nevoită să i-l dau. Dar seara a fost un succes, pentru că mi-a demonstrat că nu puteam fura ce voiam. La fel ca în cazul laptopului, trebuia să găsesc o modalitate de a-l face pe Cory să-mi dea de bunăvoie.

* * *

A doua zi dimineață, Cory a anunțat că se duce la cumpărături după şedința cu angajații de după-amiază şi m-a rugat să fac o listă pe care să i-o trimit printr-un mesaj până la finalul zilei. Seara, când a ajuns acasă, era nervos şi obosit.

— Era nebunie la supermarket, a spus el punând sacoşele pe tejghea.

— Fă un duş fierbinte şi schimbă-ți hainele. Mă ocup eu de cumpărături, i-am spus eu sărutându-l pe obraz.

— Şedința cu personalul a fost de rahat, a continuat el de parcă cu un spusesem nimic. Şeful catedrei de matematică este o nulitate absolută, iar noi am pierdut o ocazie fantastică de a primi nişte fonduri pentru că el a uitat să trimită documentația.

Am scos o bere rece din frigider şi i-am dat-o.

— Haide, relaxează-te. Cina e gata într-o jumătate de oră.

În timp ce puneam cumpărăturile la locul lor – cafea organică din comerț echitabil, lapte bio de la vaci hrănite cu iarbă şi două file mignon la 12 dolari bucata –, calculam în minte cât trebuia să fi costat această rundă de cumpărături la mijlocul săptămânii. 200 de dolari? Cam atât cheltuiam eu şi mama pe mâncare într-o lună.

Am condimentat carnea şi am aşezat-o pe grătar. Apoi am tăiat repede într-un castron nişte salată verde, vreo doi ardei roşii, morcovi şi castraveți – toate bio, bineînțeles – până se făcea friptura. Când Cory s-a întors îmbrăcat în pantalonii de trening şi cu părui ud de la duş, eu pusesem deja masa, aprinsesem lumânările aşa cum îi plăcea lui şi turnasem vin în pahare.

Ne-am aşezat unul în fața celuilalt şi l-am lăsat să vorbească mai departe despre problemele de serviciu, în timp ce eu scoteam nişte mormăieli şi exclamații pline de compătimire vizavi de greutățile pe care le presupunea conducerea unui liceu public. Lipsa de fonduri, probleme cu personalul, elevi-problemă care poate nu vor reuşi să-şi ia diploma.

— Ai foarte multe pe cap. Faci atâtea lucruri pentru atâția oameni. Inclusiv pentru mine.

El a clătinat din cap şi a luat cuțitul şi furculița în mână.

— Lasă-mă să te ajut, am continuat eu. Am senzația că eu nu fac decât să primesc. Locuiesc aici gratis, mănânc gratis, îmi cumperi computere scumpe şi mă iubeşti... Lasă-mă să fac şi eu ceva pentru tine.

— Şi tu faci destule pentru mine, a răspuns el, făcându-mi cu ochiul.

M-am aşezat mai dreaptă în scaun şi am spus:

— Sinceră să fiu, încep să mă simt prost. Eu întotdeauna am fost independentă. Mi-am plătit singură şi am avut singură grijă de mine.

Am încrucişat brațele şi mi-am rotit privirea prin sufragerie.

— Ştiu că eşti bine intenționat şi apreciez tot ce faci pentru mine, dar eu nu am fost crescută aşa.

M-am uitat din nou spre el, cu o expresie serioasă. – Mă face să mă simt ieftină.

— Nu te prosti, a zis el.

— Vreau să simt că suntem egali. Ştiu că tu crezi că sunt tânără şi naivă.

El a dat să spună ceva, dar eu am continuat să vorbesc.

— Aud ce vorbeşti cu Nate despre mine. Dar nu-i nimic, ai dreptate. Nu am atâta experiență de viață ca tine, nu câştig atâția bani, dar pot să-mi permit să contribui şi eu cu câte ceva. Pot să-ți fac viața mai uşoară, dacă mă laşi.

El a reflectat o clipă.

— Ce te gândeşti să faci?

— Lasă-mă pe mine să fac cumpărăturile. Imaginează-ți ce frumos ar fi să facă cineva treaba asta în locul tău. Să găseşti o masă caldă când vii acasă.

Pe sub masă am tras de tivul tricoului astfel încât decolteul în V să coboare mai mult.

— Poate am să port şi un şorțuleț.

Îl vedeam imaginându-şi scena – eu, îmbrăcată sumar, servindu-l la cină.

— Cred că am putea încerca.

Am zâmbit şi m-am aplecat peste masă să-l sărut.

* * *

În săptămâna următoare am făcut lista cu mare tam-tam, verificând ce trebuia să cumpăr.

— Când o să vii acasă, o să găseşti dulapurile pline şi cina gata.

L-am cuprins pe Cory de mijloc şi l-am îmbrățişat.

— Mă simt utilă, i-am şoptit la ureche. Îți mulțumesc.

El şi-a strecurat mâinile pe sub cămaşa mea şi mi-a mângâiat abdomenul.

— Voi fi acasă pe la 7.

* * *

Îmi făcusem un buget de 100 de dolari pentru cumpărăturile săptămânale, dar eu nu aveam de gând să îi cheltuiesc la supermarketul fițos la care se ducea Cory. M-am îndreptat în schimb spre cele obişnuite, cu o mulțime de cupoane. De data asta, am cumpărat alimente care îmi erau familiare încă din copilărie. Supă Campbell. Brânză Velveeta. Pâine albă ieftină şi cafea solubilă. O cutie mare de carne de vită tocată şi o sticlă de vin de 7 dolari. Nimic bio, numai mărci obişnuite.

Am pus nişte carne tocată într-o cratiță, am turnat peste ea un borcan de sos şi am lăsat să fiarbă la foc mic. Apoi am pus nişte apă la fiert pentru paste şi l-am aşteptat pe Cory să se întoarcă.

L-am întâmpinat la uşă cu un pahar de vin. El a luat o gură din el şi a făcut o grimasă.

— Ce-i ăsta?

— Era la reducere, am spus cu mândrie.

El a mai gustat o dată şi mi-a dat paharul înapoi.

— Ai aruncat banii pe geam. O să beau apă.

— Cina e gata în cinci minute. Du-te şi schimbă-te.

Pregătisem două boluri mari de spaghete cu sos de carne şi o farfurie cu felii subțiri de pâine albă unsă cu unt, sărate şi prăjite până deveniseră crocante şi maronii. Când a venit la masă, a văzut sticla de vin ieftin, cu dop cu filet, şi bolurile cu paste aburinde. Apoi a luat furculița şi a gustat puțin, mestecând cu grijă.

Eu îl priveam cu o expresie de anticipare neliniştită, până când el a spus:

— E altfel.

— Altfel în sensul bun?

— Nu chiar, a spus el luând o înghițitură zdravănă de apă.

— O să mă perfecționez, l-am asigurat eu. O să caut rețete. Poate o să mă uit la emisiuni de gătit.

Am zâmbit la gândul acesta şi am înfulecat din spaghetele mele, întrebându-mă câte săptămâni de mâncare ieftină va reuşi Cory să suporte.

* * *

Trei săptămâni. Trei săptămâni de hotdogi, supă de tomate şi sandviciuri cu brânză Velveeta la grătar. Trei săptămâni de cafea Folgers dintr-o imensă cutie roşie. Trei săptămâni până când într-un final a spus:

— Meg, fără supărare, dar nu mai pot mânca porcăriile astea. Cred că mi-a sărit colesterolul din grafic şi pe tine pare că te cam strâng pantalonii.

M-a ciupit tare de talie.

Mi-am acoperit ochii ruşinată.

— Ştiu ce o să spui, am început eu. Am fost la supermarketul la care mergeai tu, să ştii. Mi-am parcat minivanul lângă maşini Tesla şi Audi. M-am plimbat printre rafturi, făcând slalom printre tipe îmbrăcate de la Lululemon şi hipsteri, ca să umplu coşul cu toate lucrurile care îți plac ție. Suc de fructe proaspăt, legume şi carne eco.

Am ridicat ochii spre el, lăsându-i să mi se umple de lacrimi.

— Nu am avut destui bani, am şoptit eu. Aşa că m-am întors la ce ştiam eu mai bine – cupoane şi reduceri. Dar e groaznic.

Am râs scurt.

— Chiar îmi doream să fac asta pentru tine. Îmi place să am grijă de tine. Să-ți fac să mănânci.

Ştiam că şi lui îi plăcea. Îl auzisem când se lăuda în fața lui Nate, spunându-i cât de bine mergea *instruirea* mea. *Ora 7 fix. Ajung acasă şi ea e cu masa gata şi pregătită de sex. În fiecare seară.* Era o exagerare, desigur, dar el se ataşase de această idee, iar mie nici nu-mi trebuia mai mult.

— Ce-ar fi să facem un compromis? Tu continui să faci cumpărăturile, dar mă laşi pe mine să plătesc.

Am clătinat din cap şi m-am tras înapoi.

— Dar despre asta e vorba: vreau să contribui.

— Nu reduce totul la bani, gândeşte-te la gest. Să preiei ceva care reprezintă o mare bătaie de cap pentru mine înseamnă mai mult decât cine plăteşte la final.

A băgat mâna în buzunar şi a scos portofelul, iar eu a trebuit să fac mari eforturi pentru a păstra o expresie neutră când mi-a întins cardul lui de debit.

— De-acum, tu te ocupi de toate cheltuielile casei. Supermarket, bricolaj, tot. E o mare responsabilitate, a început el cu dădăceala. Vreau să-mi promiți că mă pot baza pe tine. Când o să spun că trebuie făcut ceva, tu trebuie să faci.

Am luat cardul şi mi-am trecut degetul peste numele embosat pe el.

— Mă vor lăsa să folosesc un card care nu este al meu?

— PIN-ul este 5427. Iar Cory ar putea fi nume de femeie. Nu cred că vei avea probleme.

Am clătinat din cap şi i l-am dat înapoi.

— M-aş simți mai liniştită dacă ai suna la bancă să mă autorizezi. Odată, când eram mai mică, mama mi-a dat cardul ei de credit să-mi cumpăr pantofi şi angajatul de la magazin a chemat agentul de pază. A trebuit să aştept într-o cămăruță fără ferestre până au găsit-o pe mama ca să confirme că ea mi-a dat voie. Se pare că ar fi trebuit să-mi scrie un bilet sau ceva de genul.

— Eu o să le fac pe amândouă, ce zici? Mâine sun la bancă, adaug numele tău ca utilizator autorizat *şi* îți scriu şi un bilet.

Mi-am trecut degetul pe sub cureaua lui de la pantaloni şi am tras de ea jucăuşă.

— Faci mişto de mine?

— Cu tine nici nu e greu.

Am luat cardul înapoi şi l-am băgat în buzunar, simțind fiorul de încântare care venea la pachet cu un plan bine pus la punct.

* * *

Am lăsat să mai treacă două săptămâni – pline cu produse de înaltă calitate, carne de la animale crescute cu iarbă, totul organic – înainte de a forța din nou lucrurile. În anul acela, liceul la care lucra Cory găzduia turneul anual de robotică din regiune, iar în săptămânile premergătoare au fost multe nopți lucrate până târziu şi weekenduri dedicate pregătirilor. Am aşteptat până în ziua turneului pentru a acționa, ştiind că el va fi distras, ştiind că va fi recunoscător pentru ajutorul meu.

— Cardul nu funcționează, am spus când l-am sunat, imediat după prânz.

Îmi petrecusem toată dimineața la Home Depot, cumpărând plante în ghivece de câteva sute de dolari pentru curtea din spate, care acum stăteau pe aleea din fața casei.

În fundal se auzeau anunțuri prin difuzoare şi murmur de voci.

— Aşteaptă puțin să găsesc un loc mai liniştit, a spus el.

Zgomotele s-au mai atenuat.

— Gata. Ce spuneai?

— Cardul bancar, am repetat eu. Nu funcționează.

Vocea i s-a umplut de iritare.

— Poți să mai aştepți până să-l foloseşti?

— Aveam un cărucior plin de cumpărături şi un rând de oameni furioşi în spatele meu, când casiera mi-a anulat toată comanda.

Am coborât vocea, îngrijorată.

— Dacă se întâmplă ceva cu contul tău, sigur nu vrei să ignori problema. În câteva ore se pot produce daune mari. Mie mi s-a întâmplat o dată şi s-a dovedit că un tip din Florida avea datele contului meu şi cumpăra jucării sexuale de pe internet. A fost un coşmar până s-a lămurit situația.

— Of, Doamne! Nu mă pot ocupa de asta chiar acum.

— Am venit acasă şi am încercat să sun la bancă, dar nu mă lasă să fac nimic fără parolă.

— Bine, a spus el, coborând vocea. Este Shazaam. Cu s mare şi doi a.

— Se rezolvă până ajungi tu acasă.

•

Am intrat în biroul lui Cory şi m-am aşezat în fața computerului. Site-ul băncii era deja afişat pe ecran. În 30 de secunde am intrat în cont.

Timp de câteva minute m-am uitat la ce era acolo. Rata la creditul ipotecar plătită în ziua precedentă şi alte câteva plăți automate către compania de utilități şi cablu. Am trecut la *Limita zilnică de retragere a numerarului* şi am văzut că era setată la 500 de dolari. Am dat clic pe câmpul respectiv şi am introdus limita maximă de 2.500 de dolari.

Mai târziu în seara aceea, după ce a terminat de povestit despre succesul turneului, ne-am întors la discuția despre bancă.

— Care a fost problema? a întrebat el.

— Prea multe plăți în aceeaşi zi, i-am explicat eu şi i-am dat o hârtie cu nişte notițe inventate de mine. După ce am luat plantele pentru grădină, am ajuns prea aproape de limita zilnică pentru a putea plăti cumpărăturile de la hipermarket. Am vorbit cu o tipă pe nume Amanda şi am notat numărul ei de angajat, ca să poți să vorbeşti direct cu ea, dacă vrei. A zis că trebuie să măreşti limita pentru a evita astfel de incidente pe viitor, ceea ce noi am şi făcut.

Am clătinat din cap.

— Am aşteptat o oră la telefon ca să vorbesc cu cineva. Pentru rezolvarea problemei în sine au fost de ajuns doar zece minute.

— Am văzut e-mailul. Mersi că te-ai ocupat tu.

— Dacă aveai un smartphone, puteai s-o faci chiar tu în doar cinci minute.

— Cinci minute pe care oricum nu le aveam. În plus, a continuat el, nu vreau să fiu legat de e-mail 24 de ore din 24.

I-am mai turnat nişte vin în paharul aproape gol şi i-am zâmbit.

— Aşa e, ai dreptate.

* * *

Într-o sâmbătă dimineață, câteva săptămâni mai târziu, în timp ce Cory ieşise pentru alergarea de dimineață, m-am întors pe site-ul băncii Chase şi mi-am terminat treaba. M-am conectat rapid, m-am dus la pagina de notificări şi i-am schimbat notificările din e-mail în SMS. Apoi am introdus numărul meu de mobil. Am salvat modificările şi m-am deconectat.

E-mailul lui Cory a scos un *ping;* sosise un mesaj care îl avertiza cu privire la modificările aduse contului său. L-am mutat la coşul de gunoi, apoi l-am şters de acolo, eliminând

toate urmele. Întregul proces a durat mai puțin de un minut.

Am intrat în bucătărie, mi-am turnat o ceașcă de cafea și m-am uitat pe fereastră. Iarba era încă acoperită de un strat argintiu de rouă, iar soarele tocmai începea să se ridice peste acoperișurile caselor de peste drum. Şi atunci mi-a venit în minte una dintre regulile mamei: *Două femei care lucrează împreună sunt o forță care nu trebuie subestimată.*

Nu puteam să spun că lucram împreună cu Kristen, dar cu siguranță că mă aflam aici datorită ei, să termin ceea ce începuse. Să mă asigur că povestea ei cu Cory se termina bine.

KAT

Apelul telefonic a fost direcționat către biroul meu, în timp ce Frank ieșise în pauza de masă.

— Aș vrea să vorbesc cu reporterul care lucrează la cazul lui Cory Dempsey, a spus o voce feminină.

— A ieșit în pauza de prânz, dar pot să vă ajut și eu.

Ea a ezitat, ca și când nu știa dacă să continue sau nu, așa că am spus:

— Vă asigur că ceea ce-mi spuneți rămâne confidențial.

— Trebuie să vorbiți cu cel mai bun prieten al lui Cory Dempsey, Nate Burgess.

Am recunoscut numele și știam că până acum se opusese tuturor tentativelor lui Frank de a-l intervieva.

— De ce? Ce credeți că ne poate spune?

— Toate întrebările pe care le au oamenii: câte fete au fost, cât de des, unde le găsea Cory... Nate știe absolut tot.

— Ați spus asta poliției? am întrebat eu.

— Eu vă spun dumneavoastră. Vorbiți cu Nate, el va fi în măsură să umple toate lacunele.

— Cum ați obținut această informație?

— Să spunem că în ultimele şapte luni am observat din rândul întâi modul de lucru al lui Cory şi al lui Nate.

Fraza aceasta a fost cea care mi-a atras atenția. Mi-am luat carnețelul şi l-am răsfoit până am găsit conversația dintre verii lui Cory Dempsey. *El a spus că ea a apărut din senin în urmă cu şapte luni, s-a infiltrat în viața lui şi l-a făcut pe Cory să-i dea acces la tot.*

— Şi ce vă face să credeți că Nate va dori să stea de vorbă cu noi?

— N-o să vrea dacă va crede că sunteți reporter. Dar îl găsiți în fiecare zi la Millie's Tap Room pe Culver Boulevard, unde ia prânzul. Se duce acolo în fiecare zi şi se aşază la bar. Chiar sub televizor. După câteva pahare de băutură începe să se dea mare.

Îmi era foarte clar ce voia să spună: Nate va fi mai slobod la gură dacă va crede că sunt doar o femeie atrăgătoare într-un local. Poate cineva compătimitor față de necazul bunului său prieten, care poate crede că vârsta de 17 ani e la diferență de câteva luni de majorat şi nu implică un oribil abuz de putere.

M-am uitat în jurul meu, prin redacția aproape goală în timpul pauzei de prânz. Cei care mai erau acolo nici nu se uitau la mine. Habar n-aveau că o aveam pe Meg Williams la telefon – femeia care detonase bomba şi apoi dispăruse. De ce făcuse asta? Chiar îl alesese pe Cory ca victimă sau existase un alt motiv pe care eu încă nu îl înțelegeam? Aveam de ales: să aştept şi să-i transmit mesajul lui Frank, lăsându-l să decidă ce anume voia să facă cu informația furnizată de Meg, dacă voia să facă ceva, sau să profit de ocazia care mi se oferea.

— Putem să-l investigăm pe Nate Burgess, dar, doamnă Williams, mie mi-ar plăcea să discut cu dumneavoastră. Spuneți-mi unde şi voi fi acolo.

Când i-am menționat numele, a închis.

Am pus încet receptorul jos, reflectând. Ar fi o mare reuşită pentru mine – un interviu cu Nate Burgess, care îl evita pe Frank. Aş putea să obțin dezvăluiri noi şi şocante despre alte victime. Să furnizez detalii despre cum le găsea Cory. Şi poate, cât eram acolo, să-l conving pe Nate să-mi spună câte ceva despre Meg, să-mi dea destule informații concrete astfel încât să reexaminez povestea şi să vin cu un altfel de răspuns.

Zece minute mai târziu, Frank s-a întors de la masă.

— Vreun telefon?

— Nimic, am zis.

* * *

Mama îmi spunea mereu: *Gândeşte ca un bărbat. Profită de oportunități ca un bărbat.* Tocmai de aceea, trei zile mai târziu, am intrat la Millie's Tap Room şi m-am aşezat acolo unde mi-a spus Meg, cu un exemplar din *LA Times* deschis la un nou articol despre Cory Dempsey.

Iluminatul slab, podeaua lipicioasă şi reclamele de neon la bere contrastau cu berea draft de calitate superioară şi băuturile alcoolice de marcă de pe rafturi. O mulțime de clienți luau un prânz întârziat, iar eu bâțâiam nerăbdătoare din genunchi în timp ce mă uitam la ceas. În mai puțin de două ore, Frank voia să mă duc la liceu, să mai discut cu profesorul care îl îndrumase pe Cory. M-aş fi trezit fără slujbă dacă n-aş fi reuşit să-l fac pe Nate să-mi spună ceva care să-mi justifice prezența aici.

Dar Nate a intrat exact la timp, aşezându-se pe scaunul de lângă mine. De aproape, m-a frapat frumusețea lui trecută – părul brun-roşcat cu şuvițe albe şi un zâmbet de mare donjuan, care părea a fi albit la stomatolog.

Privirea i-a alunecat peste ziarul pe care îl pusesem pe tejgheaua barului, oprindu-se doar o fracțiune de secundă la numele lui Cory.

— Ca de obicei, i-a spus el barmanului, care a dat din cap şi a transmis comanda bucătarului, apoi i-a turnat un pahar de whisky.

— Ce e bun pe-aici? am întrebat eu.

S-a întors spre mine, măsurându-mă din cap până în picioare, de parcă eram un meniu.

— Depinde de ce ai chef.

Am arătat spre whisky-ul lui şi i-am spus barmanului:

— Vreau şi eu unul la fel, vă rog. Şi o farfurie cu cartofi prăjiți.

— Eu mi-aş fi luat inele de ceapă, dar cum vrei.

I-am aruncat un zâmbet cochet, savurând distracția momentului. Vânătoarea, contactul. Faptul că nu ştia cine sunt sau ce vreau de la el.

A arătat spre ziar, unde o fotografie minusculă a lui Cory apărea lângă titlul *Directorul liceului pledează nevinovat,* cel mai recent articol al lui Frank.

— O lectură uşoară pentru prânz?

M-am prefăcut ruşinată, de parcă aş fi fost prinsă cu mâța-n sac.

— Mărturisesc că mă cam obsedează povestea asta. Am citit toate articolele şi blogurile care vorbesc despre ea.

— Da, bine. Presa adoră circul, iar oamenilor le place să citească despre el.

— Nu-mi iese din minte. Acum se duce la şedințele colegiului profesoral şi supraveghează ieşirea elevilor de la şcoală şi în clipa următoare se trezeşte încătuşat.

Mă opresc şi scutur din cap, de parcă nu mi-ar veni să cred.

— Zău aşa, cine nu s-a îndrăgostit de un profesor mişto? Câte dintre noi nu am fi profitat dacă ni s-ar fi oferit ocazia? Van Halen chiar a scris o melodie despre asta.

— Da’ de unde, a spus Nate. Trebuie să aibă 18 ani, altfel nu mă interesează. Fără excepții.

— Tot ce vreau să spun, am replicat eu încercând să dau înapoi, este că, dacă oricare dintre fetele alea ar fi fost cu câteva luni mai mari, nu s-ar mai fi făcut atâta tevatură. Viața unui bărbat nu ar fi fost distrusă doar pentru că s-a îndrăgostit de persoana nepotrivită la momentul nepotrivit.

Mi-am rotit paharul de whisky în cercuri mici, sperând să par convingătoare.

Nate s-a uitat la mine, ca şi cum şi-ar fi cântărit cuvintele.

— Nu ştiu dacă mă crezi sau nu, dar eu îl cunosc pe tip.

Am făcut ochii mari.

— Fugi de-aci.

El a luat o gură de whisky şi a continuat:

— Am fost colegi de facultate.

M-am aplecat înainte.

— Mai sunteți prieteni?

Nate a râs scurt.

— Am fost, multă vreme. Probabil că îl cunosc mai bine decât oricine altcineva. Dar, nu, nu mai suntem prieteni.

— Şi n-ai ştiut nimic? În toți aceşti ani, n-ai avut nici măcar un indiciu? Un comentariu indirect despre o elevă frumoasă sau o fantezie despre una dintre ele?

Nate a clătinat din cap, în timp ce colțurile gurii i s-au ridicat într-un surâs.

— Niciodată.

— Haide, am insistat eu. Îmi vine greu să cred.

— Să crezi.

— Eu suspectez că au fost mai multe, nu doar două. Păi, uită-te la el. Poate că n-au fost doar eleve de-ale lui – sunt sigură că sunt multe locuri unde ar fi putut găsi minore dispuse să se întâlnească cu el. La plajă, poate la un restaurant pe care îl frecventa cu regularitate.

— Chiar nu ştiu, a insistat Nate.

Cum între timp ne sosise mâncarea, am luat un cartof prăjit şi am muşcat din el, încercând să mă gândesc ce să întreb în continuare. Nu aveam mult timp, iar el părea destul de hotărât să păstreze distanța față de subiectul Cory.

Nate a arătat spre ziar.

— Un lucru pot să-ți spun: sunt multe alte lucruri pe care nu le-ai citit în ziar.

— De obicei aşa e.

Am dus paharul la buze, simțind cum mă ardea whisky-ul în timp ce luneca pe gâtlej, şi am schimbat puțin tactica.

— Am citit undeva că avea o iubită cu care vor să stea de vorbă, dar nu reuşesc s-o găsească.

— Meg, a mormăit Nate. Doamne, o tipă absolut dubioasă. Mințea cum respira şi nu avea prieteni, din câte mi-am dat seama. S-a infiltrat în viața lui Cory şi şi-a însuşit-o, convingându-l să-i dea un loc unde să locuiască gratis. El îi cumpăra haine, o ajuta să-şi plătească facturile. Chiar a reuşit să-l fraierească să-i dea acces la contul lui bancar, pe care apoi l-a golit.

— Unde a cunoscut-o?

— Într-o cafenea. Amândoi aveau întâlniri pe nevăzute şi persoanele cu care trebuiau să se întâlnească nu au venit, a explicat el şi a clătinat din cap. Cam prea mare coincidența, după părerea mea.

Am mai mâncat un cartof prăjit, deşi eram prea agitată ca să mai am poftă de mâncare.

— Nu crezi că este posibil ca într-o cafenea să fie doi oameni şi fiecare dintre ei să aibă o întâlnire pe nevăzute? Sau ca amândoi să ia țeapă?

— Spun doar că preferințele şi gusturile lui Meg se potriveau cam prea mult cu cele ale lui Cory.

— Dar de ce să-l vizeze tocmai pe el?

— De ce nu? Meg lucra la recepția de la YMCA. Pentru o fată ca ea, Cory era o partidă bună.

I-am aruncat o privire jucăușă.

— *O fată ca ea*?

Nate a ridicat mâinile, zâmbind.

— Am vrut doar să spun că Meg nu avea prea multe posibilități. Colegiul comunitar era o pălărie prea mare pentru ea.

— Și totuși susții că a orchestrat o escrocherie colosală asupra prietenului tău, i-am reamintit eu.

— Fostul meu prieten, m-a corectat el. Și da. Cred că a văzut ocazia de a locui într-o casă frumoasă, de a avea un iubit care să-i cumpere lucruri frumoase.

— Asta nu este o escrocherie, l-am contrazis eu. Asta înseamnă doar să profiți de cineva. Ea a fost cea care l-a denunțat. De ce ar face asta, dacă ar fi fost implicată într-o mare înșelătorie?

Nate a învârtit restul de whisky din paharul lui și l-a dat pe gât, făcând semn barmanului să-i mai toarne unul.

— Am dat niște telefoane. Nimic oficial, cum ar face un detectiv particular, dar povestea lui Meg a fost că a crescut în Grass Valley și se mutase în LA cu un iubit, în urmă cu câțiva ani.

A clătinat din cap.

— Nimeni de acolo n-a auzit de ea.

— I-ai spus asta lui Cory?

— Am încercat. Nici n-a vrut să audă.

Am mai luat o gură de băutură, conștientă că trebuia să rămân lucidă.

— Nu ar fi fost evident ce făcea ea?

Chiar atunci mi-a sunat telefonul mobil. Era Frank.

L-am dus la ureche, zicând:

— Îmi cer scuze, dar trebuie să răspund.

Am ieşit afară, unde lumina strălucitoare a soarelui mi-a făcut ochii să lăcrimeze.

— Ai ajuns la liceu sau nu? a întrebat el. Vreau să treci pe la administrație să vezi dacă şeful de personal poate confirma data de la care Cory a început să lucreze acolo. Nu reuşesc să obțin nimic de la resurse umane.

M-am uitat la ceas. Era aproape 14:15. Trebuia să închei rapid conversația cu Nate, dacă voiam să ajung la liceul Northside până la finalul orelor.

— Acum mă îndrept într-acolo, am mințit eu.

— Kat, am nevoie de informația asta, altfel toată povestea rămâne pe loc şi riscăm s-o publice alții înaintea noastră.

— Înțeleg.

Am intrat în bar şi m-am aşezat la locul meu, uitându-mă încă o dată la ceas.

— Trebuie să ajungi undeva? m-a întrebat Nate.

— La serviciu. Trebuie să mă întorc.

— Dar nici n-ai apucat să mănânci.

Apoi a împins paharul spre mine, zicând:

— Termină-ți paharul şi-o să-ți povestesc totul de-a fir a păr. O să-ți spun cum cred eu că l-a păcălit Meg pe Cory.

M-am uitat din nou la ceas, din ce în ce mai încordată, încercând să mă gândesc cum ar proceda colegii mei bărbați. Care niciodată nu păreau să se îngrijoreze că erau puțin în întârziere, care nu ezitau să se ducă undeva unde nu trebuiau să se ducă, dacă asta însemna să obțină un indiciu important într-o anchetă. Puteam să ajung în cealaltă parte a oraşului până la ora 15. Erau şanse ca profesorul acela să rămână în clasă după ore să corecteze nişte lucrări, până ajungeam eu la şcoală, iar cei de la personal lucrau de obicei până la ora 17.

Am luat paharul şi am golit ce mai rămăsese în el, strâmbându-mă în timp ce îmi cobora pe gât. Şi ăsta a fost

ultimul lucru pe care mi-l mai amintesc, înainte să mi se rupă filmul.

* * *

M-am trezit cu o îngrozitoare durere de cap, într-o cameră pe care nu o recunoşteam. Lumina dimineții abia începuse să se filtreze prin jaluzelele trase. În pat lângă mine dormea Nate.

M-am ridicat în capul oaselor, întrebându-mă cum am ajuns acolo şi ce s-a întâmplat, în timp ce camera se învârtea periculos în jurul meu. Un tricou pe care nu l-am recunoscut îmi acoperea partea de sus, dar de la brâu în jos eram goală.

— Iisuse, am spus şi m-a asaltat un val de greață.

Am reuşit să ajung la timp la toaletă. Lichidul maro şi acru a aterizat în apă, duhoarea de alcool îmbâcsind aerul din jurul meu. Îmi tremurau mâinile când am tras apa. Am deschis robinetul şi m-am stropit cu apă rece pe față. Machiajul mi se întinsese şi m-am privit în oglindă, căutând în memorie ceva – orice – care să explice cum ajunsesem de la câteva înghițituri de whisky, la ora 2 după-amiaza, în apartamentul lui Nate, a doua zi dimineață. Mi-am amintit de telefonul lui Frank. Când am ieşit din bar să răspund, pentru ca Nate să nu audă conversația noastră. Şi apoi... nimic.

Când m-am întors în dormitor, Nate se ridicase în pat. Zâmbea.

— Bună. Te simți bine?

— Ce mi-ai făcut? am întrebat, cu o vocea răguşită, care mă zgâria pe gât.

El a ridicat mâinile.

— Hei, linişteşte-te. Am băut câteva pahare. Tu mi-ai spus că şeful tău o să turbeze că ai ratat nu ştiu ce întâlnire importantă, dar că nu-ți pasă.

Vocea i s-a mai înmuiat.

— Am încercat doar să fiu un prieten bun. Se pare că ai nişte probleme cu mama ta pe care trebuie să le rezolvi. Te-am lăsat să vorbeşti.

— Noi doi am făcut...?

M-am oprit, uitându-mă în jur la dovezile care arătau că tăcuserăm. Hainele mele aruncate grămadă pe podea. Un ambalaj de prezervativ deschis pe noptieră.

— Te-am întrebat şi tu ai spus da, a explicat Nate. Eu întotdeauna întreb.

— Nici măcar nu-mi amintesc când am plecat de la bar. Cum să-mi amintesc că ți-am spus da?

Am scuturat din cap şi am regretat instantaneu. Am avut senzația că în el se prăbuşea un sac de ciocane.

— Mă tem că va trebui să mă crezi pe cuvânt, a spus Nate.

— Trebuie să ajung acasă.

— Pot să te conduc eu până la maşina ta, dacă vrei.

— Nu, mersi, am răspuns, culegându-mi hainele de pe jos şi întorcându-mă în baie. O să iau un taxi.

— Cum vrei tu, a spus Nate.

* * *

Am reuşit să-mi stăpânesc emoțiile tot drumul spre bar, unde maşina mea era singura rămasă în parcare. Cu mâinile încă tremurând, am plătit taxiul cu cardul de credit. Când m-am văzut în siguranță la volan, m-am pus pe plâns. În decurs de câteva ore, devenisem o altă persoană. Victima unui viol. Eram acum una dintre acele poveşti pe care oamenii le citeau, clătinând din cap şi spunând: *Cum de nu şi-a dat seama că asta o să se întâmple?*

Mi-am verificat mesageria vocală. Patru mesaje de la Frank. Trei de la mama. Ştiam că ar trebui să mă duc direct la cea mai apropiată secție de poliție şi să-l denunț pe Nate. Dar, când am intrat pe strada pustie, m-am gândit la întrebările la care trebuia să răspund. Documentele pe care

trebuia să le completez, urmate de o deplasare la spital pentru efectuarea unui test pentru viol. Mi-ar lua toată ziua, iar eu trebuia să ajung în Northside şi să-l prind pe acel profesor în drum spre şcoală. Aşa puteam să-i dau lui Frank ce avea nevoie. Să inventez un motiv pentru întârziere, ca să nu fiu nevoită să explic că nu fusesem acolo unde trebuia să mă duc. Că îi ascunsesem lui Frank pontul dat de Meg, sperând să-l păstrez pentru mine.

Gândeşte ca un bărbat. Profită de oportunități ca un bărbat. Am întors maşina şi m-am îndreptat spre Northside High.

MEG

În primele săptămâni cu cardul lui Cory în portofelul meu, m-am străduit cât am putut să fiu cât se poate de transparentă.

Urmează să folosesc cardul la farmacie, îi scriam în mesaj. Apoi: 37,43 dolari pentru şampon plus lame de ras pentru tine. Seara îi lăsam bonul pe tastatură, ca să fiu sigură că îl vede.

Dar Cory s-a săturat repede de această rutină.

— Iisuse, Meg, a spus el într-o seară, mototolind bonurile pe care i le lăsasem şi aruncându-le la gunoi. Astea şi mesajele pe care mi le tot trimiți mă scot din minți.

A ridicat vocea câteva octave, imitând-o pe a mea.

— „Am folosit cardul pentru a plăti parcarea pe Seventh Street – 2 dolari pentru două ore”. Zici că e un comentariu sportiv la radio. N-am nevoie de aşa ceva.

— Am vrut doar să te țin la curent cu cheltuielile. În fond, sunt banii tăi.

— Fă doar ce ai spus că vrei să faci. Cumpără ce ai de cumpărat şi nu mă mai bârâi la cap.

Foarte bine, atunci.

* * *

Pe măsură ce mă apropiam de obiectivul meu, am început să-mi dau seama că va trebui să-mi vând maşina. Minivanul care fusese cândva al mamei, ultima mea legătură cu ea. Maşina aceea îmi salvase viaţa. Era casa mea, portiţa mea de scăpare. Îmi permitea să trăiesc în condiţiile mele. Dar avea şi ea limitele ei, iar eu aveam nevoie de ceva cu care să mă pot deplasa prin ţară, dacă era cazul.

Am petrecut câteva zile gândind şi regândind abordarea mea. Dacă eşua, rămâneam blocată fără niciun mijloc de transport. Fără nicio modalitate de a dispărea când va veni momentul.

Am postat un anunţ pe Craigslist: Vând Honda Odyssey, an de fabricaţie 1996. Un singur proprietar. 6.000 USD negociabil. Urmat de numărul meu de telefon.

Am vândut-o până la urmă unei mame singure cu trei copii. A fost un fel de simetrie în povestea asta, să dau maşina unei persoane cu care ştiam că mama ar fi fost de acord.

Am semnat transferul de proprietate, am depus documentele online pe site-ul Registrului Auto, iar ea a avut amabilitatea să mă ducă cu maşina la bancă, unde am depus 5.500 de dolari în contul meu curent şi alţi 500 de dolari în contul lui Cory, pentru cheltuielile casei.

Apoi am luat autobuzul spre casă.

* * *

— Eşti acasă, a spus Cory, când s-a întors mai târziu în seara aceea. Maşina ta unde e?

Am oftat din greu şi am spus:

— A murit. M-a lăsat pe marginea drumului. Am chemat o remorcă şi au dus-o la un mecanic auto. M-ar fi costat 8.000 de dolari pentru o transmisie nouă, alţi 5.000 de dolari pentru un sistem de alimentare nou. Mai mult decât

făcea maşina. Am avut noroc, pentru că mecanicul mi-a oferit 500 de dolari pe ea. I-am depus în contul pentru cheltuielile casei. Să contribui şi eu cu ceva.

— Ar fi trebuit să mă suni, a spus Cory.

Am clătinat din cap.

— Nu-i nimic. Acum am făcut-o şi gata.

— Ai nevoie de o maşină să te duci la scoală în fiecare zi. Să ajungi la turele tale la serviciu.

Eu am ridicat din umeri.

— Pot să iau autobuzul.

Există două categorii de persoane: cele care văd transportul public ca pe o binecuvântare şi cele care îl văd ca pe un blestem. Cory se încadra în cea de-a doua.

— O să pierzi prea multe ore pe zi, a spus el în cele din urmă.

— Nu prea am de ales.

Cory a clătinat din cap.

— Şi cum o să te ocupi de toate comisioanele? Cum o să faci cumpărăturile?

— Găsesc eu o soluție. Pot să aştept până ajungi tu acasă de la serviciu şi să împrumut maşina ta seara. Sau s-o iau sâmbăta şi să le fac pe toate odată.

L-am încolăcit cu brațele de mijloc.

— Foarte multe familii se descurcă cu o singură maşină.

Mi-a desfăcut brațele iritat.

— Nu pot să stau acasă tot weekendul, aşteptând să-mi folosesc propria maşină, ce dracu'!

Am ridicat vocea, enervată.

— Atunci cred că voi lua autobuzul. Iar tu poți să treci din nou pe la supermarket după muncă.

Abia am terminat ce aveam de spus şi mi-am dat seama că îl aveam la mână. În ultima lună mă asigurasem că se obişnuise să fie servit şi îngrijit. Avea zero responsabilități, totul apărând ca prin minune înainte să-şi dea seama că

avea nevoie sau voia. Rufele împăturite care miroseau a odorizante scumpe. Berea lui preferată în frigider. Un săpun nou la duş, cu mult înainte să se termine cel vechi.

— Nici asta n-o să meargă.

Vocea mea a devenit gânditoare, de parcă tocmai îmi venise o idee.

— Aş putea oricând să închiriez o maşină ca să mă ocup de comisioane.

Cory a râs ironic.

— Cred că asta e cea mai tâmpită idee pe care ai avut-o până acum. Nici nu mă mir că nu ştii să economiseşti bani, când văd cu câtă uşurinţă îi arunci pe geam.

A oftat din greu.

— Cred că în weekendul ăsta mergem să cumpărăm o maşină nouă.

— Nu, am spus, păstrându-mi tonul ferm. Mi-ai dat destul. Nu vreau să-mi cumperi maşină.

— Minivanul ăla era oricum o rablă. Era doar o chestiune de timp până să te lase.

— Tu n-auzi ce spun? Nu vreau să mai iau nimic de la tine, am insistat eu.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Meg, a spus el pe un ton obosit. Întotdeauna trebuie să mă cert cu tine pentru orice. Acceptă blestemata aia de maşină şi gata.

* * *

În acel weekend am fost să vedem patru maşini, oprindu-ne în cele din urmă la o Honda Acord veche de opt ani, scoasă la vânzare cu 9.000 de dolari de un cuplu, Ted şi Sheila, care aştepta un copil şi avea nevoie de o maşină mai bună. L-am însoţit pe Cory la bancă pentru a lua cecul şi, în timp ce ne întorceam acasă la Ted şi Sheila, studiam bucata de hârtie, trecându-mi degetul de-a lungul marginilor ei, elaborându-mi strategia.

— Încântată? a întrebat el.

— Sunt foarte mulți bani. Eu cred în continuare că am fi putut găsi o modalitate de a o folosi în comun pe a ta.

— Te-am văzut cum conduci. În niciun caz n-o să te las la volanul maşinii mele.

Am ridicat din umeri şi m-am uitat pe geam, strecurând cecul între scaun şi consola centrală, lăsând în afară doar un colț.

•

Când am ajuns la Ted şi Sheila, eu m-am dus să admir vopseaua neagră şi lucioasă a Hondei şi interiorul din piele gri, cu bancheta din spate care nu va mai fi folosită niciodată pentru dormit.

În casă, Ted avea totul pregătit.

— Ar trebui să dureze aproximativ 20 minute, ne-a spus el.

Am privit în jur, observând culorile calde, scaunele moi care flancau bovindoul, şi mi-am imaginat că într-o bună zi voi trăi într-o casă ca aceasta.

— Ted mi-a spus că eşti director de liceu, i s-a adresat Sheila lui Cory.

Atât i-a trebuit lui Cory pentru a se îndepărta de Ted şi a se lansa în monologul său despre *energia minților tinere.*

M-am apropiat de Ted, prefăcându-mă că mă uit la fotografiile de pe peretele de deasupra lui, în timp ce îi urmăream mişcările, cu nervii încordați.

Momentul trebuia să fie perfect. Până acum, tot ce făcusem avusese un final deschis, lăsându-i lui Cory spațiu să acționeze sau nu. Astăzi nu-mi puteam permite să-i dau această libertate. Trebuia să-l scot pe Cory din cameră când Ted completa certificatul de proprietate, pentru că trebuia să fiu sigură că pe el va apărea numele meu.

Am văzut că Ted l-a scos din teancul lui de hârtii şi, când s-a întins să ia stiloul, am spus:

— Oh, fir-ar să fie, Cory, am lăsat cecul în maşină. Te duci tu să-l iei?

— Acum sunt într-o discuție, a spus el, apoi s-a întors din nou către Sheila.

Mi-a crescut pulsul, ştiind că mai erau câteva secunde până când Ted va întreba al cui nume ar trebui să-l treacă în certificat. Timpul părea să încetinească, ochii mei urmărindu-l pe Ted în timp ce completa data şi apoi pe Cory, după care mi-am adus aminte de cheia de rezervă de la maşina lui Cory, pe care o luasem cu luni în urmă şi încă era ascunsă în geanta mea. Am strecurat mâna înăuntru şi am bâjbâit după ea până am găsit-o, apăsând cu degetul mare pe butonul de panică.

Alarma maşinii a început să sune, făcându-ne pe toți să tresărim. M-am dus repede la fereastră şi m-am uitat afară.

— Cred că am văzut pe cineva încercând să intre în maşina ta, i-am spus lui Cory.

Din doi paşi, el a şi ieşit pe uşă să investigheze.

— Poate a fost doar o pisică, i-am spus lui Ted, cu o expresie sfioasă pe chip.

Ted a reluat completarea formularului.

— Al cui nume să-l trec aici?

Am făcut un pas spre el şi am spus:

— Meg Williams.

I-am dictat numele de familie pe litere şi am privit cum îl scria.

Şi-a tras laptopul în față şi a început să copieze informațiile din certificat pe site-ul Registrului Auto, când Cory s-a întors înăuntru.

— N-am văzut pe nimeni, a spus el.

— Slavă Domnului. Şi cecul?

Mi-a aruncat o privire supărată, dar de data asta s-a dus. Şi, până s-a întors, formularele fuseseră deja transmise.

— Cecul era efectiv sub scaunul din față, mi-a spus el. Ce încercai să faci, să-l ascunzi?

Am ridicat vag din umeri.

În timp ce îi înmâna cecul lui Ted, şi-a aruncat ochii în josul certificatului şi a văzut acolo numele meu.

— Stai puțin. Nu este...

S-a oprit şi s-a uitat la mine, nedumerit.

M-am uitat la el, făcând ochii mari, alarmată.

— Oh, Doamne! Am crezut... când ai spus...

Mi-am acoperit fața cu mâinile.

— De aceea nu am vrut să fac asta, am gemut eu.

— E vreo problemă? a întrebat Ted.

Tăcerea era grea şi apăsătoare, iar eu am savurat-o.

— Nicio problemă, a spus Cory în cele din urmă.

— O să mă ocup eu, am spus, uitându-mă la Cory. O s-o fac imediat. Îndată ce va fi emis noul certificat, îți voi transfera ție dreptul de proprietate. Tu nu va trebui să faci nimic.

Cory a clătinat din cap cu o expresie rigidă şi m-am întrebat dacă nu cumva atinsesem limita.

* * *

În maşina lui Cory, m-am refugiat în brațele lui şi i-am spus:

— Nu pot să cred că am înțeles greşit.

M-am tras înapoi şi m-am uitat în ochii lui.

— Jur că o să repar problema.

Am văzut o umbră trecând fugitiv pe fața lui – a apărut o clipă, apoi a dispărut. Îndoială? Suspiciune? S-a mulțumit să spună atât:

— Ce-ar fi să dai o tură cu ea? Ne vedem acasă.

Am aşteptat să plece, apoi am descuiat maşina şi am introdus cheia în contact. Motorul a pornit fără probleme, silențios în comparație cu zdrăngănitul minivanului meu. Când am ajuns la colț, în loc să o iau la dreapta spre casă,

am fost tentată s-o iau la stânga. Şi să nu mă mai opresc. Dar ştiam că încă nu era momentul.

Sperasem că el va trece peste greşeala mea. Că va spune *Nicio problemă, maşina e a ta.* Dar n-a făcut-o. Generozitatea lui avea limite şi, dacă voiam să termin ce aveam de făcut, trebuia să rămân în interiorul lor.

* * *

Luni, la prima oră, m-am instalat la biroul lui Cory, cu site-ul Registrului Auto afişat pe computerul lui şi laptopul meu deschis la imaginea scanată a unui formular de înmatriculare a maşinii, necompletat. Am început să creez încet un duplicat, asigurându-mă că fontul se potriveşte şi că textul apare exact unde trebuie pe linie – nici prea sus, nici prea jos. În mintea mea, formulam deja ce îi voi spune lui Cory când va ajunge seara acasă. *Am plecat mai devreme de la serviciu ca să ajung la Registrul Auto şi erau deja 50 de oameni la rând! A durat trei ore, dar s-a rezolvat.* Şi apoi îi înmânam formularele, cu numele lui trecut la rubrica noului proprietar şi semnătura mea în josul paginii. Dovada că am făcut ceea ce am spus că voi face. *Durează între şase şi opt săptămâni pentru ca titlul să ajungă prin poştă,* îi voi spune. Eu voi fi plecată de mult când el îşi va da seama că nu va mai ajunge niciodată.

Tocmai îi dădeam numele puțin mai jos în caseta de text, când computerul lui Cory a anunțat cu un *ping* primirea unui mesaj. Curioasă, m-am dus cu mouse-ul în inbox, dar nu erau mesaje noi.

Am dat click pe pictograma lui în colțul din dreapta sus şi am găsit un al doilea cont pe care nu-l mai văzusem până atunci – *SurfGuyLA.*

Erau doar trei pagini de mesaje, toate de la o anume *StacyB01.* Am căutat prin ele până am ajuns la primul schimb de e-mailuri, apoi am derulat în jos pentru a citi mesajul inițial al lui Cory.

Bună, Stacy. Sunt profesorul Dempsey. Sper să nu te superi că te contactez în legătură cu ce s-a întâmplat astăzi la şcoală. Nu am vrut să-ți scriu de pe adresa de serviciu, deoarece îmi doream să pot vorbi liber. În ciuda celor spuse la întâlnirea de azi cu profesorul Michaelson, voi monitoriza personal situația de aici înainte. Te rog, nu ezita să-mi trimiți mesaje pe această adresă oricând simți nevoia să vorbeşti. Sunt aici, întotdeauna gata să te ascult.

Răspunsul lui Stacy fusese plin de efuziune: Vă mulțumesc din suflet, domnule Dempsey. Înseamnă foarte mult pentru mine şi mă simt extrem de norocoasă că am susținerea dumneavoastră. Toată lumea spune că sunteți cel mai bun director pe care l-a avut vreodată şcoala noastră şi eu sunt de acord cu asta.

E-mailul în sine nu era alarmant, în afară de faptul că el considerase oportun să nu folosească serverul şcolii. Am închis mesajul şi am deschis altul, din urmă cu o lună.

Felicitări pentru prestația ta absolut remarcabilă din Sunetul muzicii, scrisese Cory. Mi-am amintit piesa. Cory se dusese la toate spectacolele, susținând că directorul trebuia să fie prezent. Eu refuzasem, nefiind dispusă să ascult *My Favorite Things* şi *Do-re-mi* într-o interpretare plină de dezacorduri. Cory nu insistase şi acum înțeleg de ce. Dacă aş fi putut, ți-aş fi adus trandafiri pentru a sărbători, dar ar fi părut deplasat ca directorul să ofere flori unei singure persoane din distribuție, oricât de talentată şi de frumoasă ar fi ea.

Răspunsul lui Stacy a venit în câteva minute. Vă mulțumesc, domnule Dempsey. Faptul că vine de la dumneavoastră înseamnă mult pentru mine. Am simțit ochii dumneavoastră îndreptați asupra mea tot timpul. Oh, Doamne, nu-mi vine să cred că îi scriu aceste cuvinte directorului şcolii mele. Dar pentru mine sunteți mai mult decât atât. Îmi sunteți şi prieten.

Răspunsul lui apărea trimis la ora 2 dimineața, iar eu m-am văzut dormind în camera de alături, în timp ce Cory coresponda cu o elevă în toiul nopții. Mă bucur că şi tu simți la fel. E greu să găseşti prieteni adevărați, dar tu, pentru mine, te numeri printre ei.

În e-mailurile mai recente apăreau şi nişte fotografii. Selfie-uri cu Cory la plajă, cu părul lucind, ud de apa mării,

cu pieptul gol. Şi Stacy în costum de baie, lungită pe marginea unei piscine. Perfecţiune, îi scrisese Cory.

Am recunoscut-o imediat. Fata din curtea şcolii. Cea care stătea cel mai aproape de el, cu mâna aşezată pe braţul lui într-un gest posesiv, ai cărei ochi au sclipit de gelozie.

Dacă aş fi căutat un semn că era timpul să o termin cu el şi să plec, acesta ar fi fost.

Am tipărit mai multe exemplare ale celor mai incriminatoare mesaje şi le-am băgat pe toate într-un plic mare, pe care l-am pus în geanta mea. Apoi m-am forţat să mă întorc la ce făceam şi să termin certificatul de înmatriculare a maşinii.

•

Tocmai îl tipăream când a sunat cineva la uşă. M-am strecurat din birou în sufragerie, aruncând o privire pe fereastră, sperând că era vreun agent comercial căruia puteam să nu-i răspund. Dar era Nate. Bătea tare în uşă.

— Ştiu că eşti acolo, Meg. Deschide.

Am deschis larg uşa.

— Cory este la serviciu.

Nate a trecut pe lângă mine şi a intrat în sufragerie. – Am venit să te văd pe tine.

L-am urmărit cu privirea.

— Fă-te confortabil, am spus în cele din urmă.

El s-a întors cu fata la mine.

— Trebuie să vorbim.

Am înclinat capul într-o parte, cu o expresie de nedumerire studiată, deşi palmele începuseră să-mi transpire.

— Despre ce?

— Despre cine eşti tu cu adevărat.

— Ce vrei să spui? am întrebat, storcându-mi creierii pentru a găsi un punct de sprijin.

— Am dat câteva telefoane. Am plătit 30 de dolari pentru un anuar vechi de la liceul din Grass Valley. Am găsit nişte absolvenți online. Niciunul dintre ei n-a auzit de tine.

Am aruncat o privire în stradă şi am văzut-o pe bătrâna doamnă Trout, vecina noastră, care locuia la colț. Tocmai încuia uşa casei în timp ce câinele ei Dashiell, un basset hound ramolit, o aştepta răbdător.

— Şi atunci am început să mă gândesc la cum v-ați cunoscut tu şi Cory, a continuat Nate, atrăgându-mi din nou atenția. Cum e să fii la locul potrivit la momentul potrivit, a adăugat el. Ce coincidență!

— Treci la subiect, Nate. Orice fantezie îți trece prin cap, te rog, du-o până la capăt. Trebuie să ajung la cursuri.

— Nu ai cursuri astăzi, a spus Nate.

Am făcut un pas în spate.

— Mă urmăreşti?

Vocea lui Nate era joasă şi furioasă.

— De câtva timp. Pentru că, în ce te priveşte, ceva nu iese la socoteală, Meg. Nici pe hârtie, nici în viața reală. Tot ce i-ai spus lui Cory sunt numai minciuni, nu-i aşa?

— Vreau să pleci.

Nate a clătinat din cap.

— Te-ai instalat bine aici, nu-i aşa?

M-am gândit la e-mailurile pe care tocmai le descoperisem şi m-am întrebat ce ar spune Nate despre ele. Dacă aş putea justifica ceea ce făceam eu, aruncându-i în față ceva şi mai oribil. Dar Nate era omul care la bar forța femeile să accepte băutura oferită de el şi avansurile sale nedorite. Indiferent ce făcea Cory, lui Nate nu-i păsa defel.

Eu plănuisem să folosesc următoarele patru săptămâni pentru a goli contul lui Cory în tranşe de câte 2.500 de dolari. Să dispar înainte să observe că ultimul extras de cont nu a mai venit. Înainte să înceapă să întrebe unde era titlul de proprietate al maşinii. Dar acuzația lui Nate schimba

totul. Eram nevoită să plec imediat. Astăzi. Puteam să fac o retragere, dar nu mai aveam timp pentru mai multe. Îmi storceam creierii să mă gândesc ce anume aveam deja. Maşina – încă înregistrată pe numele meu, în timp ce documentele de înmatriculare falsificate erau pe biroul lui Cory – şi laptopul meu. *Nu-i de ajuns.*

Am simţit cum creşte în mine un val de furie feroce. De ce să câştige întotdeauna astfel de bărbaţi? Cei care nu respectă regulile şi fac întotdeauna ce vor? M-am uitat din nou pe fereastră. Doamna Trout stătea acum peste drum, aşteptându-l pe bietul Dashiell, care amuşina la rădăcina unui copac.

Atunci am scos un ţipăt care îţi îngheţa sângele în vene.

Nate a sărit departe de mine, făcând ochii mari.

— Ce dracu' ţi-a venit? a întrebat el printre dinţi.

Am inspirat adânc şi am mai scos un ţipăt. Apoi am deschis repede uşa şi am ieşit în fugă din casă.

— Ajutor!

Doamna Trout a ridicat imediat ochii cu o expresie uluită când m-a văzut alergând desculţă spre ea şi uitându-mă înapoi peste umăr. Nate stătea în pragul uşii, alb la fată.

— M-a agresat, am strigat eu, ascunzându-mă în spatele doamnei Trout.

Nate a ieşit din casă şi s-a apropiat de noi.

— Minte.

— Nu te apropia de mine, am spus eu, forţându-mi vocea să tremure.

Apoi am adăugat, adresându-mă doamnei Trout:

— M-a lipit de perete, a încercat să mă sărute şi pe urmă mi-a băgat mâna pe sub bluză...

M-am oprit, ca şi cum nu puteam să continui.

Doamna Trout m-a luat de braţ şi a spus:

— Putem să sunăm la poliţie de la mine de-acasă.

Nate se uita la noi şi nu-i venea să creadă.

— Meg, eşti nebună de-a binelea.
— Sunt traumatizată, nu nebună, i-am întors-o eu.
Nate se uita când la mine, când la doamna Trout, apoi înspre uşa casei care rămăsese deschisă. A ridicat mâinile.
— Foarte bine, a spus el şi s-a îndreptat spre maşină.
După ce a plecat el, doamna Trout a intrat în casă şi a stat cu mine în timp ce eu i-am telefonat lui Cory. Şi i-am cerut să se întoarcă imediat acasă.

* * *

La început, Cory n-a vrut să mă creadă.
— Nate este cel mai bun prieten al meu, încă din facultate. N-ar face niciodată aşa ceva.
Dar doamna Trout a confirmat cele spuse de mine.
— A ieşit în stradă de-ai fi zis c-a luat casa foc, i-a povestit ea, cu ochii mari în spatele ochelarilor cu lentile groase. Am crezut c-o să fac infarct, când am văzut-o.
O oră mai târziu, în timp ce Cory stătea pe trotuar şi aştepta să se asigure că doamna Trout şi Dashiell au ajuns acasă la ei în siguranță, mi-am făcut repede nişte calcule. 2.500 de dolari pe zi timp de 12 zile mi-ar aduce 30.000 de dolari.
Cory s-a întors în casă, s-a aşezat lângă mine şi m-a luat de mână.
— Nu-mi vine să cred. Nate a luat nişte decizii discutabile în trecut, dar nu mi-am imaginat niciodată că îmi va face una ca asta.
M-am forțat să aştept cât am numărat până la trei, după care m-am îndepărtat de el.
— Mi-a spus că, dacă nu mă culc cu el, o să te convingă că eu am vrut de la bun început să pun mâna pe tine. C-o să-ți spună că te-am mințit în legătură cu trecutul meu. Că nimeni din Grass Valley nu ştie cine sunt. E incredibil de gelos pe tine.

Efectiv l-am simțit vibrând de satisfacție, când a auzit aceste cuvinte.

— Nate vrea tot ce ai tu, am continuat eu. Vrea casa ta, succesul tău, relația ta. El întotdeauna a vrut să fie ca tine.

Mai târziu în seara aceea am ascultat ce spunea Cory la telefon. Nu ştiu ce-i zicea Nate, dar nu-i reuşea.

— Mi-a spus că asta o să spui. Că o să încerci să mă convingi că este o impostoare.

Mi-am ținut respirația, sperând că-i spusesem destul din descoperirile lui Nate ca să-l conving că eu eram cea care spunea adevărul.

— Suntem prieteni de-atâta vreme, a zis Cory într-un final. Întotdeauna ai fost alături de mine când am avut nevoie. Dar de data asta ai sărit calul. Vreau să stai departe de Meg. Să stai departe de casa mea.

Încă o pauză, timp în care Nate încerca probabil să se apere.

— Vorbesc serios, Nate. Data viitoare, te reclamăm la poliție.

În seara aceea, când Cory a pus mâna pe mine, eu m-am retras.

— Nu pot, i-am spus. Simt şi-acum mâinile lui pe mine, trăgând de mine.

I-am întors spatele şi m-am făcut ghem.

Într-un târziu, mi-a spus:

— Eşti în siguranță, Meg. N-o să se mai întoarcă.

Am clătinat din cap şi am strâns din buze. *12 zile,* mi-am repetat în gând.

* * *

Timpul părea să treacă mai încet. În următoarele 12 zile, mă trezeam înaintea lui Cory şi stăteam trează mult timp după ce se culca el. Nu m-am mai dus la serviciu şi nici la cursuri, pretinzând că îmi era frică să ies din casă, îngrijorată că poate Nate mă urmărea. Cory mi-a sugerat să

obțin un ordin de restricție, iar eu i-am spus că mă mai gândesc. Dar, în clipa în care el pleca de-acasă, eu mă puneam pe treabă.

Îmi începeam fiecare zi cu un drum la ATM, de unde retrăgeam suma maximă admisă. Până plecam din oraş, contul pentru cheltuielile casei avea să fie aproape gol, iar eu mă alegeam cu o sumă mare de bani gheață, o maşină nouă, un laptop şi nişte abilități de web designer foarte căutate, conform site-ului colegiului comunitar.

Am trimis o schimbare de adresă la Registrul Auto, solicitând ca o copie a certificatului de proprietate să-mi fie trimisă la o nouă căsuță poştală, pe care o închiriasem. Şi întotdeauna eram cu ochii în patru să nu dau nas în nas cu Nate. Mă uitam în stradă înainte să plec şi în maşinile parcate, ca să mă asigur că nu mă aştepta ca să se ia din nou de mine. Era obositor şi seara cădeam lată, epuizată de efortul de a mă controla toată ziua.

Am stat o oră cu sufletul la gură în laboratorul de informatică al colegiului ca să scanez fotografiile cu Cory şi Kristen, uitându-mă peste umăr să nu mă vadă careva când am tipărit trei exemplare din fiecare şi le-am pus în trei plicuri separate, împreună cu e-mailurile dintre Cory şi Stacy pe care le imprimasem. Am ținut totul ascuns în geanta mea de laptop, pe care o luam cu mine peste tot.

Nu am răspuns la niciunul dintre multele apeluri telefonice ale lui Cal. Apoi au început mesajele. *De ce nu vii la serviciu? Trebuie să răspunzi la telefon.*

Cu câteva zile înainte să plec, m-am ascuns în baie, aşezată pe capacul vasului de toaletă, şi cu mâinile tremurânde i-am scris un răspuns: *Nu trebuie să mă mai suni.*

Cum era de aşteptat, telefonul mi-a sunat din nou.

Mi-am suflat părul de pe frunte, apoi am răspuns.

— Tu nu ştii să respecți nişte indicații?

Vocea lui Cal era plină de îngrijorare şi aproape că m-a făcut să mă răzgândesc.

— Eşti bine? Ce se întâmplă?

M-am gândit la tot ce pierdusem. La mama, la casa mea. De ce nu puteam să păstrez măcar această prietenie?

— Cred că prietenia noastră a ajuns la final. Am nevoie de un nou început. Să o iau de la capăt, am spus în cele din urmă.

— N-am crezut niciodată că tu ai fi genul de persoană care îşi părăseşte prietenii imediat ce şi-a găsit un iubit.

Îmi plimbam degetul pe marginea plăcilor de faianță albe din jurul căzii. Cal ar fi trebuit să ştie deja că sunt genul de persoană care face orice pentru a se salva.

— Te rog să nu mă mai suni.

* * *

Habar n-aveam unde să mă duc, dar m-am gândit că cel mai bine era să plec din California. Poate în Arizona sau Nevada. Ori să merg cu maşina spre est până găseam un loc în care să simt că aş putea redefini cine sunt şi ce am făcut pentru a ajunge acolo.

Am cumpărat o cutie mare de metal pentru scule, care se închidea cu lacăt, şi am ținut-o în portbagaj. În fiecare zi mai puneam 2.500 de dolari în ea. Ultimul lucru pe care l-am făcut a fost să fac copii după acordul de înțelegere cu Kristen, inclusiv după declarația ei în calitate de victimă, şi să le pun şi pe acestea în cele trei plicuri, după care am adresat unul preşedintelui consiliului profesoral de la liceu, unul ziarului *Los Angeles Times* şi pe al treilea am scris numele şefului catedrei de matematică – duşmanul numărul unu al lui Cory, profesorul Craig Michaelson. Am ascuns fotografiile originale cu Cory şi Kristen în fundul sertarului de la biroul său, ştiind că era puțin probabil să le observe, dar că, în cele din urmă, poliția le va găsi.

Când au trecut cele 12 zile, eram gata. Am aşteptat o sâmbătă, când lui Cory îi plăcea să se ducă la şcoală să se ocupe de hârțoage, şi m-am autoinvitat.

— N-o să-ți stau în cale. Vreau doar să fiu lângă tine.

Deşi era la începutul lunii mai, diminețile erau încă reci. Mi-am pus o pereche de colanți pentru alergat şi o haină largă, cu buzunare interioare adânci. Într-unul dintre ele am strecurat plicul pentru profesorul Michaelson.

Când am ajuns, am aşteptat până când Cory a descuiat uşa de la clădirea administrației şi a introdus codul pentru deconectarea alarmei.

— Este deschis la baie? l-am întrebat.

— Da. E în capătul holului, a spus el, aprinzând luminile.

M-am uitat în direcția în care mi-a arătat, pe lângă o recepție lungă, în spatele căreia se aflau mai multe birouri. De-a lungul peretelui din fund erau cutiile poştale ale profesorilor.

— Mulțumesc, am spus.

Am intrat în baie şi am stat lângă chiuvetă numărând până la 30, aşteptând până când Cory termina ce mai avea de făcut. Apoi am ieşit şi m-am furişat spre cutiile poştale, căutând-o pe cea pe care scria *Craig Michaelson, Şeful catedrei de matematică*. Am împins plicul spre fundul cutiei şi am numărat orele până luni, când trebuia să-l deschidă.

Probabil că preşedintele consiliului profesoral şi *LA Times* nu aveau să le primească pe cele pe care le expediasem prin poştă în ziua precedentă decât abia marți sau miercuri. Dar, după estimările mele, cel mai târziu vinerea viitoare viața lui Cory avea să explodeze.

* * *

Duminică, am inventat câteva comisioane pe care trebuia să le fac – o întâlnire fictivă cu nişte colegi de curs pentru un proiect, urmată de un prânz.

— Ai dreptate, trebuie să încetez să mai trăiesc în frică. Trebuie să mă întorc la muncă. Să mă întorc la cursuri. Nu să las pe unul ca Nate să mă sperie, i-am spus lui Cory.

În timp ce el era la duş, eu îmi făcusem geanta şi mi-o pusesem în portbagajul maşinii, alături de cutia încuiată plină cu bani.

Aveam un plan şi pentru Nate. Odată ce povestea apărea în presă, urma să dau un telefon la reporterul care va avea privilegiul să scrie despre Cory. Un pont despre Nate, îndreptând atenția şi asupra lui. Poate chiar un apel anonim la poliție. Nu conta că nimic nu era adevărat.

În timp ce Cory se uita la un meci de baschet, am mai dat o tură prin casă pentru ultima dată, să mă asigur că nu uitasem nimic. În bucătărie, i-am pus cheia de rezervă de la maşină în sertar, după care am intrat în birou, unde avusesem grijă să las nişte hârtii împrăştiate pe masa de scris – proiecte pe jumătate terminate, note de curs de care nu mai aveam nevoie. Voiam să fiu departe de California înainte ca el să-şi dea seama că am plecat.

Întorcându-mă în living, mi-am luat haina, cheile şi geanta.

— Eu plec, i-am strigat.

— Să aduci nişte pizza pentru cină, bine?

Am zâmbit când am deschis uşa, poate primul meu zâmbet autentic din ultimele săptămâni. În cont nu mai rămăseseră bani nici cât să cumperi un şervețel, darămite o pizza.

— Mă întorc până la 7.

* * *

Planul meu era s-o iau pe autostradă şi să conduc. În nouă ore ajungeam în Las Vegas şi de acolo puteam să merg oriunde. Dar m-am trezit din nou pe Canyon Drive, în fața fostei mele case. Pe alee, un Porsche 911, maşina lui Ron Ashton.

Era ora 10 sau 11 dimineața şi câteva persoane ieşiseră să-şi plimbe câinii sau să alerge. În noua mea Honda nu mai ieşeam în evidență ca atunci când aveam minivanul. Oamenii se uitau la mine şi apoi treceau mai departe: o tânără drăguță într-o maşină destul de nouă. Dar, pentru orice eventualitate, mi-am dus telefonul mobil la ureche, prefăcându-mă că vorbesc cu cineva, în timp ce mă uitam la casă pentru ultima oară. Storurile erau ridicate şi am zărit o umbră care a trecut prin living, apoi a dispărut. M-am întrebat ce ar face Ron dacă i-aş bate la uşă. Ultima dată când m-a văzut eram o adolescentă deşirată, cu ochelari în loc de lentile de contact, cu părul şaten, nu cu şuvițe blonde ca acum.

Chiar atunci, Ron a ieşit din casă, a urcat în maşina lui şi a ieşit în marşarier de pe alee. Mi-am întors fața, prefăcându-mă în continuare că vorbesc la telefon în timp ce ura clocotea în mine. În toți aceşti ani, el locuise în casa mea, în timp ce eu dormisem într-o maşină. În timp ce mama zăcea în pământ.

Am aşteptat până a plecat, apoi am deschis portiera, îndreptându-mă spre gardul viu înalt care mărginea partea sudică a proprietății.

M-am uitat o dată peste umăr, să mă asigur că nu mă vedea nimeni din stradă, după; care am dispărut de-a lungul casei. O poartă înaltă de fier despărțea curtea din față de cea din spate şi prin ea vedeam grădina de trandafiri a lui buni, care abia începea să înflorească. Am încercat să deschid poarta, sperând să pot fura măcar cinci minute ca să-mi iau rămas-bun de la un loc pe care l-am iubit.

Dar era încuiată. Am tras de ea de câteva ori, întinzând mâna pe deasupra să caut un zăvor, dar n-am găsit decât un lacăt.

Când am ieşit înapoi pe trotuar, aproape că m-am ciocnit cu o femeie îmbrăcată în trening. Ea s-a uitat la mine, apoi la curtea laterală, încercând să înțeleagă de unde veneam.

— Ați pierdut un câine? am întrebat eu pe un ton precipitat. Mic, negru, cu o pată albă pe piept?

— Nu, a răspuns ea şi aerul ei suspicios a dispărut.

— Era să-l calc cu maşina. M-am oprit şi am încercat să-l prind, dar a fugit în tufişurile alea şi acum nu ştiu unde e.

I-am aruncat o privire îngrijorată.

— Sper că n-a pățit nimic.

Apoi m-am uitat la ceas.

— Eu trebuie să fug, dar poate vă uitați dumneavoastră să vedeți dacă se întoarce?

— Sigur că da, a spus femeia.

Am simțit că mă priveşte în timp ce mă întorceam la maşină, recunoscătoare lui Cory pentru alocația generoasă pentru îmbrăcăminte: blugi 7 For All Mankind, ghete Franco Sarto şi un pulover Rag & Bone. Mă potrivesc cu acest cartier mai bine ca niciodată.

Am aruncat o ultimă privire spre casă, ştiind că era puțin probabil să mă mai întorc vreodată. Dar, în loc să mă simt tristă, am simțit o voioşie înflorind înăuntrul meu. Viața era lungă şi se puteau întâmpla o mulțime de lucruri. Circumstanțele mă puteau aduce din nou acasă, în cercul de cunoştințe al lui Ron. Şi, dacă era aşa, Cory mă învățase cum să fiu pregătită pentru el.

LOS ANGELES

În prezent

KAT

Iunie

Rămân la strângerea de fonduri, fără s-o scap din ochi pe Meg, dar ea şi Ron nu mai vorbesc. Meg pleacă pe la ora 23, iar eu aştept încă un sfert de oră înainte de a-mi prelua maşina. Apoi îi trimit un mesaj mamei, singura persoană încă trează la ora asta pe care ar putea s-o intereseze întâlnirea mea.

Am văzut-o pe Meg Williams în seara asta. S-a întors.

Deşi în Chicago este ora 1:30 dimineața, ştiu că s-a trezit. Când eram mică şi mă trezeam în miezul nopții, era în biroul ei, citea ziare, reviste şi bloguri politice. Orice îi cădea în mână.

În timp ce străbat şoseaua sinuoasă, întorcându-mă spre Sunset Boulevard, încerc să mi-o imaginez pe Meg în drum spre casă, gândindu-se doar la momentul în care i-a fost prezentat Ron. Neştiind că eram acolo şi o priveam.

La două luni după povestea cu Nate, i-am telefonat lui Connor, unul dintre cei mai amabili reporteri alături de care am lucrat sub conducerea lui Frank.

— Poliția a discutat vreodată cu Nate Burgess? l-am întrebat.

Numai cât i-am pronunțat numele şi am simțit că transpir, dar trebuia să ştiu.

— Oh, da, a spus Connor. Am primit un telefon anonim la scurt timp după ce ai plecat tu, despre o tentativă de viol. Poliția a investigat, dar nu a găsit nimic. Cum nu era nicio probă care să susțină povestea femeii, au renunțat, considerând că a fost vorba despre o fostă iubită țicnită care a vrut să se răzbune.

Cuvintele lui Connor m-au lovit ca un pumn. Meg nu a pomenit niciodată nimic despre o tentativă de viol. Nici măcar un avertisment – *Nu te duce singură* sau *Supraveghează-ți paharul de băutură în preajma lui.* Ea mă făcuse să cred că, dacă ascundeam cine sunt şi ce vreau de la el, Nate îmi va împărtăşi toate secretele lui Cory. Nu i-a păsat că asta ar pune-o în pericol pe tânăra reporteră de la celălalt capăt al firului.

Telefonul scoate un zbârnâit, semn că am primit răspunsul mamei, în timp ce eu virez pe autostrada care mă va duce spre casă. Mi-am dat jos pantofii cu toc şi pedala de accelerație vibrează sub piciorul meu gol.

Asta este a doua ta şansă. N-o irosi.

Un fior familiar de dezamăgire. În doar câteva cuvinte, mi-a reamintit că majoritatea oamenilor nu au nevoie de o a doua şansă.

Nu i-am spus niciodată mamei ce s-a întâmplat cu Nate. Ştie doar că m-am ocupat de cazul Cory Dempsey şi apoi nu m-am mai ocupat. Eram o jurnalistă tânără şi promițătoare care lucra la *LA Times,* apoi n-am mai fost. A doua zi dimineață mă dusesem la liceu, obținusem citatul pentru Frank şi i-l livrasem la limita dintre *târziu* şi *prea târziu.* Dar, pe măsură ce povestea evolua, cu detalii noi şi oribile care ieşeau la iveală în fiecare zi, n-am mai suportat. Tot vedeam fața lui Nate, cu conturul încețoşat, ultimul lucru pe care mi-l mai aminteam înainte să leşin. Există un iad special în a nu-ți aminti o traumă. Se transformă într-o frică întunecată şi fără chip, care pândeşte în locuri neaşteptate – mirosul de whisky, un anumit tip de scaun de bar, un cântec, un hohot de râs – şi care îşi întinde tentaculele să te înşface când te aştepți mai puțin.

Am abandonat povestea şi am fost înlocuită de o altă reporteră tânără din echipa lui Frank. Nu i-a păsat nimănui şi nimeni nu a părut să observe, în afară de mama.

— Unde ți-a fost capul? întrebase ea când i-am spus că voi renunța la ziar. Am tras atâtea sfori ca să-ți obțin postul ăla.

— S-a terminat, răspunsesem eu.

N-am putut să-i spun că îmi era rău în fiecare dimineață, îngrozită că, în ciuda ambalajului gol de prezervativ, poate rămăsesem însărcinată sau luasem vreo boală venerică. Am început să mă izolez, refuzând invitațiile la cină, serile cu prietenii, până când singura persoană cu care mă mai vedeam cu regularitate a rămas prietena mea cea mai bună, Jenna, pe care o cunoşteam de la şcoala de jurnalism.

— Lucrurile nu mergeau, i-am spus Jennei. Ştii şi tu cum e. Să verifici faptele la sfârşit. Să lucrezi 24 de ore din 24 ca să fii la curent cu articolele altcuiva. Vreau libertatea de a-mi scrie propriile poveşti.

Perioada în care am lucrat la *LA Times* mi-a permis la început să obțin câteva joburi decente ca liber-profesionist, dar Nate mă schimbase. Ani întregi, am fost nevoită să mă lupt cu atacurile de panică de fiecare dată când trebuia să mă întâlnesc în persoană cu o sursă şi alegeam întotdeauna un loc aglomerat. Nu mâncam şi nu beam niciodată nimic. Mă simțeam mai în siguranță în fața unui ecran de computer, iar în cele din urmă m-am instalat acolo definitiv.

Drept urmare, munca de documentare a devenit specialitatea mea. Ştiu cum să scormonesc adânc în situația financiară a cuiva sau să dezgrop informații vechi din dosarele unei instanțe judecătoreşti de proximitate despre o dispută asupra unei proprietăți. De-a lungul anilor, mi-am folosit aceste abilități pentru a afla tot ce se putea despre Meg Williams.

Nu mai sunt reportera naivă de pe vremuri. Dacă vreau să ies din fundătura profesională în care am intrat în ultimii ani, demascarea lui Meg şi scoaterea la lumină a unui

deceniu de escrocherii şi hoţii comise de ea va fi modul în care o voi face. Meg îmi datorează asta.

* * *

Când eşti jurnalist de investigaţii este ca şi cum ai merge printr-un labirint în sens invers. Începi de la sfârşit şi încerci să găseşti drumul înapoi spre punctul de plecare, eliminând pistele false şi fundăturile, până când toate indicatoarele sunt marcate clar. Şi, pentru a înţelege pe cineva, trebuie să începi cu familia din care provine şi care îi influenţează fiecare alegere pe care o face.

Mi-am început căutarea cu ani în urmă, folosind arhivele publice. În 2001, mama lui Meg, Rosie, a moştenit o casă în Brentwood de la bunicii săi paterni. Brentwood este un cartier rezidenţial situat între Santa Monica şi Westwood, un amestec eclectic de condominii elegante şi proprietăţi imense. Aici locuiesc tineri de puţin peste 20 de ani care lucrează în domeniul tech, dar şi megastaruri ca Jennifer Garner şi Gwyneth Paltrow, iar proprietăţile precum aceea moştenită de Rosie pe Canyon Drive se vând cu milioane de dolari.

În 2004, Rosie l-a făcut coproprietar al casei pe un anume Ron Ashton, dezvoltator. Opt luni mai târziu, a semnat un act de renunţare, lăsându-l pe acesta unic proprietar. Ea a murit la un an după aceea.

Dar documentele publice furnizează doar un cadru. Ele nu pot să-ţi spună nimic despre oamenii din spatele lor. Pentru asta trebuie să stai de vorbă cu cei care ar fi putut să-i cunoască.

Aveam nevoie de un spion. Cineva care urmărea atent când veneau şi plecau vecinii lor. Cine se muta în şi din cartier. Cine se certa zgomotos pe alee la 5 dimineaţa. Cine venea beat acasă la miezul nopţii. Fiecare cartier avea unul; trebuia doar să baţi la destule uşi ca să-l găseşti. Am vorbit

cu o mulțime de menajere şi doamne bogate, dar toate au refuzat să spună dacă au cunoscut familia Williams.

Într-un târziu, am găsit-o pe doamna Nelson, care locuia în casa aflată exact în spatele proprietății din Canyon Drive.

— Locuiesc aici de aproape 50 de ani, a spus ea, după ce m-am prezentat ca fiind o veche prietenă a lui Meg, care încerca să dea de urma ei. Îmi amintesc foarte bine de familia Williams.

Ne-am instalat în fotoliile albe din ratan de pe veranda doamnei Nelson, cu vedere la un gazon imens care se întindea spre un gard viu înalt, în spatele căruia se afla casa familiei lui Meg.

— Îmi amintesc de mama lui Meg, Rose. Era o domnişoară îndrăzneață şi plină de viață.

Apoi doamna Nelson a coborât glasul.

— Fiul lui Rupert şi al lui Emily – tatăl lui Rose, Dean – a avut probleme cu drogurile. A fost mai mereu internat în centre de dezintoxicare. Ei n-au spus-o niciodată, dar eu sunt sigură că acesta este motivul pentru care Rupert nu s-a pensionat. A muncit până la aproape 80 de ani, a oftat ea.

— Ce s-a întâmplat cu Dean?

— Oh, a fost tragic. A murit într-un accident de maşină imediat după ce Rose a terminat liceul, mi se pare. Atâția ani, atâția bani au cheltuit ca să-l ajute şi uite cum s-a terminat.

Am sorbit din limonada pe care mi-o oferise, imaginându-mi suferința teribilă pe care trebuie s-o fi produs.

— Şi aşa a moştenit Rose casa din Canyon Drive? Doamna Nelson a clătinat din cap.

— Nu, abia când s-a prăpădit bunica ei, Emily, în 2001. Meg avea probabil 13 ani pe vremea aceea.

— Când am cunoscut-o pe Meg, nu mai locuiau în acest cartier, asta ştiu sigur.

— După moartea lui Emily, Rose şi Meg locuiau acolo când şi când, între perioadele când aveau chiriaşi. Mi-au făcut impresia că nu-şi puteau permite să plătească ipoteca şi îmi imaginez că aveau de plătit şi o taxă succesorală considerabilă. Au plecat în 2004 sau 2005, dar nu cred că în condiții bune, mi-a explicat doamna Nelson.

— Ce vă face să spuneți asta?

— Eram în grădina mea şi prin gardul viu din spate am auzit-o pe Rose țipând: *M-ai mințit!* repeta asta întruna, țipând.

— La cine țipa?

— La bărbatul care locuieşte acum acolo. Ron nu-ştiu-cum, a zis ea făcând un gest nepăsător din mână. E un tip elegant, cu o maşină sport şi cu părul pieptănat pe spate. El a spus: *Aveți şapte zile să eliberați casa, altfel şeriful o să vă dea afară.* Asta aproape că mi-a frânt inima. Rose a iubit casa aceea.

Doamna Nelson a pufnit indignată.

— Din când în când, îl mai văd. Mă salută, dar eu îl ignor. *Niciodată* nu-i răspund.

— Ştiți cumva unde s-au mutat?

Nu reuşisem să găsesc nimic despre ele după anul 2004. Nici adresă, nici contracte pentru utilități. Ştiam că nu părăsiseră zona, pentru că Meg terminase liceul. Dar unde locuiseră?

Doamna Nelson a clătinat din cap, privindu-mă cu ochii ei lăcrimoşi şi trişti.

— Habar n-am.

* * *

Niciodată nu am reuşit să umplu golul acelor ani. Dar pentru 12 dolari pe lună şi grație numelui de fată al mamei sale, am putut să-i descopăr urmele lui Meg pentru o scurtă perioadă după ce a plecat din Los Angeles. Mai întâi în Seattle, unde a locuit şase luni. De acolo a plecat la Salem,

Oregon, apoi la Phoenix. Oamenii pe care i-a escrocat o descriau ca fiind o femeie care a trecut prin perioade grele sau o femeie abia ieşită dintr-o relaţie nefericită. Şi întotdeauna părea să plece cu ceva ce nu-i aparţinea.

Mi-a furat 50.000 de dolari şi inelul de logodnă al mamei.

Mi-a vândut Harley-ul, practic sub nasul meu. A păstrat şi banii.

Meg Williams părea să fie oricine voia să crezi tu că este, schimbându-se şi transformându-se în mintea ta ca o hologramă, niciodată concretă, niciodată absolut clară. În Seattle fusese studentă. În Oregon, fotografă. În Phoenix plimba câini. Iar după Phoenix a dispărut pur şi simplu. Nicio reşedinţă nouă, niciun număr nou de mobil, niciun certificat de deces sau de căsătorie, niciun dosar la tribunal. Am învăţat de-a lungul anilor că, dacă o persoană nu apare în niciuna dintre aceste baze de date pentru care plăteşti ca să le consulţi, este pentru că se străduieşte să nu apară acolo.

Pe lângă faptul că am setat o alertă pe Google pentru Meg, am continuat să-l ţin sub observaţie şi pe Ron Ashton. L-am urmărit pe măsură ce firma lui de construcţii a devenit una dintre cele mai mari din Los Angeles County, până când el a reuşit să devină membru al consiliului local şi, mai nou, să candideze la Senatul statului California.

•

Escrocilor nu le place să fie escrocaţi. Pierderea casei unde a copilărit este principala rană a lui Meg. Fiecare infractor are una, un far care îl cheamă acasă. Fireşte, este posibil ca Meg să se fi eliberat de această traumă, să fi făcut psihoterapie şi să se fi vindecat. Dar eu nu cred.

* * *

Acasă, descui uşa încercând să nu fac zgomot, cu pantofii atârnând într-o mână. Apartamentul este cufundat în beznă, în afară de veioza de pe noptieră pe care Scott a

lăsat-o aprinsă pentru mine. Las cheile pe masă şi mă îndrept spre biroul meu, fără ca nici măcar să mă deranjez să-mi schimb rochia. Vreau să-mi notez impresiile cât mai repede. Ce purta Meg. Cu cine a vorbit. Cât a stat de vorbă cu Ron. Când va veni momentul să scriu povestea, vreau ca cititorii mei să poată simți gustul tartinelor, să audă muzica, să simtă briza blândă dinspre uşile franceze deschise.

Încă un mesaj de la mama. Îmi face plăcere să citesc tot ce ai scris până acum!

— Of, mamă, du-te şi te culcă, spun în tăcerea din cameră, regretând mesajul pe care i l-am trimis mai devreme.

Gândesc prin imagini, motiv pentru care lucrez pe hârtie, şi nu pe calculator. Notițele mele sunt ca o hartă complicată, cu săgeți care leagă idei de nume şi date. Am peste 100 de pagini – însemnări scrise de mână, schițe, interviuri –, dar, după zece ani, toate sunt lucruri vechi.

Deschid sertarul de jos şi scot ceea ce am – 53 de pagini scrise la două rânduri, cu font Times New Roman – începutul unui roman la care nu am mai avut timp să lucrez de peste un an.

Ce-ar zice mama dacă ar şti că asta e tot ce am? Sunt un clişeu, o jurnalistă frustrată care îşi transformă în ficțiune toate cercetările inutile. O poveste despre o şarlatancă ce umblă de colo-colo prin țară şi despre diferitele metode prin care mi-am imaginat eu că şi-a ales victimele. Despre lucrurile pe care le-a furat. Dacă nu pot să o demasc în *New York Times,* poate reuşesc s-o fac în lista lor de bestsellere.

Bag totul înapoi în sertar. E un vis ridicol, unul pe care nu-mi pot permite să-l urmez.

Intru tiptil în dormitor, unde Scott abia se vede ca un ghem întunecat sub pătură. Mă schimb rapid şi mă strecor lângă el, lipindu-mă de trupul lui.

Pe Scott l-am întâlnit în urmă cu cinci ani, când o breşă în securitatea datelor mele personale online mi-a compromis contul bancar, iar hoții mi-au furat aproape 1.000 de dolari. Scott a fost detectivul care s-a ocupat de cazul meu.

— Astfel de lucruri se întâmplă tot mai frecvent, mi-a spus el, când mi-a luat declarația. Toți spun că site-ul lor este sigur, dar în realitate este aproape imposibil.

— De-acum înainte va fi doar pe hârtie pentru mine, i-am spus eu.

El a început să râdă, iar mie mi-a plăcut cum îi apăreau cute la colțul ochilor, de parcă toată fața i se acoperea de fericire.

— Nu ştiu dacă asta este o metodă mai sigură. Te voi ține la curent cu evoluția cazului, dar să nu ai mari aşteptări.

Nu l-am prins pe hoț, dar eu şi Scott am devenit prieteni şi până la urmă chiar am lucrat la câteva cazuri împreună. De-a lungul anilor, muncisem din greu să fac față traumei provocate de ceea ce-mi făcuse Nate, şi încă era dificil să am încredere în bărbați. Când Scott m-a invitat să mergem la Târgul din LA County, psihoterapeutul m-a încurajat să încerc. Şi, când i-am spus lui Scott că merg cu condiția să-mi cumpăr singură mâncarea, el doar a ridicat din umeri şi a spus:

— Din partea mea, n-ai decât să te aşezi la tejghea şi îți faci singură de mâncare. Eu doar mă bucur că ai acceptat.

Am crezut că va rezista câteva luni şi apoi se va plictisi de insistențele mele de a dormi acasă – singură – în fiecare noapte sau de faptul că uneori locurile întunecate, cum ar fi cinematografele sau unele cârciumi, mă nelinişteau.

— Nu te grăbi, îmi spunea Scott de sute de ori. Merită să aştepți.

Şi, după o vreme, am început să am încredere în el, povestindu-i câte ceva din ce mi se întâmplase. Nu cu detalii, doar cât să ştie că fusesem victima unei agresiuni.

— Ai făcut plângere? m-a întrebat, aşa cum ştiam că o va face.

— Este mai complicat. S-a întâmplat în timp ce lucram la un caz. Eram într-un loc unde nu trebuia să fiu, vorbeam cu cineva cu care nu trebuia să vorbesc. Eram tânără şi speriată şi nu voiam decât să trec peste asta.

Dar adevărul era că nu avusesem nicio dovadă. Mă dusesem la muncă a doua zi, prefăcându-mă că nu se întâmplase nimic. Nu existau martori. Niciun kit pentru viol, nicio reclamaţie la poliţie. *Dacă chiar s-a întâmplat, de ce a aşteptat atât timp până să spună cuiva?* Ar fi fost cuvântul meu împotriva cuvântului lui Nate.

Vocea lui Scott s-a înmuiat.

— Conform statisticilor, doar 35% dintre femei raportează o agresiune sexuală. Şi şi mai puţine obţin o condamnare.

S-a întunecat la faţă.

— Întotdeauna cred că merită să încerce să-i dea în judecată, dar, nefiind femeie şi nici victimă, nu pot să-mi dau cu părerea.

Nu i-am spus niciodată că, după mine, Meg era parţial vinovată. În schimb, mi-am ascuns furia sub hotărârea de a o găsi. Pentru a spune povestea ei şi a-mi recupera un pic din puterea pe care o pierdusem.

M-am îndrăgostit de felul său calm de a fi, de statornicia lui, de simţul umorului. Şi deşi mama nu a fost prea încântată să mă vadă legată de cineva – *Adu-ţi aminte cât de repede se poate termina o carieră înainte chiar de a începe* –, mie nu mi-a păsat. Scott mi-a permis să încep în sfârşit să mă vindec.

De aceea, când a dat şi el de necaz în urmă cu vreo doi ani, n-am stat pe gânduri şi l-am susţinut. După tot ce făcuse pentru mine – dându-mi ocazional câte o sugestie într-un articol, ajutându-mă să ies din carapacea mea şi să

am din nou încredere –, nu aveam de gând să plec când avea nevoie de mine.

Dar în ultima vreme Scott insistă să începem să ne planificăm nunta. Vrea să vorbim despre lucruri cum ar fi schimbarea numelui şi conturi bancare comune. Cu cât insistă mai mult, cu atât mai mult simt nevoia să iau lucrurile mai încet. Mă simt în siguranță în acest spațiu pe care ni l-am creat. Legați unul de altul, dar separați. Şi nu-mi dau seama dacă este pentru că nu am încredere în el sau nu am încredere în mine.

Mă ghemuiesc lângă el şi închid ochii, dar mintea mea continuă să lucreze. N-o să fie prea bucuros când o să audă că m-am întors la povestea cu Meg, pentru că nu vrea să mă piardă din nou în această gaură de iepure, despre care el crede că este o fundătură.

— Ea nu a încălcat nicio lege, îmi aminteşte mereu cu satisfacție.

— A luat 30.000 de dolari şi o maşină.

— El i-a dat acces la bani. Ar fi fost imposibil să o denunțe, motiv pentru care nu a făcut-o niciodată. Nu e o escroacă, este doar o femeie supărată pe viață. Şi pe bună dreptate.

Nu-i pot explica lui Scott că pentru mine e mai mult decât o poveste. Vreau să intru în mintea lui Meg, în viața ei şi să pun totul cap la cap, punct cu punct. Să-mi dau seama cum manipulează oamenii, cum se infiltrează în viețile lor, făcându-i să aibă încredere în ea. Vreau să ştiu unde a fost în ultimii zece ani şi de ce s-a întors. Şi pe urmă vreau să le spun tuturor.

Să iau ceva de la ea, aşa cum ea mi-a luat mie totul.

KAT

Iunie

Aşa cum mă aşteptam, Scott nu e încântat.

— Tu crezi că este o idee bună? mă întreabă a doua zi la micul-dejun.

Rup chifla din fața mea şi zic:

— Ce vrei să spui? Ăsta este un reportaj serios, nu un articolaş comandat, precum cele pe care le scriu de doi ani încoace.

Dar simt o undă de iritare, pentru că ceea ce întreabă el, de fapt, este dacă ne putem permite ca eu să-mi distrag atenția de la articolele comandate şi munca de editare care au înlocuit reportajele de investigații, care uneori iau luni să le scrii şi să le vinzi.

Cu doi ani în urmă, la scurt timp după ce ne-am logodit, Scott a ajuns să aibă probleme din cauza jocurilor de noroc. Reuşise să acumuleze o datorie de peste 15.000 de dolari pe cardurile de credit şi încet-încet o plătim acum împreună.

— Povestea lui Meg ne-ar permite să ajungem aproape de plata integrală a datoriei.

Am învățat să stăpânesc toate nuanțele acestui subiect, ascunzându-mi indignarea că un procent din veniturile mele se duce tot acolo. Bani câştigați de mine, nu făcând muncă de documentare şi propunând articole serioase în publicații serioase, ci scriind tot felul de rahaturi care apar în pop-up-uri pe site-uri web. *Cum să creezi o grădină de fluturi* sau *Zece sfaturi geniale pentru viitoarea ta călătorie în străinătate.*

— Nu asta am vrut să spun. Mă îngrijorează efectele pe care le va avea asupra ta. Să te întorci din nou la povestea

aia – la oamenii ăia, la perioada aceea din viața ta. Ai făcut atâtea eforturi să treci peste ele, continuă el.

— Mă descurc eu.

Şi chiar în timp ce spun aceste cuvinte mă întreb dacă sunt adevărate. Deja simt că apropierea lui Meg mă trage înapoi spre trecut.

— Eu în continuare sunt de părere că ar trebui să termini romanul. Ce ai scris până acum e minunat.

Îi resping vorbele cu un gest al mâinii.

— Aşa n-o să plătim niciodată datoria.

Când am acceptat să mă mărit cu el, am ştiut că va trebui să sacrific o parte dintre visurile mele şi să mă concentrez pe a fi o bună parteneră. Scott m-a ajutat să fac față problemelor mele; n-ar fi cinstit din partea mea să îl las să se lupte singur cu ale lui. Dar a distrus o bună parte din încrederea mea când, în cele din urmă, mi-a mărturisit cât de gravă era problema pe care o avea. Cât de mult furase deja pentru a-şi acoperi vina. Lucruri pe care le vânduse, disperat să ascundă adevărul de mine.

Mult timp am mers la întâlnirile săptămânale de la Gam-Anon, asociația jucătorilor compulsivi. În afară de strategiile pe care le-am învățat pentru a-l sprijini, ştiu şi cât de norocoasă sunt, cât de rău ar fi putut fi. Poveştile pe care le-am auzit sunt de ajuns pentru a mă face să-mi înghit frustrarea: o casă cu dublă ipotecă, faliment, fonduri pentru facultate risipite. Prin comparație, 15.000 de dolari nu reprezintă mare lucru. Dar pentru mine a fost suficient pentru a amâna nunta, susținând că Scott are nevoie de mai mult timp de recuperare. Şi odată cu întoarcerea lui Meg, mă bucur că nu suntem ocupați cu listele de invitați, cu vizitarea localurilor pentru nunți şi cu degustările de meniuri. Vom avea destul timp să ne căsătorim după ce articolul meu va fi publicat. După ce *Meg Williams* va deveni un nume foarte cunoscut.

* * *

Alerta Google care îmi venise în căsuța poştală în urmă cu trei luni m-a trimis la site-ul Apex Realty, o agenție imobiliară cu sediul în Los Angeles, unde apărea fotografia color a lui Meg în colțul din dreapta sus.

Meg Williams – Te aduce acasă. Sub ea era o scurtă biografie care făcea trimitere la cele câteva date pe care le ştiam deja. Născută şi crescută în Los Angeles, California, fiica unei mame singure care a muncit din greu pentru a-şi întreține copilul, Meg a dus cu ea această etică a muncii în Midwest, unde activează de zece ani, numărându-se printre cei mai buni agenți ai noştri. A primit numeroase premii, printre care President's Award, acordat agenților care câştigă cele mai mari comisioane trimestriale. Specialitatea ei este să găsească proprietatea perfectă pentru nevoile clientului, iar abilitățile sale excepționale de negociere au permis clienților să economisească milioane de dolari în ultimul deceniu. Am pufnit ironic. În urmă cu zece ani, Meg îi distrugea viața lui Cory Dempsey, nu se lansa într-o carieră de succes în domeniul imobiliar. Reîntoarsă de curând în Los Angeles, Meg aşteaptă cu nerăbdare să te ajute în realizarea tuturor visurilor tale imobiliare.

Sub declarația ei apărea o galerie de proprietăți din Michigan pe care, potrivit site-ului, le-ar fi vândut, pe cea mai ieftină dintre ele cu puțin sub 4 milioane de dolari. Mai jos erau aproape 20 de testimoniale ale clienților.

În josul paginii era un număr de telefon din zona Los Angeles şi un link spre site-ul agenției imobiliare la care fusese afiliată în Michigan. Când am dat click pe el, m-a dus la site-ul unei agenții imobiliare exclusiviste, situată în Ann Arbor, cu fotografia unei fațade drăguțe. Dar nu existau linkuri spre alți agenți, doar un număr de telefon, fotografii cu proprietăți de vânzare şi prețurile lor.

Când am sunat, a intrat direct căsuța vocală. O voce de femeie a spus: „Ați sunat la Ann Arbor Realty. Momentan suntem pe teren pentru prezentarea unor proprietăți clienților noştri, dar vă rugăm să lăsați un mesaj şi vă vom

contacta cât mai curând posibil!” Am închis fără să las un mesaj.

Eram convinsă că numărul de licență afişat pe site-ul lui Meg era fals. Obținerea unei licențe de agent imobiliar presupune luni de studiu, susținerea mai multor examene şi depunerea amprentelor digitale. Am fost uimită când i-am găsit numele pe site-ul Asociației Agenților Imobiliari din Statul California, unde figura pe listă ca agent activ arondat la biroul Apex din Beverly Hills.

* * *

După strângerea de fonduri, aştept câteva zile şi îi telefonez lui Meg. Îmi răspunde când telefonul sună a treia oară.

— Bună Meg, numele meu este Kat Reynolds, spun eu prezentându-mă cu numele de familie fictiv pe care îl folosesc uneori. Sper că mă poți ajuta... Aş vrea să cumpăr o casă în zonă şi tu mi-ai fost recomandată cu căldură.

— Minunat, dar în momentul de față sunt supra-încărcată de cereri. Pot să te recomand unuia dintre colegii mei?

Potrivit statului California, Meg a obținut licența în urmă cu şase luni. Oricât de bună ar fi la vânzarea de case, nu are cum să refuze un nou client atât de repede.

— Păcat, spun eu. Ron Ashton mi-a dat numele tău. Speram să putem stabili o întâlnire pentru sfârşitul acestei săptămâni.

Tonul ei se schimbă imediat.

— Eşti o prietenă de-ale lui Ron?

O aud foşnind nişte hârtii, apoi continuă:

— Ştii ce, poate reuşesc totuşi să te văd. Să discutăm despre ce anume cauți, cât eşti dispusă să cheltuieşti şi o să încerc să aranjez ceva pentru joi după-amiază. Ți-ar conveni?

— Perfect!

* * *

Joi, eu şi Meg ne întâlnim la biroul din Apex. Ea mă conduce într-o sală de conferințe, unde pe o imensă masă de sticlă se află un singur dosar. Când îl deschid, găsesc înăuntru cinci proprietăți, toate din Westside. Cea mai ieftină este un mic bungalou alb, evaluat la 1,2 milioane de dolari.

Meg este îmbrăcată într-un top de mătase roz şi nişte pantaloni negri, de sub tivul cărora ies la iveală tocurile stiletto. Are părul strâns într-un coc lejer la ceafă. Nu seamănă deloc cu fotografia din liceu pe care am văzut-o cu foarte mult timp în urmă, iar faptul că mă aflu aproape de ea îmi stârneşte un fior de emoție. Se aşază în fața mea pe un scaun din crom şi piele şi începe:

— Toate aceste proprietăți sunt la vânzare de cel puțin şase luni, deci nu te lăsa speriată de prețuri. Cred că le putem scădea.

Răsfoiesc pagină cu pagină, prefăcându-mă să citesc detaliile fiecărei case – câți metri pătrați, dacă dispune de spălătorie sau loc de parcare –, dar mintea mea nu procesează nimic. Observ că mă priveşte. Măcar îşi aduce aminte că a dat acel telefon la redacția *LA Times* în urmă cu zece ani? Ar deranja-o să ştie unde m-a trimis acel telefon? Când ajung la ultima pagină din dosar, îl închid şi spun:

— Mergem împreună?

Meg zâmbeşte radioasă.

— Conduc eu.

* * *

Maşina ei, un Range Rover negru, nici nu se compară cu Honda la mâna a doua pe care i-a cumpărat-o Corey Dempsey.

— Spune-mi despre tine, propune ea în timp ce intrăm în traficul de pe bulevardul Santa Monica. Cu ce te ocupi?

M-am gândit îndelung la o poveste pe care să i-o spun, ceva care să-mi permită să fiu flexibilă cu timpul meu, dar care să nu poată fi verificat pe Google.

— De fapt, în prezent nu lucrez, îi spun eu aruncându-i o privire piezişă, să văd cum primeşte răspunsul meu.

În fond, urmează să-mi arate mai multe proprietăți listate la peste un milion de dolari.

— Am lucrat ca specialist în conturi pentru Bank of America, adică încercam să-i conving pe oameni să treacă la o clasă superioară de conturi. Am urât slujba aia. Dar apoi mătuşa mea Calista a murit şi mi-a lăsat o sumă frumuşică. Suficient cât să le spun să se ducă dracului.

Scott se împotrivise acestei idei.

— Habar n-ai cum acționează oamenii ăştia, comentase el când i-am expus planul meu. Îți strâng mâna cu dreapta şi te buzunăresc cu stânga.

— Singura modalitate pe care o am la dispoziție pentru a scrie povestea asta este să mă apropii de ea. Să văd cu ochii mei cum lucrează. Ştii asta.

— Sunt multe alte pretexte pe care le poți folosi, insistase el. Spune că eşti tot agent imobiliar sau cineva cu mult mai puțini bani, care caută un apartament de închiriat, nu o casă de un milion de dolari. Nu trebuie să te expui, ai putea să devii următoarea ei victimă.

— Trebuie să fiu cineva pentru care merită să-şi consume timpul.

Mi-am dat seama că voia să continue discuția, dar a oftat şi a spus:

— Fă cum vrei, dar să nu laşi garda jos. Dacă ea crede că ai bani, o să te mănânce cu fulgi cu tot până la cină.

— Nu poate să mă păcălească dacă eu mă aştept la asta. Cred că pot să mă împrietenesc cu ea. Să o fac să aibă încredere în mine. Poate chiar să-mi spună unde a fost în toți aceşti ani.

— Cred că o confunzi pe Meg din viața reală cu un personaj inventat de tine. În lumea reală, escrocii nu au prieteni. Fiecare cuvânt pe care îl spun este o minciună şi singurul lor scop este să înşele cât mai mulți oameni.

Vocea lui Meg mă aduce înapoi în prezent.

— Dac-am fi toți atât de norocoşi să avem o mătuşă Calista...

Eu zâmbesc. Calista este de fapt mătuşa mea preferată din partea tatălui meu. Nu e bogată şi slavă Domnului, nici moartă.

— A fost o femeie foarte specială, îi spun lui Meg. Calista nu s-a căsătorit niciodată. A lucrat ca asistent juridic, şi-a plătit singură studiile universitare şi a fost prima femeie partener la firma ei de avocatură în anii 1970.

Mă întorc pe scaun, astfel încât să fiu cu fața spre Meg.

— Ar fi vrut să investesc în imobiliare.

Emoția de a trece dincolo de fațada vieții mele şi de a pretinde că sunt altcineva mă străbate prin tot corpul şi, pentru o clipă, înțeleg de ce Meg procedează aşa. Fascinația unei noi vieți, a unui trecut nou, este tentantă. Cât de uşor ar fi să rămâi în această lume fictivă!

Virează la stânga de pe bulevardul principal şi ajungem într-un cartier exclusivist, cu case mici şi copaci înalți. Opreşte în fața unei case albe, cu ferestre mari şi un gazon ofilit în față.

— Aceasta are nevoie de puțină reabilitare, dar altfel are o structură bună.

Se ține după mine în timp ce mă plimb prin casă, arătându-mi din când în când detaliile originale. Când ieşim din nou afară, mă întreabă:

— Ce părere ai?

Strâmb din nas şi spun:

— Sunt cam multe de reparat, după gustul meu.

Următoarea proprietate este în Venice.

— Mama şi cu mine am locuit în acest cartier când eram mică, spune ea în timp ce ne plimbăm prin Santa Monica, unde clădirile devin din ce în ce mai neîngrijite, pe măsură ce ne îndreptăm spre sud.

Această confesiune îmi atrage atenția.

— Serios? Unde?

— Niciunde nu am locuit suficient de mult timp ca să țin minte adresa.

— Întotdeauna ai locuit în Los Angeles?

Ea scutură din cap.

— Am stat în Michigan în ultimii zece ani. De curând m-am mutat înapoi.

— Trebuie să fie plăcut să fii din nou acasă.

Ea râde trist.

— Şi da, şi nu. Ai o anumită imagine despre cum era viața ta de acasă şi crezi că va fi la fel când te vei întoarce.

Am oprit la un semafor care se făcuse roşu, iar ea se uită la mine, cu o expresie tristă.

— Dar nu este. Nimeni nu mai e ca înainte. Nimic nu mai este aşa cum era când am plecat. Este derutant. Oamenii pe care îi cunoşteam înainte nu mai sunt. Nu numai că a trebuit să-mi încep afacerea de la zero, dar a trebuit să găsesc o nouă comunitate. Un nou grup de prieteni.

Rămâne tăcută pentru o clipă, apoi continuă:

— Mi-e dor de mama. Chiar dacă am locuit aici câțiva ani după ce a murit, golul pe care l-a lăsat pare cumva mai mare. Mai evident.

Ştiu cum se infiltrează singurătatea în viața unui om, cum la un moment dat îți dai seama că nimeni nu te înțelege şi nici lucrurile care te țin treaz noaptea.

— Câți ani aveai când a murit? întreb eu, deşi ştiu deja răspunsul, dat fiind că am găsit certificatul de deces al mamei ei cu câțiva ani în urmă.

Semaforul se face verde, iar noi accelerăm.

— Eram în ultimul an de liceu, a murit în decembrie. Destul de aproape de vârsta de 18 ani ca să pot să mă prefac pentru câteva luni că o am. Cel mai mare regret al meu este că a murit crezând că m-a dezamăgit.

Ce lucru dureros cu care să fii nevoit să trăieşti, *dacă* e adevărat.

— În ce sens?

— Ne-am pierdut casă, spune ea.

Observ cum mâinile i se crispează pe volan, cum articulațiile degetelor devin vizibile sub piele.

— N-am mai rămas cu nimic, continuă ea şi îmi aruncă o privire rapidă. Am dormit o vreme în maşină.

Scott mă avertizase că Meg va face asta – că se va arăta vulnerabilă, povestindu-mi ceva care să-mi stârnească compasiunea, iar eu mă străduiesc să o evit. Confesiunea ei explică de ce nu le-am putut găsi, dar povestea nu se potriveşte cu ce s-a întâmplat. Nu şi-au pierdut casa; mama ei a semnat un act de renunțare la proprietate în favoarea lui Ron Ashton.

— Ajunge cu povestea mea tristă, spune Meg, arătând spre inelul de logodnă de pe degetul meu. Ați stabilit data?

Îmi las privirea spre solitarul de un carat montat în platină, care ne-a luat şase luni ca să-l plătim, şi îl răsucesc pe deget.

— Nu încă.

— Cum îl cheamă? Cum v-ați cunoscut?

— Îl cheamă Scott şi a lucrat cu mine la bancă.

— De cât timp sunteți împreună? Are şi el un cuvânt de spus în ce cumpărați?

Este atât de uşor să iei adevărul şi să-l răsuceşti puțin, ajustând lucrurile doar cât să rescrie istoria situației noastre financiare aflate în dificultate. Plata chiriei cu cardurile noastre de credit se transformă într-o moştenire

lăsată de o mătuşă. O logodnă care trenează de doi ani devine brusc nouă şi interesantă.

— Suntem împreună de cinci ani şi, nu, el insistă că sunt banii mei, decizia mea.

— Pare a fi un tip bun de păstrat.

A fost un drum anevoios, cu câteva hopuri şi o recidivă la început, dar până acum Scott şi cu mine am lăsat dificultățile în urmă.

— E cel mai bun, spun eu, luptându-mă mai mult decât mi-aş dori să cred aceste cuvinte.

— Hai să luăm prânzul împreună când terminăm, îmi propune Meg. Fac eu cinste...

* * *

Găsim un restaurant pe bulevardul Sawtelle, un fusion japonez cu terasă în spate, înțesată de plante cățărătoare şi ghirlande de luminițe. Se apropie de ora 14 şi putem să alegem ce masă vrem. Meg mă conduce la una dintr-un colț mai în spate, comandă o jumătate de sticlă de vin alb şi, în timp ce aşteptăm să ne-o aducă, studiem meniurile.

— Deci de unde îl cunoşti pe Ron? mă întreabă Meg.

Îmi aleg răspunsul cu grijă, conştientă că nu pot să-i spun ceva ce Ron ar putea să contrazică.

— L-am cunoscut la un dineu de strângere de fonduri, nu cu mult timp în urmă. În Hollywood Hills. O priveliştе absolut spectaculoasă.

Ea îmi aruncă o privire rapidă.

— Tu vorbeşti serios? Şi eu am fost acolo.

O studiez cu atenție, ca şi cum aş încerca să mi-o amintesc.

— Mi s-a părut mie că te cunosc de undeva. Dar nu te gândi că sunt cine ştie cine. Părinții lui Scott au cumpărat biletele cu luni în urmă, dar tatăl lui s-a îmbolnăvit, aşa că am mers noi în locul lor. Mă îndoiesc că Ron şi-ar aminti de mine; am vorbit cu el doar cinci minute. Destul cât să-i

spun că sunt în căutarea unei case, iar el mi-a dat numele tău. Îmi pare rău dacă ai crezut că avem o legătură mai oficială... zic eu lăsând fraza neterminată.

Meg se întinde peste masă şi mă strânge de braț. Are mâna caldă şi moale.

— Nicio problemă. Ea am fost acolo doar pentru a o susține pe prietena mea, Veronica, al cărei soț este directorul lui de campanie electorală.

Chelnerița noastră soseşte cu vinul şi ne ia comanda.

— Ce impresie ți-a făcut Ron? întreb eu după ce pleacă.

Ea ridică din umeri.

— Sper să-mi devină client. Ca şi tine, am vorbit cu el doar câteva minute.

Se uită în altă parte, rămânând cu privirea ațintită la un televizor fixat pe perete, cu volumul dat pe silențios, unde se transmite un marş al femeilor. Cu pumnii în aer, scandează pe muteşte şi agită pancarte pe care scrie #metoo în timp ce mulțimea înaintează.

— Bărbații vor întotdeauna să-ți arate cine sunt, spune ea cu glas scăzut şi arată spre ecranul televizorului. Pe tine nu te oboseşte chestia asta?

Pe mine multe lucruri mă obosesc. Să achit o datorie la jocurile de noroc care n-ar trebui să fie responsabilitatea mea. O slujbă care mă seacă la suflet. Spectrul a ceea ce mi s-a întâmplat, care continuă să mă macine în tăcere, pentru că, deşi au trecut zece ani, mult după atacurile de panică diurne şi coşmarurile nocturne, încă mă trezesc uneori copleşită de ruşine. Nu pentru că am lăsat să se întâmple, ci pentru că, neraportând la poliție ce mi s-a întâmplat, am lăsat să continue să se întâmple. Am lăsat să li se întâmple şi altora, aşa cum Meg a lăsat să mi se întâmple mie.

Vocea lui Meg e abia o şoaptă.

— Tu n-ai vrea să-ți iei înapoi măcar o parte din această putere?

Mă uit la ea, întrebându-mă ce încearcă de fapt să spună.

— Şi ce-ai face cu ea? o întreb.

— I-aş trage la răspundere.

După ce urcăm în maşină, ea se întoarce spre mine şi spune:

— Am impresia că nu ți-a plăcut niciuna dintre casele pe care le-am văzut azi.

— Nu, recunosc eu. Toate sunt atât de scumpe.

Mă întreb cât timp pot să mai lungesc această şaradă cu căutarea unei case de cumpărat.

— Ăsta este Los Angelesul pentru tine. Să văd dacă găsesc ceva mai ieftin, deşi s-ar putea să trebuiască să te orientezi spre Culver City sau Westchester.

— Nu am nimic împotrivă.

Orice, numai să rămân aproape de ea, s-o fac să vorbească în continuare.

* * *

La cină, în seara aceea, aduc vorba despre fraudele imobiliare.

— Are legătură cu Meg? întreabă Scott.

Mă gândesc la ce ştiu. De la doamna Nelson, care a auzit acuzația lui Rosie – *M-ai mințit.* Şi confesiunea lui Meg – *A trebuit să locuim în maşină.*

— E doar o impresie, dar prea multe piese din puzzle se suprapun cu Ron Ashton pentru a le ignora. În clipa asta, încep să cred că ar putea fi vorba de o escrocherie imobiliară.

El îmi aruncă o privire de avertisment.

— Ai grijă ce-mi spui.

— Nu, sunt doar impresii în linii mari. Ea nu a făcut nimic, din câte îmi dau seama. Dar îți spun asta neoficial, pentru orice eventualitate.

— Eu nu sunt reporter, Kat. Pentru mine nu există „neoficial”. Dacă urmează să se comită o infracțiune, trebuie să acționez.

Ridic mâinile.

— În momentul de față, sunt în faza de colectare de informații. Analizez toate posibilitățile.

Scott clatină din cap şi ia o felie de pizza.

— O fraudă imobiliară poate însemna o mulțime de lucruri, spune el, muşcând din felie. O semnătură falsificată pe un act de renunțare pentru a scoate bani dintr-o proprietate.

Ron a obținut casa printr-un act de renunțare. Sunt slabe şanse ca el să cadă într-o capcană asemănătoare.

Scott continuă, incitat de subiect.

— Sau, uneori, se întâmplă să găsească proprietăți abandonate, schimbă încuietorile şi încearcă să le vândă unor victime neştiutoare. Majoritatea escrocheriilor bine puse la punct implică mai multe persoane pentru a reuşi – evaluatori dispuşi să evalueze o proprietate la o valoare mult mai mare, ofițeri de credite dispuşi să depună documente de împrumut false sau cu cifre umflate.

Iau o muşcătură din pizza, reflectând. Presupun că e posibil ca Meg să fi adunat o echipă, dar nu mi se pare genul de persoană care să colaboreze cu alții. Ar avea nevoie de oameni din partea locului, stabiliți deja în domeniile de activitate necesare. Şi nu cred că îi are.

— Dar băncile îşi iau numeroase măsuri de siguranță când acordă împrumuturi. Cer evaluări, inspecții. Dovada că există o asigurare, explică el.

— Dar ce se întâmplă în cazul unui contract de vânzare-cumpărare cu plata exclusiv în numerar?

— Atunci se deschid mai multe variante.

— De ce?

Scott se şterge la gură cu un şervețel.

— Cu o ofertă de plată exclusiv în numerar şi încurajare din partea unui agent corupt, cumpărătorul poate să renunțe la măsurile de protecție împotriva riscurilor – cum ar fi inspecția şi evaluarea – şi să se aleagă cu o proprietate care ar putea avea probleme serioase.

— De ce ar face un agent aşa ceva?

— Poate că agentul cumpărătorului primeşte mită. Comisionul plus un procent din banii pe care vânzătorul îi câştigă din vânzare.

Scott mestecă, gânditor.

— Sau poate că se foloseşte de o tranzacție legitimă pentru a obține datele lui personale. Numărul de asigurare socială. Informații bancare. Aproape totul se face online, dar un agent inteligent ar putea găsi o modalitate de a obține accesul.

Scott arată spre ultima bucată de pizza, dar eu o refuz. El o ia şi continuă:

— Dacă aş fi în locul tău, aş încerca să aflu unde a fost, ce a făcut. Escrocii repetă aceeaşi schemă de înşelătorie. Probabil că ce plănuieşte ea este ceva ce a mai făcut înainte.

* * *

După cină, Scott dă drumul la televizor, iar eu mă aşez la birou şi mă uit prin dosarul meu, rearanjând paginile pentru a-mi oferi o nouă perspectivă. Mă opresc când găsesc nişte notițe de la sursa mea de la comisia statală de autorizare a constructorilor. Îl sunasem după discuția cu doamna Nelson, vecina care locuia în spatele casei din Canyon Drive. Mi l-a descris pe Ron ca fiind *dubios.*

— Sau poate mai degrabă un rechin. Cândva căuta oameni cu probleme financiare şi îi convingea să-şi refinanțeze casa sub pretextul unor mari renovări. Când banii se terminau, el dispărea; a spus el.

— Cândva?

— Şi-a făcut ordine în afaceri în urmă cu un an sau aşa ceva. De atunci nu a mai existat nicio plângere.

Mâzgălesc o stea de mare pe marginea hârtiei, imaginându-mi-o pe Rosie, o tânără mamă singură fără nicio rudă, care are încredere într-un bărbat ca Ron şi pierde totul. Cum a afectat-o asta? Cum a afectat-o pe fiica ei?

Pentru fiecare articol pe care îl scriu păstrez o legendă – o schemă cu lucruri importante, nume, date şi locuri. Cea a lui Meg este o încrengătură de informații care se întinde pe zece ani în urmă. Îmi plimb degetul peste numele pe care le-am adunat.

Cory Dempsey. Cal Nevis. Clara Nelson.

Nate Burgess.

Acum mă uit lung la nume, amintindu-mi fața lui şi mirosul din apartamentul său, până când literele se estompează şi sunt nevoită să mă uit în altă parte. Îmi spun că au trecut zece ani de-atunci şi nu mai sunt acea persoană.

Psihoterapeutul meu a fost cel care mi-a sugerat să scriu ficțiune, ca instrument în procesul de recuperare.

— Când scrii o relatare fictivă despre ceva, tu deții controlul. Tu decizi cum se termină. Vreau să scrii ce ți s-a întâmplat în ziua aceea, dar schimbând lucrurile astfel încât tu să ai toată puterea.

Prima scenă pe care am scris-o a fost scurtă – eu, aşteptând în maşină, şi nu la bar, urmărindu-l pe Nate cum intră acolo, apoi plecând cu maşina. În a doua îi aruncam băutura în față lui Nate. În următoarea îl loveam cu genunchiul în zona inghinală şi mă foloseam de cravata lui pentru a-l pune la pământ.

A fost încurajator, dar nu a şters ce se întâmplase. Mi-a demonstrat că, la fel ca ficțiunea, dreptatea era o iluzie în privința unor oameni ca Nate.

Dar apoi mi-am îndreptat atenția către Meg şi am continuat să scriu, atribuindu-i un trecut asemănător cu cel pe care îl cercetasem, întrebându-mă care a fost momentul ei de cotitură. Declanşatorul care o trimisese în direcția lui Cory Dempsey, pentru ca apoi să transforme ceea ce făcea într-o carieră.

Îmi pun notițele la loc în dosar şi îl pun deoparte. Cu mult timp în urmă, când Scott s-a mutat la mine, ne-am înțeles că spațiul nostru de lucru este sacrosanct. Că niciunul dintre noi nu se va uita prin documentele de lucru ale celuilalt decât dacă era invitat s-o facă. Chiar dacă n-am mai publicat un articol important de mai bine de un an, încă îmi ascund unele lucruri, în eventualitatea că Scott ar putea vedea ceva fără să vrea.

Alături, pe birou, telefonul meu începe să vibreze: e un mesaj de la Meg. A fost frumos că azi te-am cunoscut mai bine. Eu merg la un curs de yoga în fiecare miercuri dimineață în Santa Monica. Vrei să vii şi tu? În timp ce citesc ce-mi scrie, îmi trimite un al doilea mesaj.

Asta sunt eu, încercând să-mi fac o prietenă. Adaugă un emoji surâzător, ca să păstreze un ton lejer, dar simt un val de simpatie pentru ea, ceea ce mă surprinde.

Mi-ar face plăcere, îi răspund. Apoi adaug: Asta sunt eu, încercând să fiu o prietenă.

MEG

Iunie
19 săptămâni până la alegeri

Care sunt cele mai importante trăsături de care ar avea nevoie un escroc? Mulți ar spune carismă. Unii poate ar

spune inteligență sau capacitatea de a minți şi de a manipula. Alții poate ar vorbi despre capacitatea de a reacționa prompt. De a se replia rapid când ceva nu merge bine.

Acestea nu sunt nişte răspunsuri greşite, dar nu sunt cele pe care le-aş da eu.

Atributele unui escroc desăvârşit sunt răbdarea şi încrederea.

În fiecare escrocherie, în fiecare identitate pe care o îmbrac trebuie întotdeauna să încep cu ceva adevărat. Ceva real. Să luăm ca exemplu achiziția Veronicăi şi a lui David. Întrebați-i pe oricare dintre ei şi vor jura cu mâna pe inimă că sunt exact cine spun că sunt. Mi-a luat 45 de zile să le câştig această încredere. Majoritatea escrocilor nu sunt interesați şi nici nu sunt capabili să rămână atâta vreme într-un loc.

Dar aşa te insinuezi în viața unei persoane. Aşa devii unul de-ai lor, aşa intri în cercul lor apropiat, ceea ce îți va deschide tot felul de uşi.

* * *

Astăzi este prima mea ieşire cu Ron, îl duc să vadă un duplex cu vedere spre mare, în Malibu. Este pe piață de peste doi ani, din cauza unor serioase probleme structurale. Agentul care se ocupă de el este un tip din San Fernando Valley şi mi-a spus de la bun început la ce să mă aştept.

— M-aş bucura să reuşesc în sfârşit să-l vând. Îl am de-o veşnicie. Dar trebuie să vă spun că pilonii de sub casă au început să se erodeze. Orice-ar fi, aceia vor trebui înlocuiți. De-asta prețul este atât de mic, de doar 5,5 milioane de dolari.

— S-ar putea ca asta să nu constituie o problemă pentru clientul meu. Este constructor, deci asta nu-l va speria.

Am ales această proprietate din mai multe motive, dar nu în ultimul rând datorită faptului că se află într-o locație

îndepărtată, care necesită un drum lung cu maşina din Beverly Hills, prin Santa Monica şi pe autostrada de coastă. Timpul petrecut în maşină cu Ron îmi va permite să-mi construiesc povestea de fundal, nuanțând o parte din tranzacțiile din Michigan cu o tentă de corupție. Lăsându-l pe Ron să înțeleagă faptul că etica mea profesională este la fel de flexibilă ca a lui.

Dar n-aş fi om dacă n-aş recunoaşte că am emoții. Ani în şir l-am umilit şi l-am înjosit în mintea mea. L-am identificat ca fiind monstrul care mi-a furat sfârşitul copilăriei.

Acum va trebui să mă dau bine pe lângă el şi să flirtez în glumă, să-l admir în mod deschis pentru priceperea în afaceri şi pentru inteligența lui. Să-l las să definească cine crede că sunt şi apoi să trăiască în această presupunere. Va trebui să joc un teatru cum n-a mai trebuit să joc de când am descoperit adevărul despre Cory.

Încă adun informații, aflu cum lucrează Ron, îi descopăr obiceiurile şi punctele slabe. Dar un lucru ştiu sigur: Ron are mulți bani şi multă putere, iar scopul meu este să mă folosesc de Canyon Drive pentru a-i lua şi una, şi alta.

* * *

Imediat la nord de Universitatea Pepperdine, ieşim de pe Pacific Coast Highway şi intrăm pe un mic drum de acces. Casele de aici ajung până la apă, construite pe piloni de beton care le suspendă deasupra nisipului şi a digului. Proprietățile din această zonă se vând cu cel puțin 10 milioane de dolari, în funcție de suprafață şi dacă cineva a transformat totul în sticlă, crom şi marmură albă. Au dispărut căsuțele din anii 1960-1970, cu piloni de lemn, parchet deformat şi uşi glisante care se blocau tot timpul.

— Proprietatea a fost transformată într-un duplex şi unele finisaje nu sunt atât de rafinate pe cât impune codul poştal, motiv pentru care costă doar 7 milioane de dolari, îi spun,

adăugând în mod deliberat vreo 2 milioane la prețul din listă.

Dacă ar fi fost mai mic, şi-ar fi dat seama că nu era ceva în regulă.

Intrăm într-un spațiu luminos, cu parchet de vinil şi corpuri de iluminat de la Home Depot.

— Cel de-al doilea apartament de la etaj este identic cu acesta. Accesul se face pe o scară exterioară, aflată pe latura sudică a clădirii. Garaj pentru două automobile.

Ron se îndreaptă spre uşile glisante de sticlă şi le deschide, ieşind pe o terasă din lemn roşu. Pentru o fracțiune de secundă, îmi imaginez că stâlpii cedează chiar în acel moment, aruncându-l de la 100 de metri pe stâncile de sub noi. Se întoarce şi zâmbeşte.

— Aş putea închiria fiecare apartament pentru cel puțin 6.000 de dolari pe lună. Există spălătorie?

Mă sprijin de o micuță insulă de bucătărie şi arăt spre un hol din stânga mea.

— Maşină de spălat cu uscător suprapozabil în debaraua de acolo.

Ne plimbăm agale prin ambele apartamente, Ron comentând despre luminozitate. Plafoanele înalte. Bucătăria din fiecare, cu gresie albă şi aparatură electrocasnică de culoare albă.

— Aproape că nu e nimic de făcut, se minunează el. De cât timp e la vânzare?

— De o lună, mint eu. Agentul care se ocupă mi-a dat impresia că proprietarii au început să se impacienteze. Credeau că ar fi trebuit să se vândă până acum.

— Dacă ar fi fost o locuință pentru o singură familie, sunt convins că s-ar fi vândut, spune el. După mine, prețul e puțin cam mare pentru ce oferă.

— Piața stabileşte prețul, nu cel care vinde, recit eu.

7 milioane, 2 milioane, 10 milioane... nu contează, pentru că eu nu am de gând să las această tranzacție să ajungă până acolo.

Privirile ni se întâlnesc dintr-un capăt în altul al camerei, iar eu simt aceeaşi tresărire pe care am simțit-o în prima seară la strângerea de fonduri – nu-mi vine să cred că sunt în sfârşit aici, după atâția ani.

— Hai să facem o ofertă, zice Ron.

Sub noi, valurile se izbesc de pilonii care se dezintegrează încet.

— Hai să zicem 5 milioane.

Încuviințez şi închid uşa glisantă; sunetele oceanului se aud acum înăbuşit.

— Mă întorc la birou şi pregătesc documentele.

* * *

Două zile mai târziu, îl sun pe Ron.

— Trebuie să ne retragem oferta pentru proprietatea din Malibu.

— Cum? De ce?

În fundal se aude forfota unui birou de campanie în plină activitate, murmur de voci, telefoane care sună.

— Omul meu de la inspecție cunoaşte proprietatea. Se pare că pilonii de sub casă au grave probleme de structură. Ceva în legătură cu betonul care nu a fost turnat cum trebuie şi cu eroziunea apei sărate. Nici măcar nu vrei să ştii cât ar costa repararea lor.

Răsuflă adânc.

— Iisuse. De ce n-au spus?

— Nu ştiu, dar am vorbit deja cu şeful meu de birou. O să ia legătura cu şeful agentului care se ocupă de vânzare şi îți garantez că va fi iadul pe pământ.

Cobor puțin vocea, deşi sunt singură în casă, nu se aude decât zgomotul îndepărtat al maşinii de tuns iarba din curtea vecinului.

— Să ştii că sunt mulți agenți care ar încheia afacerea, şi-ar încasa comisionul şi pe tine te-ar lăsa cu buza umflată. Dar eu nu lucrez aşa.

— Chiar îți mulțumesc pentru asta. Dacă aş încerca să le intentez un proces, ar fi un coşmar în acest moment. Trebuie să fac ceva? Să semnez nişte hârtii?

— Nu-ți face griji pentru nimic.

— Eşti cea mai tare, Meg. Mulțumesc că ai avut grijă pentru mine.

Închei apelul şi redactez un e-mail rapid către agentul care se ocupă de vânzare. *Am făcut tot posibilul, dar, din păcate, clientul meu a decis să nu mai facă oferta.* Am apăsat pe *Trimite* şi m-am lăsat pe speteaza scaunului, mulțumită de cât de bine mersese această primă etapă. Am obținut tot ce voiam de la vizita noastră inițială, cel mai important fiind faptul că Ron credea acum că voi pune interesele lui mai presus de ale mele. Aşa va fi mai uşor să îmi urmeze sfaturile mai târziu.

Răbdare şi încredere.

KAT

Iulie

Yoga devine un obicei săptămânal, urmat de un brunch cu Veronica, prietena lui Meg.

— Eşti pe mâini bune, îmi spune mereu Veronica, de fiecare dată când vine vorba că sunt în căutarea unei case. O să-ți găsească ceva minunat.

Într-o dimineață, pe când zăbovim la finalul mesei, cu farfuriile goale împrăştiate în fața noastră, Veronica mă întreabă:

— Cum se face că aveți o logodnă atât de îndelungată, Kat?

Întrebarea ei mi se pare un test. Meg tocmai terminase de povestit că a încercat odată cineva să spargă maşina în care dormea şi Veronica ne spusese că soțul ei, David, a fost prins de poliție conducând sub influența alcoolului. Femeile leagă prietenii pe baza unor confidențe şi, pentru a rămâne în cercul lor, trebuie să le fac şi eu una. În cap îmi răsună vocea lui Scott care mă avertizează: *Fără informații personale. Fără numele părinților, nici măcar numele câinelui pe care l-ai avut în copilărie.*

Chestia cu adevărul este că face să pară adevărat tot ce îl înconjoară. Un fapt mărunt – un lucru adevărat – se poate extinde şi poate legitima toate minciunile pe care le-am spus.

— Scott a avut o problemă cu jocurile de noroc, spun eu şi nu-mi vine să cred că am pronunțat aceste cuvinte cu voce tare.

Dar în timp ce le spun ştiu că a fost o decizie corectă, pentru că le simt apropiindu-se, coborându-şi propriile ziduri. Să fii vulnerabil este cea mai rapidă cale de a te conecta cu o altă persoană.

— În general, chestii online. Dar am rezolvat, iar de doi ani este curat. Aşa că nu ne grăbim cu nunta. Lăsăm lucrurile să se stabilizeze înainte de a le agita din nou.

Meg pare îngrijorată.

— Moştenirea mătuşii tale este o problemă pentru el?

— Ce mătuşă? Ce moştenire? intervine Veronica.

Îi povestesc repede Veronicăi despre mătuşa Calista, o avocată senzațională şi binefăcătoare a nepoatei sale aflate în dificultate. Apoi mă întorc spre Meg şi spun:

— Sumele mari nu sunt chiar o tentație pentru Scott. Mai degrabă adrenalina câştigului îl stârneşte. Dar el a respectat programul de recuperare şi avem stabilite nişte limite de protecție foarte drastice. Ar fi fost uşor pentru mine să renunț, să plec, dar el m-a ajutat să trec printr-o situație foarte grea cu mult timp în urmă şi ar fi fost o ipocrizie din partea mea să nu-i rămân alături. Este un om bun şi muncitor. Cred în el.

Meg are o privire melancolică.

— Îmi plac poveştile despre răscumpărarea păcatelor.

Conversația trece la un alt subiect, dar eu mă gândesc în continuare la ceea ce am dezvăluit, oferind ceva adevărat despre mine în schimbul unei fărâme din încrederea lui Meg. A fost un risc calculat, dar trebuia să mi-l asum.

* * *

Meg a continuat să-mi arate diverse case – de obicei vreo trei sau patru pe săptămână. Iar eu întotdeauna găsesc un motiv pentru care nu sunt pregătită să mă decid asupra vreuneia dintre ele. Tocmai vizităm o altă viluță în Westchester, care are nevoie de lucrări majore de reabilitare, când Meg îmi spune:

— Fii sinceră cu mine... tu, de fapt, nu eşti foarte interesată să cumperi o casă, nu-i aşa?

Tocmai mă uit printr-o debara când îmi spune asta şi încremenesc, încercând să-mi compun o expresie a feței care să transmită ideea de *mărturisire a adevărului,* şi nu de *aoleu, m-ai prins.* Mă întorc spre ea şi îi spun:

— Poate că ai dreptate, deşi *vreau* să cumpăr o casă. Doar că... îmi place să văd suma aceea imensă pe extrasul de cont. Pentru prima oară în viața mea nu mă tem să deschid acel plic în fiecare lună. Toată viața abia m-am ajuns cu banii de la o lună la alta. E plăcut să ai spațiu să respiri.

Meg se sprijină pe blatul care separă bucătăria mică de spălătorie.

— Înțeleg. E mare lucru când ştii că ai siguranță financiară.

— Dar îmi place compania ta.

Ceea ce este mai aproape de adevăr decât sunt dispusă să recunosc. Meg are mereu ceva de povestit – despre vânzări aproape finalizate care au eşuat, despre un client cu cereri absurde – *o cramă şi o cameră cu jucării sexuale, dacă reuşeşti să găseşti.* Nu cred niciun cuvânt din ce spune, dar o parte din mine este impresionată de cât de bine şi-a construit povestea despre trecutul ei. Cât de uşor ar fi s-o crezi, dacă n-ai şti deja cine şi ce este. Aşa funcționează oamenii ca Meg. Ei construiesc o lume fantasmagorică incredibilă şi, când trăieşti în interiorul ei, nu-ți mai pasă ce este adevărat şi ce nu.

— Mă simt oarecum uşurată, sinceră să fiu. Casele la prețul ăsta sunt deprimante. N-aş fi vrut să-ți cheltuieşti banii pe niciuna dintre ele, spune Meg.

Urcăm din nou în maşină, demarăm şi ne îndreptăm spre biroul Apex din Beverly Hills, unde este parcată maşina mea.

— Totul ține de perspectiva din care priveşti lucrurile. Mama mea ar fi făcut orice să locuiască în oricare dintre acele case. Şi eu la fel, continuă ea.

În urmă cu aproximativ un an am scris un articol pentru un blog de psihologie, intitulat *Zece moduri simple de a construi încrederea* şi cu Meg am folosit cât am putut de multe dintre ele. Lucruri cum ar fi: să ajung la timp, să copiez limbajul corpului ei şi să fiu generoasă cu informațiile despre mine, cum a fost confesiunea despre Scott. Toate acestea duc la următoarea mea întrebare.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu, sperând că ea e pregătită să răspundă. Ziceai că v-ați pierdut casa.

— E o poveste comună, sincer. Mama s-a îndrăgostit de cine nu trebuia, spune ea, continuând să privească drept

înainte în timp ce vorbeşte. Cel mai mare regret al ei a fost că s-a încurcat cu el şi pentru ce mi-a făcut mie.

— Cumva te-a...? zic eu fără să termin fraza.

— Nu, nimic de genul ăsta. Abia dacă se uita la mine. Eram stingheră şi tocilară şi de cele mai multe ori stăteam închisă în camera mea când venea pe la noi. Dar din cauza lui ne-am pierdut casa. Istoria familiei noastre. Nu poți lua cu tine mare lucru când trăieşti într-o maşină.

— Mama ta nu a făcut niciun demers legal?

Meg clatină din cap şi se uită în oglinda retrovizoare ca să se asigure că poate trece pe cealaltă bandă de circulație.

— Mama n-avea bani nici să dea măcar un telefon. Era bolnavă, în fază terminală. Până s-ar fi rezolvat problema, ea ar fi fost deja moartă.

— Cum a reuşit să vă ia casa?

Încă nu i-am spus pe nume, iar eu am grijă să nu mă dau de gol că ştiu că este vorba despre Ron.

Meg tace şi eu mă tem că am mers prea departe. Dar apoi spune:

— Mama trebuia să refinanțeze casa – să obțină numerar. Dar avea un rating de credit prost. Nu putea obține un împrumut de una singură, aşa că el s-a oferit s-o gireze, cu condiția ca ea să-l includă în titlul de proprietate al imobilului.

Mă îndrept de spate, intuind ce s-a întâmplat mai departe. Probabil că Meg vede expresia de pe chipul meu, pentru că spune:

— Ştiu. Ea l-a crezut când el a spus că puteau fi coproprietari. El urma să facă toate reparațiile – şi crede-mă, casa avea nevoie de multe reparații. Era mucegai în biblioteca de la parter. Crăpături în pereți de la cutremurul din 1994, de care nu s-a ocupat nimeni. El a promis să le repare fără niciun ban, apoi puteau fie s-o închirieze, fie s-o

vândă şi să împartă profitul. Pentru noi ar fi fost nişte bani care ne-ar fi schimbat viața.

— Dar nu s-a întâmplat aşa?

Meg clatină din cap.

— A inventat o poveste, cum că băncile nu îi dau voie să refinanțeze împrumutul câtă vreme ea figura ca proprietar: *Doar 45 de zile, cât să obținem împrumutul. Apoi te trecem înapoi ca proprietar.*

— Nu aşa funcționează, spun eu, aducându-mi aminte de un caz la care a lucrat Scott în urmă cu câțiva ani, al unui tânăr care şi-a convins bunica să facă ceva similar şi pe urmă i-a vândut casa pentru a-şi finanța dependența de droguri. Pe cei de la bancă nu-i interesează cine figurează pe actul de proprietate al casei; pe ei îi interesează doar cine contractează creditul.

Meg mă priveşte mohorâtă.

— Acum ştiu asta. Dar pe atunci eu eram un copil, iar mama abia se descurca de una singură.

Tace o clipă, apoi adaugă:

— A fost cel mai greu an din viața mea, să trăiesc în maşină cu mama. Ea încerca să facă în aşa fel încât să pară că eram într-o mare aventură – *Putem să mergem oriunde vrem, când vrem* –, dar realitatea era că făceam naveta între parcările de pe plajă şi, din când în când, adăposturile de noapte. În ultimul meu an de liceu, toamna, mama s-a îmbolnăvit. Cei de la centrul de medicină ambulatorie au trimis-o la Urgențe şi...

Nu duce fraza până la capăt.

— Totul s-a întâmplat foarte repede după aceea. Până la Crăciun a murit.

Deşi mi-am imaginat în fel şi chip ce anume s-a putut întâmpla de Meg şi mama ei au ajuns în stradă, numai la asta nu mă gândisem. O parte din mine şi-ar fi dorit să nu fi întrebat niciodată, pentru că e greu să nu empatizez cu ea.

Să mi-o imaginez pe Meg copilă şi pe mama ei dormind în maşină, ştiind că bărbatul vinovat pentru faptul că ele au ajuns acolo locuieşte în casa lor. Încă locuieşte acolo şi în ziua de azi. Nu pot pretinde că aceasta este o altă invenție a ei, pentru că destule lucruri se potrivesc cu ceea ce ştiu deja.

— Îmi pare foarte rău!

Meg ridică din umeri.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă. E vremea să mergem mai departe, nu?

Asta e o minciună. Acesta este motivul pentru care Meg s-a întors.

— Cum de nu-ți vine să-l omori sau să-l faci să plătească cumva?

Cuvintele mele rămân între noi, ca o invitație.

— Bărbații şi responsabilitatea. Rareori merg împreună. Mergem în tăcere preț de câteva străzi, după care mă întreabă:

— Ce te gândeşti să faci în continuare? Dacă nu să cumperi o casă nouă, atunci ce?

— Va trebui să găsesc altceva cu care să-mi umplu zilele, spun eu, deşi mi-e greu să trec peste ce mi-a spus Meg.

Furia care trebuie s-o fi măcinat atâția ani, până ne-a adus în acest moment.

Meg îmi aruncă o privire rapidă.

— O viață confortabilă nu îți convine?

Mă uit pe geam, încercând să reintru în rolul pe care mi l-am creat.

— Cred c-aş putea să mai merg la câteva şedințe de yoga. Să fac voluntariat la adăpostul pentru animale.

Mă frapează ironia faptului că două femei încearcă să țeasă o pânză de minciuni şi manipulare una în jurul celeilalte, fără să ştie ale cui fire au pe cine.

Meg râde.

— Nu uita un lucru: munca e o pacoste.

Frânează pentru că traficul s-a blocat din cauza unui semafor defect. Disting silueta unui agent de circulație în mijlocul intersecției, strălucirea mănușilor lui albe.

Mă mişc în scaun, astfel încât să o pot privi.

— Trebuie să fie amuzant totuşi să poți intra în case de lux şi să interacționezi cu clienți bogați. La ce altceva mai lucrezi? Ceva interesant?

— Ron îmi ocupă aproape tot timpul. Spune că vrea o proprietate care să-i aducă un venit, dar mă pune să-i arăt de toate. Clădiri de apartamente. Duplexuri. Triplexuri. Dar nu-i place niciuna. Nu prea vrea o casă de cumpărat ca investiție.

— Şi atunci ce-ar vrea?

— Ceea ce vor toți bărbații ca el. Putere. Statut. Respectul şi invidia colegilor săi. Ceea ce nu va obține cu un duplex în Culver City.

Meg priveşte fix la maşina din fața noastră, cu ochii ascunşi în spatele ochelarilor de soare, aşa că este greu să-i citesc expresia.

— E genul care cumpără numai cu numerar, de-asta îl suport. „De ce să implicăm băncile”, spune el. Dar Ron nu se deosebeşte cu nimic ceilalți bărbați bogați şi puternici cu care am lucrat de o sută de ori până acum.

Râde scurt, apoi continuă:

— Ştiu cum să-l iau.

— *Cum?*

Agentul de circulație ne face semn să înaintăm, iar noi intrăm uşor în intersecție şi maşina accelerează.

Ea zâmbeşte.

— Unora ca el trebuie să le spui ceea ce vor să audă.

* * *

Meg îmi telefonează după cină.

— M-am gândit. Ştiu că nu ai nevoie să lucrezi şi ştiu că îți cântăreşti opțiunile, dar ți-ar plăcea să fii asistenta mea pentru o vreme? Ar însemna probabil cam 20 de ore pe săptămână, să cauți şi să vizionezi proprietăți şi să te ocupi de unele acte. Totul este online acum, deci nici nu va trebui să pui vreodată piciorul într-un birou Apex. În plus, ai program flexibil, ca să putem face yoga în continuare şi să luăm masa cu Veronica miercurea.

Un prieten al lui Scott a lucrat sub acoperire la unitatea antidrog. *Cu siguranță mult mai bine decât munca de birou,* spunea el. Se trezea dimineața, se îmbrăca în haine de lucru – o pereche de blugi şi un hanorac cu glugă – şi se ducea în cartierul în care trebuia să lucreze în ziua respectivă. Se amesteca cu drogații şi traficanții de droguri, sperând să le câştige încrederea pentru ca ei să-l conducă la şeful cel mare.

În trecut, întotdeauna mi-am condus investigațiile de la distanță, folosindu-mă de sursele mele, de internet şi de informațiile disponibile publicului larg pentru a pune cap la cap o poveste. Dar îmi dau seama că metoda asta nu va funcționa cu Meg. Nu am nicio sursă, iar pe internet nu se găseşte decât ceea ce vrea ea să se ştie. Singurul mod de a afla ce pune Meg la cale este să ies din zona mea de confort şi să devin parte din poveste.

— Mi-ar face plăcere, îi răspund.

MEG

Iulie
17 săptămâni până la alegeri

Să vorbim puțin despre Kat. Tânără, plină de bani moşteniți de curând, aflată în derivă şi nesigură de direcția în care ar trebui să se îndrepte viața ei.

De asemenea, o mincinoasă destul de abilă.

Din clipa în care m-a sunat, pretinzând că i-am fost recomandată de Ron, am bănuit că această Kat nu era cine spunea că este şi mi-am confirmat suspiciunile, când am urmărit-o până acasă, la scurt timp după prima noastră ieşire împreună. Am stat în maşină în fața duplexului în care locuieşte şi am urmărit-o pe vecina ei, o tânără de vreo 20 de ani, care din clipa când a ieşit din clădire şi până la maşină a zâmbit spre trei persoane diferite.

Genul de persoană care-mi place mie.

— Bună, am salutat-o eu în dimineața următoare, în timp ce aşteptam la coadă la Starbucks. Eşti vecină cu Kat şi Scott, nu-i aşa?

Ea s-a uitat la mine cu ochi strălucitori şi plini de încredere.

— Da.

— Ştiam eu că te cunosc de undeva!

Încântarea mea în fața acestei legături a devenit şi a ei.

— Întotdeauna mi-a plăcut clădirea voastră. De cât timp locuieşti acolo?

Tânăra s-a încruntat, gândindu-se.

— Să fie vreo trei ani? M-am mutat acolo chiar înaintea lui Scott.

Coada a înaintat.

— Scott e un dulce. Păcat că încă n-au stabilit o dată. Ți-a spus Kat cum s-au cunoscut?

Tânăra a zâmbit.

— Bineînțeles. Foarte drăguț.

— Ce şanse sunt totuşi?

Întrebările vagi care presupun cunoaşterea faptelor scot multe informații interesante.

Ea a ridicat din umeri.

— Din câte îmi amintesc, Kat zicea că l-a cunoscut pe Scott în timp ce lucra la un caz, dar nu-mi amintesc detaliile. Sunt sigură că în majoritatea investigațiilor lui privind fraudele erau implicați şi jurnalişti.

Mi s-a făcut un gol în stomac. Despre Kat bănuiam că nu era cine spunea că este, dar nu m-am aşteptat la un jurnalist şi nici la un detectiv specializat în fraude. Am păstrat tonul gânditor, ca şi cum aş fi încercat să-mi amintesc ceva.

— Scott nu a lucrat şi la ultimul ei caz?

— Nu ştiu. Sinceră să fiu, nu-mi amintesc care a fost ultimul mare articol scris de ea. Cred că a fost cu ceva timp în urmă. Dar sunt sigură că, dacă dai o căutare pe Google pentru Kat Roberts, o să găseşti totul.

Kat Roberts. Nu *Reynolds.* M-am mirat o clipă de asemănările dintre noi – amândouă în întregime noi înşine, cu doar câteva detalii semnificative schimbate. Nu este uşor să personifici o copie a ta şi, în ciuda pulsului meu accelerat şi a palmelor transpirate, am apreciat totuşi cât de bine i-a ieşit.

— Cu ce vă servesc? m-a întrebat barista.

— O cafea neagră, te rog.

Orice, numai să plec de-acolo cât mai repede.

Vecinei lui Kat i-am spus:

— Mă bucur că te-am întâlnit!

Ea a zâmbit în timp ce s-a apropiat de tejghea, iar eu mi-am luat cafeaua şi m-am grăbit să ies, ca şi cum trebuia să ajung la o întâlnire importantă.

•

Instinctul este un lucru curios, o anticipare a necazului pe care nu reuşim să-l identificăm, să-l definim, dar care ne permite să localizăm pericolul. Femeile sunt învățate de la o vârstă fragedă să îl ignore. Suntem forțate să ne justificăm

instinctele cu dovezi sau suntem învățate să le ignorăm – ca mod de a păstra armonia, de a prioritiza confortul altora în detrimentul nostru.

Mi-a luat mult timp să trec peste aceste impulsuri. Să fiu atentă când ceva nu pare în regulă. Iar instinctele mele nu s-au înşelat în privința lui Kat. Povestea moştenirii a fost una bună – imposibil de verificat pentru un străin –, dar îi lipseau detaliile de fond care m-ar fi putut păcăli pentru mai mult timp. O moştenire suficient de mare pentru a cumpăra o casă în Los Angeles s-ar fi manifestat în viața ei şi sub alte forme, mai mărunte. Poate sub forma unei maşini noi sau a unor haine mai frumoase. A unor bijuterii. Chiar şi a unor şuvițe scumpe făcute la salonul de coafură. Dar Kat nu avea nimic din toate astea. Conducea o Honda veche de zece ani. Hainele sale de yoga erau de la Old Navy, nu de la Lululemon, iar produsele de machiaj erau de la Sephora, nu de la Neiman Marcus.

Am început să mă gândesc cum să scap de ea. Să devin prea ocupată pentru a-i arăta şi alte proprietăți. Să-i ignor apelurile şi mesajele, să construiesc un zid care să o țină departe de planurile mele.

Dar apoi mi s-au trezit instinctele. Dacă o dădeam la o parte, ea nu se oprea. Continua să mă vizeze, să mă urmărească, poate chiar să-i furnizeze informații lui Scott. Dar, dacă o păstram aproape, puteam să țin situația sub control. Să mă asigur că singurele lucruri pe care le vedea erau alese de mine. Aşa că i-am propus să fie asistenta mea.

Nu sunt proastă. Ştiu că vrea să scrie despre mine, să dezvăluie cine sunt şi cu ce mă ocup. Văd dincolo de compasiunea ei delicată şi întrebările discrete, la care probabil ştie răspunsurile de ani buni. Dar şi eu am un plan, iar Kat va fi o parte utilă din el.

Va fi uşor să o implic şi să îi dau informațiile pe care vreau să le aibă. Şi, pentru că va fi atât de aproape, îi va fi

imposibil să vadă imaginea de ansamblu. E ca şi cum ai sta sub Turnul Eiffel – când eşti în interiorul lui, îți pare a fi doar o grămadă de traverse de oțel încrucişate. Doar de la distanță poți să-l vezi aşa cum este, de fapt.

KAT

Iulie

Reacția lui Scott este previzibilă.

— Nu ai idee cât poate fi de greu să lucrezi sub acoperire. Înseamnă 24 de ore din 24, 7 zile din 7. Încă mai avem facturi de plătit.

Ce nu spune el: *Cum vom reuşi să trăim şi să plătim datoria mea, dacă nu mai scrii cele şase sau şapte articole de rahat pe săptămână?* Mi-am înghițit un răspuns tăios.

— O să lucrez seara. O să-mi fac timp când nu sunt cu Meg. Nu e nevoie de prea multă energie cerebrală ca să scrii 1.000 de cuvinte despre puterea gândirii pozitive sau să găseşti cinci exerciții noi pentru un superabdomen sculptat. În plus, Meg o să mă plătească.

Îşi dă ochii peste cap.

— Nu te va plăti ca să stai cu ea. Vor fi 20 de ore de muncă pe săptămână, asta dacă ai noroc.

— Putem să facem economie. Să mâncăm mai rar în oraş. Să stăm mai mult acasă. Este doar pentru două luni.

— N-ai de unde să ştii asta.

Dar eu ştiu. Meg nu s-a întors în Los Angeles ca să vândă proprietăți imobiliare unor oameni ca Veronica şi prietenii ei. Sunt aproape sigură că obiectivul ei este casa din Canyon Drive şi foloseşte ca acoperire distragerea atenției datorată

alegerilor. Profită de o perioadă în care Ron nu poate fi atât de atent pe cât ar trebui.

— O să se termine până la Ziua Recunoştinţei, mă hazardez eu. Patru luni. Şi, dacă nu va fi aşa, o să mă retrag şi o să-mi caut o slujbă serioasă.

Scott dă din cap, iar eu îl trag într-o îmbrăţişare strânsă. Până la Anul Nou, situaţia va fi alta. Simt asta.

* * *

Slujba mea constă în principal în a căuta proprietăţi pentru clienţi pe care Meg se presupune că îi găseşte prin Veronica sau prietenii ei. Eu folosesc ceea ce se cheamă MLS – Multiple Listing Service – o bază de date imobiliare care conţine toate casele aflate în vânzare, împreună cu istoricul lor de cumpărare. Pot să caut în ea orice proprietate din Los Angeles şi să văd toţi cumpărătorii şi vânzătorii, pe o perioadă de zeci de ani în urmă.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să caut proprietatea din Canyon Drive. Dar nu am aflat nimic nou faţă de ce ştiam deja. Cumpărată în 1954 de Rupert şi Emily Williams, refinanţată în 1986 şi din nou în 1993. Neplata ratelor ipotecare în 2004 şi un act de renunţare la proprietate în favoarea lui Ron Ashton în acelaşi an.

* * *

M-am temut că Meg va dori să mă ţină departe de Ron, pentru a ascunde mai bine tot ce a plănuit în legătură cu el. Dar, la scurt timp după ce mi-am început activitatea, mă invită la o prezentare cu el. El intră în biroul Apex învăluit într-un nor de apă de colonie şi fumuri de om important.

— Mă bucur să vă revăd, domnule Ashton, îl salut eu, sperând să evit impresia că e prima dată când ne întâlnim.

Din experienţa mea, un politician nu va recunoaşte niciodată că nu-şi aminteşte de cineva, iar Ron nu face excepţie.

— Şi eu la fel, spune el în timp ce privirea lui zăboveşte un pic prea mult pe decolteul meu.

Îmi încrucişez braţele şi afişez un zâmbet.

— Te duc să vezi o proprietate cu mai multe apartamente, învecinată cu Universitatea Southern California, spune Meg în timp ce ne îndreptăm spre parcarea Apex.

— În jargon imobiliar, asta înseamnă proprietăţi pentru venituri mici, comentează Ron, grăbindu-se să urce în maşina lui Meg pe scaunul din dreapta.

Eu oricum intenţionasem să stau în spate – nu doar datorită rolului meu de asistentă, dar şi pentru a-i vedea mai bine pe cei doi unul lângă altul. Dar faptul că el nici măcar nu se preface că vrea să-mi cedeze locul din faţă îmi spune că Ron este aici în calitate de consumator şi plănuieşte să consume tot.

Îmi pun centura şi spun:

— Ce anume căutaţi, domnule Ashton?

Ron nici nu se oboseşte să se întoarcă spre mine când răspunde.

— Ideal ar fi să găsesc ceva care are nevoie de reparaţii – în fond, sunt constructor şi antreprenor la bază – să evacuez paraziţii şi drogaţii, să fac o reabilitare rapidă şi ieftină, să dublez chiriile şi să închiriez studenţilor prea proşti sau prea beţi ca să-şi dea seama.

Râde, apoi continuă:

— David, directorul meu de campanie, m-ar omorî dacă ar şti că am spus asta cu voce tare. *Imaginea este totul.* Eu nu am voie nici măcar s-o complimentez pe Meg pentru ţinuta ei sau să îi spun că are cele mai frumoase picioare pe care le-am văzut în ultimii 20 de ani. Pentru că, odată ce presa ajunge să afle ceva, este imposibil să retractezi.

Nu ştiu dacă din cauza tonului lui Ron sau a felului nonşalant în care o transformă pe Meg într-un obiect sexual, dar mă simt aruncată înapoi în timp şi prin minte

îmi trec fugitiv imagini ca dintr-o bandă de film defectă. Felul în care mă privea Nate, ochii lui plimbându-se pe corpul meu din cap până în picioare. Cum genunchiul lui apăsa pe al meu pe sub masă. O mână jos pe spatele meu în timp ce mă conducea spre o maşină neagră, mirosul de piele scumpă atât de asemănător cu mirosul din maşina lui Meg, încât îmi vine să vomit.

Deschid puţin geamul, exersând în linişte tehnica de respiraţie care ajută la calmarea acestor atacuri de panică înainte ca ele să preia controlul. N-am mai avut un episod de mai bine de un an şi, în timp ce respir, îmi spun că sunt în siguranţă. Că, oricât de îngrozitor ar fi Ron, nu sunt singură cu el. El nu e Nate.

— Să candidezi pentru o funcţie publică înseamnă că trebuie să respecţi regulile, glumeşte Meg, neştiind de anxietatea mea crescândă.

Mergem în tăcere pentru o vreme, dar când ajungem la un pasaj care trece pe sub autostradă, unde se află mai multe corturi ale unor oameni fără adăpost, Ron simte nevoia să comenteze.

— Astfel de tabere sunt peste tot. Drogaţi, violatori, nebuni.

Meg se uită la el.

— Ce plan ai în privinţa asta? se interesează ea.

El oftează.

— Din moment ce nu-i putem aduna şi arunca în altă parte – în deşert, de exemplu –, planul meu este să lăsăm primăria şi consiliul local să se ocupe de treaba asta.

— Cum, nicio platformă socială? întreabă ea.

— Avem una în linii mari, recunoaşte el. Dar numai pentru că trebuie. Eu reprezint afacerile mari; de aceea oamenii mă vor vota. Sigur, Los Angeles este o enclavă liberală, dar majoritatea locuitorilor din Malibu, Brentwood şi Palisades se clasează în procentul de 1% din cei mai

bogați oameni din țară. Deşi le place să-şi pună în curte pancarte pe care scrie „Viețile negrilor contează” şi „Iubirea înseamnă iubire”, de fapt nu vor să finanțeze aceste inițiative, dacă asta înseamnă să plătească mai multe taxe. Los Angeles este capitala ipocriziei şi a iluziei.

Meg o ia pe străzile de suprafață, dat fiind că traficul de după-amiază târzie face autostrada aproape impracticabilă, şi continua pornire şi oprire a maşinii în timp ce traversăm Culver City îmi sporeşte senzația de greață. Asta şi apa de colonie a lui Ron, care parcă îmi pătrunde în piele.

— Presupun că această discuție este protejată de secretul profesional dintre agent şi client, nu? îi spune el lui Meg.

Ochii ei îi întâlnesc pe ai mei în oglinda retrovizoare şi mă fixează.

— Bineînțeles, spune ea, făcându-mi un discret semn cu ochiul, în timp ce opreşte în fața unei clădiri de apartamente chiar lângă Normandie Avenue – o combinație de beton, graffiti şi degradare. Eu şi Kat o să aşteptăm afară, să ne bucurăm de soare. Am telefonat înainte şi l-am rugat pe administrator să-ți deschidă apartamentul 4.

— Mă întorc într-o clipă.

Ron urcă cu paşi repezi treptele din față, costumul său scump contrastând puternic cu stucul crăpat, balustrada ruginită şi gunoaiele adunate la baza clădirii. După ce pleacă, spun:

— E îngrozitor. Cum de suporți să stai atât timp cu el?

Meg oftează şi se sprijină de maşină.

— Nu ştiu dacă mă crezi sau nu, dar am lucrat cu alții şi mai şi.

Cu cine? Când? Ce-ai făcut, o vei face din nou? Întrebările tropăie în mintea mea, arzând de nerăbdare să fie puse. În loc de asta, întreb:

— Nu există un secret profesional între agenții imobiliari şi clienți, nu-i aşa?

— Bineînțeles că nu. Singurul lucru pe care nu am voie să-l fac este să dezvălui detalii despre situația lui financiară – active, informații despre contul bancar, codul SWIFT – nimănui în afara contextului unei tranzacții.

Îi cercetez chipul, încercând să-mi dau seama la ce s-ar putea gândi. Să-i golească contul bancar? Să-l facă vulnerabil cumva? Dar, în timp ce își înclină fața spre soare, expresia ei este indescifrabilă.

Stăm în tăcere o vreme, sunetul traficului şi zgomotul îndepărtat al unei maşini de gunoi se aud undeva în spatele nostru, apoi îmi spune:

— Nu te-ai simțit bine în maşină? Arătai de parcă voiai s-o iei la fugă la primul semafor roşu.

Se uită la mine aşteptând şi mă întreb cum ar reacționa dacă i-aş spune despre Nate. Ce rol a jucat ea în povestea asta şi dacă ar vrea să se scuze în vreun fel. Nu a avut nicio problemă să-i distrugă viața lui Cory Dempsey şi e clar că plănuieşte ceva asemănător şi cu Ron. Ce ar putea să facă pentru mine? Întrebarea mă zguduie ca un şoc electric.

— Bărbații ca el mă fac să mă simt ca într-o capcană. Parcă nu pot să gândesc suficient de clar pentru a scăpa, spun eu în cele din urmă.

— Ți-a făcut cineva vreun rău?

Savurez căldura soarelui pe umerii mei, bucuroasă că mă aflu afară, nu închisă undeva cu Ron.

— Da, dar s-a întâmplat cu mult timp în urmă şi nu-mi place să vorbesc despre asta.

Nu trebuie să uit că nu sunt aici ca să mă destăinui lui Meg. Ea nu a câştigat privilegiul de a-mi cunoaşte secretele, indiferent cât de mult aş vrea să i-l destăinui pe acesta.

Expresia lui Meg se îndulceşte şi devine îngrijorată.

— Nu te-aş fi luat cu noi dac-aş fi ştiut.

— Atunci, de ce-ai făcut-o? Cu siguranță nu ai nevoie de ajutor.

Meg nu este persoana care să facă ceva din impuls; trebuie să existe un motiv pentru prezența mea aici, azi.

— Aparențele contează pentru un bărbat ca Ron. Servitori angajați, bucătari personali, valet de parcare şi asistente care aleargă după el. Totul face parte din fațada pe care trebuie să o construiesc.

Îi arunc o privire tăioasă.

— În ce scop?

Ea zâmbeşte şi spune:

— Un comision mare, bineînțeles.

Când vede că eu nu zâmbesc, continuă:

— Pari dezamăgită.

Roşesc.

— Nu, pur şi simplu urăsc oamenii ca el, care trec fără grijă prin viață, obținând mereu ceea ce vor.

Ea se uită spre colțul clădirii, de unde apare Ron, venind de pe o alee laterală. Mă înghionteşte în umăr.

— Şi eu, spune ea, desprinzându-se de maşină şi urcând la volan.

•

Abia mai târziu, când sunt din nou acasă, după duşul fierbinte pe care l-am făcut pentru a mă spăla de mirosul persistent al apei de colonie a lui Ron, îmi dau seama că întreaga ieşire a fost ca un spectacol artistic: Meg mi l-a servit pe Ron pe un platou, garnisit cu cele mai oribile trăsături ale lui, atrăgându-mă de partea ei, în ciuda celor mai bune intenții ale mele.

A zis că Ron era cel care trebuia să mă vadă lucrând pentru el din partea ei. Dar poate că adevăratul ei scop a fost ca eu să văd cu ochii mei ce fel de persoană este Ron, astfel încât, când va termina cu el, eu să înțeleg de ce.

Indiferent cine a fost publicul ei, spectacolul oferit de Meg a fost impecabil. Fără doar şi poate.

* * *

Dar, între timp, o femeie ca Meg trebuie să îşi câştige existența. Eu nu o văd vânzând vreo casă, ci doar trimițându-mă în nesfârşite căutări pentru cumpărători care întotdeauna par să dispară chiar înainte de a vizita prima proprietate, lăsându-mă să mă întreb dacă au existat vreodată.

Aşa cum am promis, în fiecare seară petrec câteva ore scriind câte ceva. În această seară, în timp ce Scott se uită la un meci de baseball, eu termin un articol despre menopauză şi grăsimea de pe burtă pentru o revistă online pentru sănătatea femeilor, compusă din 90% publicitate plătită şi 10% articole de rahat.

Când termin, mă întorc spre teancul de corespondență pe care Scott l-a aruncat acolo mai devreme. Câteva facturi şi un bilet de la Scott – *Mama ta m-a sunat pe mobil pentru că tu nu i-ai răspuns la apeluri şi mesaje. Te rog s-o anunți că eşti încă în viață, ca să nu mă mai deranjeze.*

O evit deja de două săptămâni. A dat peste unul dintre articolele mele – *Nu ai timp să găteşti? Nicio problemă!* – şi mesajul ei a fost acid: Chiar crezi că este o idee bună să-ți asociezi numele cu un conținut de genul acesta? De parcă aş fi avut de ales.

Arunc câteva plicuri de corespondență nesolicitată şi trec la facturi. Când Scott s-a mutat la mine, am decis să le împărțim: el plăteşte gazul şi facturile la cablu/internet în fiecare lună, în timp ce eu plătesc apa şi curentul. Facem cu rândul la plata chiriei şi sunt uşurată că luna aceasta este rândul lui.

Dar sosirea facturii la gaz mă face să-mi dau seama ce lipseşte. Răsfoiesc din nou teancul, verificând de două ori, apoi mă uit în sertarul meu, unde păstrez bine rânduite toate documentele importante, doar ca să fiu sigură că nu mă înşel.

Nu ne-au sosit extrasele bancare. Ceea ce este ciudat, pentru că întotdeauna ne vin cu câteva zile înainte de facturi, iar eu le verific întotdeauna pe ale mele înainte de a plăti ceva. Deşi avem în continuare conturi separate, Scott şi cu mine folosim aceeaşi bancă. Extrasele noastre sunt întotdeauna expediate prin poştă în aceeaşi zi, iar eu nu-mi amintesc că ele să nu fi sosit aproape de începutul lunii.

Mi se face gol în stomac, ca întotdeauna când se întâmplă ceva de felul acesta. Chiar şi la doi ani de când Scott a devenit complet transparent şi a început un program de recuperare, mintea mea încă revine atât de uşor la vremea când era plecat toată noaptea, jucând jocuri de noroc cu prietenii. La utilitățile neplătite şi la întreruperile de servicii. Şi la pierderea inelului de logodnă al bunicii mele, vândut pentru a-şi plăti agentul de pariuri.

Am discutat despre asta în timpul programului de psihoterapie, iar Scott mi-a dat acces deplin la tot. La extrasele de cont, la telefonul mobil şi la computerul lui. Obişnuiam să le verific în fiecare seară, dar m-am săturat de această monitorizare constantă.

Este exact momentul când Scott ar putea recidiva.

Verific dacă nu s-a mutat de pe canapea, apoi îi deschid laptopul. O căutare rapidă în istoricul lui nu arată nimic neobişnuit. E-mailurile lui sunt la fel de neinteresante. Mă duc în bucătărie, unde telefonul lui e pe masă, şi mă uit prin mesaje şi istoric. Din nou, nimic. Ultimul mesaj cu sponsorul său, Karl, a fost în această dimineață la ora 9.

Mă întorc în living şi spun:

— Extrasele bancare nu au sosit încă.

— Poate că e timpul să trecem în sfârşit la banking online, spune el fără să-şi ia ochii de la joc.

— În caz c-ai uitat, ultima dată când am făcut asta, cineva mi-a furat 1.000 de dolari. E nevoie să-ți reamintesc

şi de ce serviciile bancare online sunt o idee proastă pentru recuperarea ta?

Scott nu răspunde, dar îl văd încordând maxilarul.

— Unde crezi că sunt? îl întreb.

— Ce te face să crezi că eu ştiu? zice el, devenind defensiv.

Încerc să-mi croiesc cu grijă drum prin labirintul meu de teamă şi îngrijorare. Le-a luat el, poate pentru a ascunde ceva ce nu voia să văd? Poate are o descoperire de cont pentru a-şi plăti o nouă datorie la jocurile de noroc sau poate încearcă să găsească o modalitate de a împrumuta bani de la mine fără să mai fie nevoit să-mi ceară? Aşa începe din nou?

— Mă întrebam doar ce crezi tu, atâta tot.

Îmi țin respirația şi îi studiez chipul, căutând o urmă de vinovăție. Dar nu văd niciuna. El pune jocul pe pauză, cu o expresie serioasă.

— Te-ai gândit că poate prietena ta escroacă te-a urmărit până acasă? Faptul că i-ai turnat povestea aia de rahat despre o moştenire de la mătuşa Calista s-ar putea să fi fost o greşeală.

— De ce ar risca să fie prinsă?

El oftează.

— Frauda prin poştă este una dintre cele mai uşor de comis. Poți obține tot felul de informații cu un plic de corespondență potrivit. Un extras de cont bancar ar fi ca aurul pentru una ca Meg.

El aruncă o privire spre intrarea din față a clădirii noastre, cu vestibulul în care se simte curent şi cu zăvorul rupt.

— Holul nostru de la intrare nu este tocmai sigur, adaugă el.

Mă aşez greoaie pe canapea, gândindu-mă la ce am spus în ziua când am recunoscut că totuşi nu aveam de gând să

cumpăr o casă. Un comentariu aruncat la întâmplare se întoarce acum să mă bântuie: *Îmi place să văd cifra aia uriaşă în extrasul de cont în fiecare lună.* O invitație de a încerca să arunce o privire.

Simt cum mă iau palpitațiile când mă gândesc la haosul pe care l-ar provoca în viața mea un cont bancar compromis. În viața lui Scott. Niciunul dintre noi nu are prea mult – Meg sigur ar fi dezamăgită de ce ar găsi acolo. Apoi o nouă îngrijorare se abate asupra mea.

— Dacă le-a furat ea, nu numai că şi-ar da seama că nu există nicio moştenire, dar ar vedea că numele din contul meu nu se potriveşte cu cel pe care i l-am dat. N-ar trebui decât să mă caute pe Google să vadă cine sunt şi cu ce mă ocup. Toate eforturile mele pentru a construi o relație cu ea s-ar duce pe apa sâmbetei. Împreună cu articolul.

— Dacă ar şti cine eşti, ai avea probleme mai mari decât pierderea unui articol, spune Scott. Încerci în toate modurile s-o demaşti. Pentru asta, o escroacă n-o să te lase să scapi. O să vrea să te facă să plăteşti.

Pentru prima dată mă gândesc că s-ar putea să fiu în rahat până la gât.

KAT

Iulie

Dau zor să termin redactarea unui text pentru care sunt plătită şi care trebuie să fie gata în după-amiaza asta. Am mintea încețoşată de oboseală. La ora 2 dimineața m-am trezit dintr-un coşmar – cu palpitații, fleaşcă de transpirație – şi n-am reuşit să mai adorm.

— Eşti bine? a mormăit Scott.
— Am visat urât.
— Din cauza poveştii ăsteia. Te aduce din nou în preajma aceloraşi oameni şi corpul tău reacţionează. Îşi aminteşte.
— Posibil, am şoptit eu.
În visul meu, eram într-o maşină cu Ron şi cu Meg, iar ei încercau pe rând să mă facă să beau dintr-un flacon.
— Culcă-te la loc, i-am spus.
Dar eu rămăsesem trează şi începusem să lucrez pentru a recupera întârzierea la munca mea plătită, făcând pauză doar ca să beau cafeaua pe care Scott mi-o turnase înainte să plece la muncă.
Când Jenna, cea mai bună prietenă a mea de la şcoala de jurnalism, îmi telefonează la ora 10, mă bucur că am o clipă de răgaz.
— Bună, spun.
— Nu te deranjez? Am o fereastră înainte de şedinţa de redacţie.
A trecut un an de când Jenna s-a mutat la New York pentru a lucra la *New York Times.* După ce a plecat ea, am renunţat la micul cerc de prieteni din facultate care se stabiliseră aici. E greu să mă bucur pentru cineva care a publicat un articol în *Atlantic* sau semnează în *Times,* în timp ce eu încă mă zbat la limita de jos. Mama mă bate mereu la cap, spunându-mi să socializez. Să cunosc oameni. *Nu te poţi ascunde în relaţia ta cu Scott ca într-un cocon sau să te bazezi la nesfârşit pe contactele Jennei.*
— Reportajul pe care l-ai făcut despre corupţia din interiorul SDNY a fost extraordinar, îi spun eu acum.
— Mulţumesc. Era cât pe ce să nu apară. E o poveste lungă. Dar spune-mi ce mai faci tu. La ce lucrezi?
— S-a întors Meg.
O aud inspirând adânc.
— Serios? Povesteşte-mi tot.

O pun la curent, spunându-i de alerta Google şi de prezența lui Meg la strângerea de fonduri organizată de Ron Ashton, apoi că m-am dat drept o potențială cumpărătoare şi m-am împrietenit cu ea.

— M-a angajat ca asistentă.

— Şi cum merge treaba?

— Depinde pe cine întrebi.

Apoi îi explic că ne lipsesc extrasele de cont.

— Scott crede că e posibil ca ea să ştie cine sunt şi că m-a luat acum drept țintă.

— Dacă este aşa, mi se pare destul de riscant pentru ea.

— Asta cred şi eu. În plus, în cele două săptămâni de când au dispărut extrasele, nu s-a schimbat nimic. Petrecem cel puțin patru ore împreună în fiecare zi şi nu văd nicio schimbare în comportamentul sau atitudinea ei față de mine. Nu-mi pasă cât de bună este în ceea ce face, dar nimeni nu este atât de bun.

— Unde crezi că au ajuns extrasele de cont?

— Poate că s-au pierdut cu poşta, îmi dau eu cu părerea.

Chiar în timp ce spun asta, nu-mi pare că e aşa. Este posibil ca femeia care nu a ezitat nicio secundă să încurajeze o tânără reporteră să se întâlnească cu Nate să fie o oportunistă, aşa cum crede Scott.

— Deci, după atâția ani în care ți-ai imaginat-o, cum e în realitate?

Mă gândesc cum să răspund. La dansul pe sârmă pe care îl facem amândouă cu atâta grijă – fiecare mințind în legătură cu cine este şi ce vrea –, un singur comentariu neglijent ne desparte de prăpastie. Apoi mă gândesc la umorul fin al lui Meg. La vulnerabilitatea pe care a arătat-o.

— Dacă n-aş şti cine este şi cu ce se ocupă, probabil că aş deveni prietena ei.

— Cred că Scott are dreptate să fie îngrijorat. Indiferent dacă ea ştie sau nu cine eşti în realitate, trebuie să fii atentă, spune Jenna.

— Nu-ți face griji.

Dar de când s-a întors Meg a apărut o nouă versiune a ei. Nu mai este escroaca unidimensională care a trăit în imaginația mea atâția ani. E o femeie care urăşte la fel de mult ca mine bărbații de genul lui Ron. Care întotdeauna insistă să-mi plătească masa de prânz şi sfârşeşte prin a lăsa un bacşiş de 30%. Care coboară geamul maşinii la semafor pentru a da 5 dolari omului fără adăpost care stă acolo.

— Cui vrei să propui articolul? Şi când?

— Nu ştiu, răspund eu vag. Mă gândeam la *Vanity Fair* sau *Esquire.* Este exact genul de poveste senzațională care le-ar plăcea – despre o escroacă frumoasă şi misterioasă –, dar nu am decât o teorie veche de-acum un deceniu şi mult spațiu gol. Trebuie să ştiu pe unde a fost şi ce a făcut în toți aceşti ani ca să-mi fac o idee despre ce face acum.

— Ea unde spune că a fost?

— În Michigan. A lucrat ca agent imobiliar. Are un site web, cu fotografiile caselor pe care le-a vândut şi testimoniale ale clienților.

— False?

— Aproape sigur. Dar e o fundătură.

În săptămânile care au trecut de când s-a întors Meg, nu am reuşit să găsesc nicio companie din Michigan care funcționează sub numele de Ann Arbor Realty. După o căutare după imaginile din anunțurile de pe site-ul ei, am constatat că toate mă conduceau pe Zillow sau Redfin, unde erau asociate cu numele altor agenți.

— Sunt într-un punct mort. Nicio bază de date la care am acces n-o să-mi arate ceea ce Meg vrea să țină secret, recunosc eu.

— Lasă-mă să pun un documentarist să se ocupe de asta, în mod neoficial. Să vedem ce reuşim să aflăm.

Speram să se ofere.

— Serios? Ar fi grozav. Nu-mi trebuie decât o pistă – un nume, un loc. De restul mă pot ocupa eu.

— Cred că mamei tale îi place la nebunie.

Suspin în telefon şi mă uit pe fereastră.

— Mă pisează în permanenţă, îmi trimite mesaje cu sugestii şi se oferă să citească ce scriu. Când i-am spus că lucrez sub acoperire, practic au apucat-o nevricalele.

Jenna râde.

— Ea e bine intenţionată.

Ştiu că Jenna are dreptate, dar cu mama mea situaţia e mai complicată. Aşteptările la nivelul cărora se pare că nu reuşesc niciodată să mă ridic, dezamăgirea că marea ocazie pe care am avut-o la *LA Times* s-a transformat într-o carieră de scriitoare de articole prost plătite, în timp ce prietenii mei de la facultate au ajuns să scrie pentru publicaţii importante. Când Jenna s-a angajat la *New York Times,* în loc să se bucure pentru ea, primul lucru pe care i-a spus mama a fost: *Tu de ce n-ai candidat pentru postul ăla?*

— În afară de faptul că îşi face griji pentru tine, ce mai face Scott? mă întreabă Jenna.

— Bine, răspund eu.

— Când stabiliţi o dată? Vreau să mă asigur că pot să-mi iau câteva zile libere.

— Nu ştiu. Suntem amândoi atât de ocupaţi. Poate după ce vând articolul ăsta despre Meg, putem să ne aşezăm liniştiţi cu calendarul în mână.

— O spui de parcă ai face o programare la ginecolog. Încearcă să fii un pic mai entuziasmată.

— Dar sunt entuziasmată, zic eu râzând. Doar că am multe de făcut. Practic, am două slujbe.

Jenna tace câteva clipe, ca şi cum ar cântări cuvintele mele.

— Asigură-te că asta e tot. Ştiu că am mai spus-o şi înainte, dar nu e nicio ruşine să te răzgândeşti.

— Scott se descurcă foarte bine. Se ține de programul de recuperare. Totul este bine, îți jur, o liniştesc eu.

Jenna aşteaptă o clipă, după care spune:

— Trebuie să plec. Mă suni în weekend?

— Cu siguranță.

După ce închidem, mă uit fix la telefon. Mi-e dor să am o prietenă. Să am pe cineva cu care să mă întâlnesc la un prânz sau la o cafea. Cineva cu care nu trebuie să fiu mereu în gardă, căutând minciuni şi manipulări strecurate în conversații. Această prefăcătorie, aceste roluri pe care le jucăm mă costă emoțional. Mă gândesc din nou la prietenul lui Scott care lucra sub acoperire, care zicea mereu: *După o vreme, dacă nu eşti atent, poți pierde din vedere linia de demarcație. Nu mai gândeşti în termeni de* eu *sau* ei, *ci doar în termeni de* noi.

MEG

Iulie
15 săptămâni până la alegeri

După şase săptămâni de muncă, recunosc că încep să-mi fac griji. Niciodată nu am avut un termen-limită precum acesta cu alegerile şi, ca orice termen-limită care începe să se profileze la orizont... cu cât te apropii mai mult, cu atât începi să te temi că nu vei reuşi să pui toate piesele la locul lor la timp.

Şi nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva am vreun punct slab. Până acum, niciodată nu am avut o operațiune

atât de personală. Atât de dureroasă. Niciodată nu am mai investit atât de mult în rezultat. Aceasta este marea mea operă, *opus magnum,* şi mă aflu într-un impas.

O am pe Kat, draga de ea, care ne ține ocupate cu proprietățile care ar putea să-i placă lui Ron. Dacă a crezut că slujba asta va însemna mai multe lecții de yoga şi mese de prânz, cu câteva contracte pe ici, pe colo, s-a înşelat amarnic. Chiar am nevoie ca ea să lucreze.

Ies cu Ron la vizionări de case de cel puțin trei ori pe săptămână, rupând câte o oră din programul său de campanie încărcat, chipurile pentru a găsi proprietatea perfectă pe care să şi-o adauge la portofoliu. Dar, în realitate, treaba mea este să-l fac să vorbească. Nu pot pune în aplicare prima parte a planului meu – cea care se concentrează pe Canyon Drive – până nu ştiu sigur ce decizii va lua Ron în a doua parte.

În ciuda tuturor apartamentelor şi duplexurilor pe care le-am văzut, nu am nicio intenție de a-i vinde ceva. Dar toată treaba asta se bazează pe convingerea lui Ron că o voi face.

* * *

Am pus-o pe Kat să caute proprietăți cu prețuri de 3-10 milioane de dolari. Ron a fost receptiv şi le-a văzut pe toate. De fiecare dată când îl întreb ce părere are despre preț, îmi aruncă un comentariu despre directorul său administrativ, Steve, care îl aprovizionează cu numerar şi îl fereşte de închisoare.

Nu prea îmi e de ajutor.

Aşa că, la mijlocul lui iulie, la doar o săptămână distanță de momentul în care trebuie neapărat să lansez bomba Canyon Drive, decid să schimb abordarea. În loc să pun întrebări şi să sper că îmi va spune ce trebuie să ştiu, am găsit o modalitate prin care să vrea el să-mi spună. Pentru că, dacă nu primesc aceste informații cât de curând, va fi prea târziu ca să mai lansez ceva.

— Întotdeauna mi-am dorit să investesc în imobiliare, nu doar să vând, îi spun lui Ron.

Suntem blocați în trafic pe autostrada 405, în încercarea de a ne întoarce din Valley în Santa Monica, unde am fost să vedem o clădire de apartamente la 3 milioane de dolari. În maşină am avut cele mai productive conversații. Şi, când spun *productive,* mă refer la conversații în care Ron împroaşcă cu tot felul de mizerii misogine şi rasiste, în timp ce eu dau din cap, imaginându-mi cum se va termina totul.

— Ar trebui să cumperi clădirea pe care tocmai am vizionat-o, spune el. E prea departe în afara Los Angelesului pentru portofoliul meu, dar ar fi o mică investiție foarte frumoasă pentru tine.

Mă uit-peste umăr, gândindu-mă să trec pe banda rapidă, dar este la fel de blocată precum aceea pe care suntem noi.

— O idee bună în teorie. Dar nu am bani pentru aşa ceva, iar scorul meu de credit nu e prea grozav, spun eu.

Mă întreb ce ar crede Ron dacă ar şti câți bani am în realitate. Că scorul meu de credit este perfect, pentru că, atunci când eşti ocupat să-i înşeli pe alții, e important să-ți plăteşti întotdeauna facturile la timp.

— Te-am căutat pe internet imediat după ce ne-am cunoscut. Am citit că ai preluat afacerea tatălui tău când aveai 25 de ani şi ai transformat-o în cea mai mare companie de construcții din Los Angeles, mă confesez eu şi îi arunc o privire. Este absolut impresionant ce ai făcut, continui eu. Dar nu toată lumea are capitalul ăsta de pornire. Şi dacă băncile nu vor să mi-l dea...

Las fraza în suspans, sperând ca el s-o termine în locul meu.

— Dacă băncile nu ți-l dau, atunci trebuie să fii creativă. Ar trebui să-ți înființezi propria firmă de imobiliare, nu să lucrezi pentru o altă companie. Atunci vei putea să-ți gestionezi banii cum vrei tu.

Simt cum mă invadează un val de furie când îmi aduc aminte de *creativitatea* cu care Ron a furat casa familiei mele. Cum eu şi mama am fost nevoite să trăim în maşină, făcând duş la centrele pentru oameni fără adăpost sau în vestiarul liceului. Cum ne luam mâncare de la banca de alimente, permiţându-ne luxul unui Big Mac de la McDonald s-o dată pe lună. Strâng volanul în mâini cât pot de tare, apoi mă forţez să mă relaxez ştiind că, atunci când voi termina, Ron va fi pierdut şi casa din Canyon Drive.

— Nu înţeleg ce vrei să spui prin *creativ.* Ori ai bani, ori nu ai, zic eu.

Ron se mişcă pe scaunul lui, întorcându-se spre mine în ceea ce am ajuns să numesc *postura de confidenţe,* pe care o adoptă de fiecare dată când începe să debiteze despre politică (*Democraţii şi agenda lor liberal-socialistă*), despre problema persoanelor fără adăpost din Los Angeles (*Trebuie să-i strângi pe toţi, să-i separi pe nebuni de drogaţi şi pe urmă să arestezi cât mai mulţi*) şi despre femei (*Nu sunt sexist, dar îmi pare rău, acum nu mai pot nici măcar să fac un compliment unei femei fără să fiu acuzat de hărţuire sexuală?*).

— Este un dans delicat. Şi silenţios. Unul dintre cele mai simple moduri prin care îmi ţin banii în mişcare este să îmi subevaluez proprietăţile la Fisc şi să le supraevaluez la bănci. În felul ăsta îmi scad obligaţiile fiscale, dar îmi cresc puterea de împrumut, explică el.

Îi arunc o privire sceptică.

— Asta nu este fraudă fiscală?

El râde şi spune:

— Crede-mă, dacă fiscului i-ar păsa, m-ar urmări penal. Dar ei nu au timp sau bani să urmărească penal pe toată lumea. Şi toţi o facem, fiecare dintre noi.

Maşinile încep să se pună în mişcare şi eu accelerez.

— Dacă ai propria afacere, există şi alte modalităţi prin care poţi face rost de bani rapid. Acum şase sau şapte ani am avut şansa unei investiţii, dar nu aveam bani lichizi. Era o investiţie prea bună ca să o ratez, aşa că am scos banii din fondul de pensii al companiei mele, continuă Ron.

Îl fixez uluită, cu sprâncenele ridicate, iar el ridică mâinile într-un gest defensiv.

— I-am pus la loc. Dar banii stăteau într-un cont pe care îl controlam, aşa că i-am împrumutat, doar pentru puţin timp. Nu există prejudiciu, nu există vină. Trebuie să fii dispus să faci genul ăsta de lucruri, ca să ai succes.

— Sunt sigură că şi campania electorală ţi-a deschis o mulţime de oportunităţi. Strângerea ta de fonduri merge incredibil de bine.

Se întoarce din nou în scaun, cu privirea în faţă, iar eu mă tem că a terminat cu confidenţele pe ziua de azi. Că poate campania electorală este un subiect tabu. Dar apoi râde înfundat.

— Ştii prânzul pe care l-am luat împreună? L-am plătit cu un card de credit anume pregătit pentru a fi alimentat cu donaţii pentru campanie.

Încep să râd.

— Hei, dar până şi eu ştiu că asta e ilegal.

El îmi face cu ochiul.

— Este ilegal doar dacă eşti prins.

Dacă viaţa mea ar fi un film, acesta ar fi fost momentul în care ar intra coloana sonoră asociată jafului – mai întâi chitara bas, la care se adaugă trompetele şi tobele –, un tempo rapid care ne propulsează înainte, spre inevitabilul final al lui Ron. Camera s-ar fixa pe mine şi ar mări imaginea, pe zâmbetul fin de pe buzele mele, arătând cum mi se evaporă îngrijorarea. Şi, la fel ca într-un film, nu e niciun moment de pierdut.

— Cred că am auzit destul. Despre negare plauzibilă şi toate astea.

El îmi răspunde cu un zâmbet.

— Oh, nu. Acum o ştii şi tu. Dacă vrei să fii agenta mea pe termen lung, trebuie să fii şi păstrătoarea secretelor mele.

Îi arunc o privire întrebătoare.

— Ai de gând să mă pui să semnez un acord de confidenţialitate?

— Nu-i nevoie. La câte proprietăţi cumpăr şi vând, o să câştigi anual cel puţin un milion de dolari din comisioane. Din experienţa mea, e suficient pentru oricine pentru a păstra confidenţialitatea. Anul viitor pe vremea asta vei putea plăti cu bani gheaţă. Aşteaptă şi-o să vezi.

Aşteaptă şi-o să vezi. Cuvintele îmi fâlfâie în minte, ca nişte fluturi care îşi iau zborul.

KAT

Iulie

Eu şi Meg suntem cu Veronica la un sushi după ora de yoga, când am ocazia să văd cât de bună este Meg în ceea ce face şi cam ce pune la cale.

— Unde ţine Ron dineul pentru strângere de fonduri săptămâna viitoare? întreabă Meg.

— La o vilă din Beverly Hills. O proprietate imensă din cartierul The Flats.

— A găzduit vreodată un eveniment la el acasă? întreabă Meg.

Ridic privirea când o aud referindu-se la proprietatea din Canyon Drive, dar Meg continuă să se uite la Veronica.

— Nu are suficient spațiu. Oamenii pe care vrem să-i atragem preferă detaliile cromate şi liniile minimaliste. Casa lui Ron este mai degrabă în stil englezesc, spune Veronica.

Meg pare preocupată.

— Ce e? întreabă Veronica.

— Mă gândesc doar că e păcat că Ron nu are o locuință cu un statut mai elevat. Ştii, în momentul de față sunt foarte multe proprietăți pe piață care au un pedigree mai bun, ca să zic aşa.

— Probabil, zice Veronica.

— I-aş spune direct, dar eu sunt agent de vânzări. Tot ce spunem noi este suspect.

Înmoi o bucățică de sushi în sosul de soia şi asist la discuție.

Meg continuă.

— Cartierul în care locuieşte este destul de frumos, dar toată lumea ştie că oamenii influenți şi potenți financiar locuiesc la nord de Sunset Boulevard.

— Mă îndoiesc că Ron va putea să se mute acum, în prag de alegeri.

— Sigur. Doar că...

Meg face o pauză, ca şi cum ar vrea să spună ceva, dar nu ştie cum.

— La strângerea de fonduri la care m-ai luat şi pe mine, am auzit o discuție care m-a pus pe gânduri.

Se uită pe fereastră, ca şi cum ar încerca să-şi aducă aminte detaliile.

— Era un cuplu mai în vârstă... ea cu părul cărunt, tuns scurt, ştii despre cine vorbesc.

Veronica clatină din cap, iar eu aproape că izbucnesc în râs. Descrierea lui Meg se potriveşte cu 90% din invitații prezenți la eveniment.

— Doamne, nu-mi vine să cred că nu-mi amintesc cum îi cheamă. Nu tocmai bogați, dar foarte înstăriți. Şi el e mare nu ştiu ce...

— Soții Morgenstern? întreabă Veronica.

Meg pocneşte din degete şi spune:

— Da! Mersi! În fine. I-am auzit spunând ceva de genul că Ron este un om din clasa de jos care se dă drept unul din clasa superioară.

Meg îşi încrețeşte nasul.

— Şi ea zicea: „El e mare dezvoltator şi locuieşte într-un cartier cu case atât de apropiate una de alta, încât se aude când vecinii sunt la piscină sau fac un grătar".

Meg ia un rulou cu somon, îl bagă în gură şi mestecă. După ce înghite, continuă:

— Un lucru pe care l-am învățat de-a lungul anilor este că oamenii bogați iau în seamă toate căcaturile.

Veronica o priveşte îngrijorată, iar Meg ridică din umeri şi zice:

— Sunt sigură că nu e nicio problemă. În fond, cui îi pasă unde locuieşte, nu?

Apoi schimbă subiectul şi începe să vorbească despre viitoarea vacanță a instructoarei de yoga în Cabo.

— Cred că, dacă vrei o vacanță cu aer primăvăratic, Cabo este perfect.

Dar Veronica nu e atentă la ce spune. Nu chiar. Comentariile bine plasate de Meg au conturat în linii mari ce vrea ea de la Veronica: să-i spună lui David că principalii donatori nu îl consideră pe Ron unul de-al lor. Iar Meg i-a arătat discret ce anume îl împiedică să fie: casa lui.

* * *

După prânz, Veronica ia un Uber din fața restaurantului, iar eu aştept cu Meg în timp ce valetul s-a dus să-i aducă maşina, deşi eu o lăsasem pe-a mea într-o parcare cu plată

trei străzi mai încolo. Pe strada din fața noastră, maşinile se opresc când semaforul se face roşu.

— Hei, blondino, covorul se asortează cu perdelele[2]? se aude o voce din decapotabila oprită în dreptul nostru.

Trei bărbați – mai degrabă nişte puştani – se uită la Meg zâmbind.

Simt un val de iritare şi adopt o figură dură pe care majoritatea femeilor ar recunoaşte-o, gata să mă prefac că nu aud agresiunea sexuală aruncată spre noi de către aceşti băieți care au învățat deja că nu vor întâlni prea multe obstacole pe drumul lor în viață.

Dar Meg se întoarce zâmbind spre cel care a vorbit.

— În livingul meu, vrei să zici?

Expresia arogantă dispare de pe chipul băiatului când Meg mai face un pas spre maşină, iar eu simt că mă pufneşte râsul când văd cu câtă uşurință a întors situația în defavoarea lui.

— Chiar se mai practică chestia asta? întreabă ea, uitându-se spre mine. Să asortezi covorul cu draperiile ar fi prea mult din aceeaşi culoare.

— De regulă nici nu se mai pun draperii. Se pun un fel de storuri, zic eu.

Meg clatină din cap şi se apleacă spre pasagerul din dreapta, care s-a înroşit la față.

— Unii îşi pun jaluzele, adaugă ea.

— Ridică-i acoperişul, îi şopteşte puştanul şoferului.

— Imediat se face verde, spune prietenul lui râzând.

— Jaluzelele sunt chiar mişto, zic eu.

Meg se dă şi mai aproape de maşină.

— Înțeleg că vrei să ştii dacă parchetul din casa mea se potriveşte cu vopseaua ferestrelor. Cauți să cumperi un

---

[2] Expresie vulgară pentru a întreba o femeie dacă are părul vopsit, respectiv dacă părul de pe cap are aceeaşi culoare cu părul pubian (N.t.).

apartament? Lucrez în imobiliare şi, dacă vrei, pot să te adaug la newsletterul meu săptămânal.

În acel moment, semaforul se face verde şi fața puştanului se destinde de uşurare. În timp ce demarează, îi auzim pe prietenii lui râzând.

— Ți-a tras-o, spune unul dintre ei.

Meg face un pas înapoi zâmbind.

— Cineva trebuie să le dea o lecție.

Nu ştiu dacă ştie sau nu cine sunt, dacă m-am transformat într-o țintă pentru ea, cert e că nu te plictiseşti niciodată în preajma lui Meg.

Mă întorc cu fața spre ea.

— Apropo de casa lui Ron. Ar fi grozav s-o pui în vânzare.

Meg îmi zâmbeşte şi spune:

— E o casă superbă.

E casa ta, îmi vine să spun.

Ea îşi încrucişează brațele şi continuă:

— S-ar putea să am cumpărătorii perfecți pentru ea. O las pe Veronica să pregătească terenul, apoi discut eu cu Ron.

Îi arunc o privire pătrunzătoare.

— Poți să reprezinți şi vânzătorul, şi cumpărătorul în acelaşi timp?

— Tehnic? Da, deşi unora li se pare puțin suspect. Taxa fiduciară şi toate celelalte. Dar mă gândesc că poate reuşim să n-o scoatem pe piață şi să obținem o vânzare rapidă, dacă cumpărătorii mei pot face o ofertă competitivă. Mă îndoiesc că Ron s-ar bucura să-i vină clienții la vizionarea casei de două ori pe săptămână.

Valetul îi aduce maşina şi ea îi dă bacşiş.

— N-am ştiut că ai clienți noi care ar dori să cumpere, spun eu, întrebându-mă unde îi găsise.

Ea nu face nimic din ce trebuie să facă alți agenți imobiliari noi, cum ar fi să bată la diverse uşi şi să prezinte casa în perioadele de vizionare pentru toată lumea.

— Cine sunt?

Meg îmi zâmbeşte reținut şi spune:

— Scuze, dar nu pot să-ți spun. Sunt oameni din industria filmului şi vor să rămână anonimi.

Înainte să apuc s-o întreb unde i-a găsit, ea îşi verifică telefonul să vadă cât e ora.

— Şi sunt în întârziere. Vorbim mai târziu?

Urcă la volan şi în câteva secunde a şi plecat, lăsându-mă să mă gândesc în ce fel acesta ar putea fi începutul planului ei.

* * *

Ajung acasă puțin după ora 13, nerăbdătoare să aflu în ce fel un agent imobiliar poate să manipuleze vânzarea unui imobil. Mai ales un imobil care nu ajunge niciodată pe piață.

Mă aşez la birou, deschid computerul şi introduc parametrii în bara de căutare. Computerul meu este foarte lent, aşa că mă duc să-mi iau o Cola dietetică din bucătărie. Când mă întorc, pagina este tot goală.

Pagina nu poate fi încărcată. Verificați conexiunea la internet şi încercați din nou.

Mă uit la routerul nostru la care clipeşte lumina verde, apoi încerc din nou. Tot nimic.

Mă mut în living, să văd dacă funcționează cablul. Poate e o întrerupere. Deschid televizorul şi mă întâmpină un ecran negru.

— Fir-ar să fie.

Mă întorc în birou, scot cutia în care eu şi Scott am pus hârtiile pe care voiam să le rupem şi caut o factură mai veche. Formez numărul de telefon al companiei de cablu şi selectez câteva opțiuni automate până ajung să vorbesc cu un operator.

— Da, aş vrea să raportez o întrerupere, spun eu.

— Codul poştal? întreabă o voce de femeie.

I-l dau şi aud în fundal cum tastează. Într-un târziu spune:

— Nu văd nicio întrerupere în zona dumneavoastră.

— Trebuie să fie, din moment ce la mine nici internetul, nici cablul nu funcționează.

Mă uit pe fereastră, de parcă mă aştept să văd vreun stâlp căzut în mijlocul străzii. Dar totul pare normal.

— Ce număr de client aveți? întreabă femeia.

Îi citesc numărul de pe factură şi aştept. Într-un final spune:

— Am să vă fac legătura cu un manager de cont care vă poate ajuta.

În timp ce apelul meu este pus din nou în aşteptare, mă întorc la cutie să caut facturile de cablu din ultimele cinci luni – toate cu partea de jos decupată, semn că au fost plătite. Dar o voce în capul meu îmi şopteşte că împătimiții de jocuri de noroc sunt maeştri în înşelătorii.

Primesc legătura cu managerul de cont şi îi explic din nou situația, simțind cum în spatele ochilor începe să-mi apară o durere de cap.

Într-un final, femeia îmi spune:

— Pe contul dumneavoastră figurează că n-ați mai plătit de două luni, prin urmare serviciul a fost suspendat pentru neplată. Puteți să achitați chiar acum cu cardul de credit sau să veniți la sediul nostru cu un ordin de plată. Suma totală pentru reconectare este de 473,94 dolari.

Mă prăbuşesc pe canapea şi închid ochii.

— Doamnă Roberts? Cum doriți să procedați? insistă femeia.

— Am să plătesc cu cardul de credit.

* * *

Imediat ce termin, îl sun pe Scott pe mobil.

— Tocmai am plătit peste 400 de dolari ca să ne reconecteze la cablu şi internet.

— Ce? exclamă Scott.
— De ce n-ai plătit factura?
— Dar am plătit-o.
— Nu mă prosti în față, Scott. Nu ai plătit de două luni.
Scott răsuflă tare şi spune:
— Ascultă. Recunosc că am ratat o lună. Am crezut că am plătit-o, deşi n-o plătisem. Dar când a venit următoarea factură şi mi-am dat seama, am plătit atunci şi restanța.
— Ciudat, pentru că tocmai am vorbit cu ei la telefon şi mi-au spus că n-au primit nicio plată.
— Ştii ce, dacă m-ai lăsa să plătesc facturile online, aşa cum face orice om normal din lume, nu s-ar fi întâmplat una ca asta.
— Acum nu da vina pe mine. Am stabilit de comun acord cu doctorița Carter că plățile online de orice fel pot fi un declanşator pentru tine. Cel mai bun mod de a-ți proteja recuperarea este să-ți rezolvi problemele financiare departe de internet.
Înainte să apuce să mă contrazică, spun în continuare:
— Ce mă îngrijorează cel mai tare este că ai pus taloanele în cutie ca să pară că le-ai plătit. Nu-i vorba că ai uitat. Cu toții suntem ocupați. Dar felul în care ai procedat pentru a ascunde înşelăciunea – asta e problema.
— Pentru că ştiam că vei face din asta ceva ce nu e.
Privesc pe fereastră, preocupată. Tot ce spune Scott are sens. Nu există nicio dovadă că a jucat la jocuri de noroc. Telefonul şi computerul lui sunt în permanență curate. El este întotdeauna unde spune că va fi şi mai degrabă eu sunt în fața computerului în toiul nopții, nu el. Când mi-a arătat noul extras de cont bancar pe care îl ceruse săptămâna trecută, nu se vedea nicio activitate neobişnuită. Soldul era mai mic decât mă aşteptam, dar nu apăreau retrageri de sume mari sau alte indicii că nu făcea exact ce zice – adică îşi respecta programul.

Şi totuşi aşa începe totul – cu facturi neplătite şi telefoane de la creditori.

El continuă:

— Tu ignori problema mai mare: refuzi să accepți că poate în spatele poveştii ăsteia este Meg. Iar acum se pare că m-a luat şi pe mine în colimator.

— Şi ce o interesează pe Meg factura noastră la cablu şi internet?

— Ai fi surprinsă să afli. Să spele cecuri, folosind contul de client pentru a cumpăra altceva.

Încerc să privesc lucrurile din perspectiva lui Scott, dar instinctul îmi spune că nu aşa lucrează ea. Meg nu are nevoie de banii noştri.

— Ştiu că te îngrijorează, dar eu nu cred că despre asta este vorba aici.

— Foarte bine. Presupun că tu ştii mai multe decât mine, zice el pe un ton tăios.

— Petrec cu ea ore întregi în fiecare zi. Crezi că tu eşti singurul capabil să îi citeşti pe alții?

— Ştiu că tu crezi că o cunoşti. Dar nu e aşa. Nu e cum crezi tu.

KAT

August

Scott a început să insiste să trec din nou pe banking online şi, după o săptămână, am fost de acord.

— Doar pentru că eu nu pot fi online nu înseamnă că n-ar trebui să fii nici tu, spusese el. Şi e mai bine decât

înainte. Vei avea control total, fără intermediari, fără ca una ca Meg să aibă posibilitatea să interfereze.

Mă avertizase şi să fiu atentă în continuare în preajma lui Meg.

— Dacă ieşi la masă cu ea, nu-ți lăsa geanta nesupravegheată. N-o lăsa să-ți împrumute telefonul şi nici măcar să stea în maşina ta, dacă tu nu eşti acolo. Poate să-ți ia talonul şi să-ți facă tot felul de probleme.

— N-am nevoie să mă dădăceşti ca pe un copil, i-am spus.

Adevărul era că, atunci când eram cu ea, constatam că uitam din ce în ce mai des că Meg nu era cine zicea că este, că bucăți mari din trecutul ei erau inventate pe de-a-ntregul.

Dar fiecare ieşire cu Meg îmi arată ceva nou. În seara asta urmează să mă întâlnesc cu ea la un concert în aer liber în parc, iar faptul că vom sta pe nişte scaune pliante, cu o sticlă de vin alături, va fi o ocazie nemaipomenită de a vedea dacă pot să aflu mai multe despre misterioşii cumpărători de care mi-a vorbit.

Mă întâlnesc cu ea pe o pajişte care coboară într-o vale unde a fost ridicată o scenă cu nişte lumini. Oamenii se strâng încetul cu încetul, aducând cu ei pături, scaune şi genți frigorifice. Sicomorii înalți îşi arcuiesc coroanele deasupra noastră şi, pe măsură ce soarele apune, aerul devine mai rece.

— Ți-e frig? întreabă Meg când mă vede reprimându-mi un frison.

Mai jos în fața noastră, formația muzicală ocupă scena. Oamenii din jur încep să facă linişte, conversațiile oprindu-se una câte una.

— Puțin, răspund eu în şoaptă. A fost atât de cald în ultimele săptămâni, încât nu m-am gândit că îmi trebuie o jachetă.

Îmi lăsasem haina acasă intenționat, aducându-mi aminte că Meg avea mereu una în maşină, pe bancheta din spate. *Nu e de glumit cu iernile din Michigan,* îmi spusese ea odată.

— Am eu una în maşină, dacă vrei, spune ea scoțându-şi cheile din buzunar. E în spate.

Simt o tresărire de triumf şi îi iau cheile, dând fuga în parcare, dornică să am zece minute la dispoziție să mă uit pe-acolo. Când eram clienta lui Meg, ea avea un dosar pe numele meu care conținea anunțuri de vânzare cu proprietățile pe care voia să mi le arate. Are unul şi pentru Ron. Sper să fie ceva – dacă nu un dosar, atunci o carte de vizită sau un mesaj telefonic notat pe o bucată de hârtie – care să-mi spună cine sunt aceşti cumpărători şi, de acolo, poate reuşesc să-mi dau seama cum colaborează ei cu Meg.

Descui uşile şi încep cu bancheta din spate, care pare să fie goală. Când mă uit în buzunarele scaunelor, nu găsesc decât nişte şervețele de călătorie şi un pix.

Pe urmă caut pe sub scaune, sperând că şi-a ascuns geanta pe-acolo, cum făcusem eu cu a mea. Îmi imaginez ce aş găsi în portofelul ei: cărți de vizită cu numele pe care aş putea să le caut mâine. O notă de plată băgată în buzunarul lateral al genții, cu numele unui restaurant unde pot să mă duc. Ceva care să îmi indice direcția bună. Nu-mi trebuie decât un singur fir pe care să-l urmez.

Dar nu găsesc decât praf, câteva frunze şi un cupon mai vechi pentru o curățătorie chimică.

În spatele meu, formația muzicală începe programul cu un cântec al lui Fleetwood Mac.

Mă mut la torpedo, care conține un manual al maşinii, o hartă a Californiei şi sub ea o foaie de hârtie. Este un anunț mai vechi pentru una dintre casele pe care Meg mi le-a arătat în prima zi. Şi sus pe pagină, cu scrisul ei acum familiar, este o notă. *Mătuşa Calista – $$ – neclar cât.* Mă uit

la cuvinte, încercând să-mi imaginez la ce se gândea când le-a scris. Ce ar face cu informația dacă ar avea-o.

Nu mai găsesc nimic în restul maşinii. Pun totul la loc exact aşa cum am găsit şi mă duc la portbagaj, unde găsesc haina aruncată într-un colț. Este puțin mai groasă decât se poartă în California, dar în clipa în care o pun pe mine, umerii mi se decontractă şi corpul mi se încălzeşte imediat. Mă uit prin portbagaj, căutând ceva interesant, dar şi acesta e gol. După ce încui uşile, mă uit pe telefonul mobil să văd cât este ora, apoi îl bag într-un buzunar interior şi mă întorc la concert.

În timp ce mă strecor printre maşinile din parcare, zgomotul unei brichete aprinse chiar în stânga mea mă face să sar înapoi speriată, cât pe ce să scot un țipăt.

Ascuns între două SUV-uri, un bărbat fumează o țigară.

Probabil că vede groaza de pe chipul meu pentru că ridică mâinile defensiv şi vârful aprins al țigării luceşte în întuneric.

— Îmi pare rău că te-am speriat. Fumez o țigară.

Îi răspund cu un zâmbet vag, dar strâng în pumn cheile lui Meg şi merg repede printre şirurile de maşini, întorcându-mă în parc. Inspir adânc de câteva ori şi încerc să mă calmez. *Era doar un tip care fuma o țigară. Nimic altceva.*

Când ajung înapoi la Meg, aproape că mi-am revenit de tot.

— Mersi, îi spun în timp ce mă aşez pe scaun, înapoindu-i cheile.

Ea îmi dă un pahar de plastic cu vin şi spune:

— Mă duc la toaletă.

Îşi ia telefonul şi îşi pune geanta pe umăr, iar eu privesc cum îi saltă pe şold în timp ce se îndepărtează.

* * *

Formația este fenomenală, electrizând mulțimea cu hituri de la Blondie, the GoGo, Fleetwood Mac şi Joan Jett. Curând, ne ridicăm în picioare să dansăm şi să cântăm cât ne ține gura împreună cu toți ceilalți.

Timp de câteva ore, încetez cu întrebările care mă rod. Uit de îngrijorările şi greşelile lui Scott şi las deoparte neliniştea crescândă legată de cine este Meg ca persoană pe care eu nu mai reuşesc s-o văd cu claritate. La un moment dat, o surprind pe Meg privindu-mă cu un zâmbet şi mă întreb pe cine vede când se uită la mine. O femeie bogată care nu are nimic de făcut şi încearcă să-şi dea seama ce vrea să facă cu viața ei sau o jurnalistă care şi-a permis să se apropie prea mult?

Închid ochii şi îmi spun că nu-mi pasă.

* * *

Când se termină concertul, am vocea răguşită şi mă doare tot corpul.

— A fost superb!

— Mersi că ai venit cu mine, răspunde ea, luându-mă de braț. Vrei să mâncăm o plăcintă?

— Da, aş vrea.

Am ajuns în parcarea iluminată slab de felinarele de deasupra noastră, în timp ce farurile maşinilor care ies proiectează conuri de lumină pe asfalt.

— Vino după mine, ştiu un loc super în Santa Monica, unde e deschis toată noaptea, spune ea.

Când urc în maşină, scot telefonul din buzunar să-l pun pe consola centrală şi observ un SMS de la bancă. Un dispozitiv nou încearcă să-ți acceseze contul. Dacă nu eşti tu, contactează un manager de cont.

Mă uit spre maşina lui Meg şi o văd punându-şi centura de siguranță, apoi privesc din nou la telefonul meu. După ora indicată, tentativa a avut loc imediat după ce i-am

percheziționat maşina şi mi-am băgat telefonul în buzunar. Cam când Meg s-a dus repede la toaletă.

Sună un claxon şi mă scoate din gândurile mele. E Meg care îmi face semn să mă iau după ea.

Las telefonul în consola centrală şi mă iau după ea.

* * *

O urmez până în Santa Monica pe Main Street, în timp ce clocotesc de furie – nu doar față de Meg, ci şi față de mine, pentru că am lăsat garda jos. Față de toate poveştile pe care Meg mi le-a spus despre trecutul ei, țesând între noi mici fire de empatie, atrăgându-mă mai aproape de ea. Abătându-mi atenția în altă parte. Purtându-mă spre inima, nu spre mintea ei.

Scott a încercat să mă avertizeze. *Tu încerci în fel şi chip să o demaşti. O escroacă n-o să te lase să pleci pur şi simplu. O să vrea să te facă să plăteşti.*

Găsesc un loc liber şi, în timp ce parchez, îmi spun că tentativa de accesare a contului meu a eşuat. Iar acum eram avertizată.

Aşteptăm 20 de minute, deşi se apropie miezul nopții. Stăm afară cu toți ceilalți şi vorbim, dar eu sunt cu gândul departe: mi-o imaginez pe Meg într-una dintre cabinele de toaletă din parc, cu cimentul veşnic umed şi lipicios. Zgomotele concertului pătrund prin ferestre şi reverberează prin spațiul gol în timp ce ea se uită în telefon şi, cu ajutorul extrasului bancar furat, încearcă să intre în contul meu. Ştiind că vor trece cel puțin două ore până când eu voi primi notificarea. Crezând că, dacă îmi e alături, nu va fi considerată un potențial suspect.

— Ce vei face mai departe cu viața ta, în afară de cariera ta incitantă ca asistent imobiliar? mă întreabă.

Este încă îmbujorată de emoția concertului şi debordează de energie.

Sătulă de atâtea minciuni, mă hotărăsc să-i spun ceva adevărat:

— De fapt, lucrez la un roman.

Mă priveşte surprinsă şi e pe punctul să mă întrebe ceva, când aude numele ei. Suntem conduse prin centrul restaurantului, unde aerul se simte sufocant pentru cei care au stat afară. Ne aşezăm la masă una în fața celeilalte, în timp ce chelnerul ne dă meniurile.

— Eu aş vrea o plăcintă cu mere, spune Meg, răsfoind meniul. Cu o latte decafeinizată.

— Şi eu la fel, dar plăcinta să fie cu vişine.

Înapoiem meniurile chelnerului şi ne uităm una la alta.

— I-auzi, un roman! Despre ce? întreabă ea.

Mă simt stăpânită de nepăsare şi brusc devin curioasă să aflu cât este de vicleană, cât de repede poate s-o întoarcă şi să ascundă cine este în realitate şi cu ce se ocupă.

— Este un thriller despre o escroacă.

Meg face ochii mari şi izbucneşte într-un râs care acoperă zgomotele din restaurant.

— Extraordinar! Şi care e marea răsturnare de situație? Sau nu vrei să spui?

Îi răspund şi eu cu un zâmbet.

— Încă nu m-am hotărât, dar o să-ți spun când o s-o fac.

Nu ştiu dacă o îngrijorează ceea ce tocmai am spus, dar, dacă este aşa, nu o arată. Rămâne cu mâinile sprijinite pe masă, complet relaxată, în timp ce clienții nocturni de la mesele din jur mănâncă şi frânturi din conversațiile lor ajung la noi.

Şi apoi ea mi-a zis...

Ascultă-mă, trebuie să renunți la slujba asta.

Simt lipsa Jennei ca pe o durere aproape fizică şi îmi imaginez cum ar fi dacă ea ar fi fost aici în locul lui Meg. Să pot lăsa garda jos şi să mă bucur de concert şi de o felie de plăcintă, fără să fiu nevoită să stau mereu cu ochii în patru.

Fără să fiu nevoită să-mi calculez în gând când să vorbesc şi când să tac.

Dar în fața mea stă Meg. O femeie care seamănă cu o prietenă. Se comportă ca o prietenă, dar nu este o prietenă.

— Te simți bine? Pari mai tăcută decât de obicei, remarcă ea.

Mă uit la imensa tablă de deasupra tejghelei, pe care scrie meniul zilei şi prețurile cu litere mari şi colorate, apoi din nou la ea şi spun:

— Cineva încearcă să-mi acceseze contul bancar.

Îi studiez expresia feței, fără să-mi dezlipesc privirea de la ea, dar văd doar surprindere şi îngrijorare.

— Mai bine schimbă imediat parola, îmi spune, arătând spre telefonul meu de pe masă. Vrei s-o faci acum?

Scutur din cap.

— Nu poate să intre. Am autentificare în doi paşi. Dar o să sun mâine la bancă, doar să mă asigur.

Ea ridică paharul de apă şi bea din el.

— Şi-atunci, de ce arăți atât de îngrijorată?

— Ne dispare din corespondență. Extrase bancare. Facturi plătite care nu ajung unde trebuie. Scott crede că ne are cineva în vizor.

Ea face ochii mari.

— Ați sunat la poliție?

— Încă nu. Dar, după ce s-a întâmplat în seara asta, Scott o să vrea să sunăm.

Las amenințarea să plutească în aer, căutând o reacție pe chipul ei. O undă de îngrijorare. O tresărire. Ceva care s-o trădeze. Şi din nou văd în minte biletul acela. *Mătuşa Calista – $$ – neclar cât.*

Soseşte plăcinta şi începem să mâncăm în linişte, într-un târziu, Meg spune:

— Nu vreau să mă bag unde nu-mi fierbe oala, dar crezi că e posibil ca Scott să se fi apucat iar de jocuri de noroc?

Ridic privirea din farfurie, dându-mi brusc seama de o realitate sumbră. Secretul pe care l-am destăinuit, adevărul pe care l-am dezvăluit cu mult timp în urmă, s-a întors acum să mă bântuie. Asta fac escrocii – adună informații şi le folosesc când eşti extrem de vulnerabil. Ca şi când ți-ar spune: *Nu în legătură cu mine trebuie să îți faci griji.*

Aş fi putut inventa un motiv pentru care eu şi Scott o tot lungim cu logodna. Dar eu mă hotărâsem să spun adevărul, fără să-mi treacă prin cap cu câtă abilitate ar putea să-l folosească împotriva mea.

Meg arată spre inelul meu.

— Cât de des îl scoți de pe deget?

Probabil că par nedumerită pentru că adaugă pentru clarificare:

— Mă întreb dacă ar fi putut să-i înlocuiască piatra cu una falsă, fără să observi tu.

Ridică mâinile într-un gest defensiv şi spune:

— Scuze, dar, dacă a dat iar în patima jocurilor de noroc, este exact genul de lucru pe care ar încerca să-l facă.

Mintea îmi zboară la inelul de logodnă al bunicii mele. Cât timp mi-a luat ca să-mi dau seama că a dispărut şi cu câtă insistență susținea Scott că probabil l-a luat menajera, până să recunoască într-un final că el îl vânduse, pentru a acoperi o datorie.

— Am sărit calul. Scuze. Dar, dacă vrei, cunosc un bijutier, lucrează în centru. Poate să arunce o privire, doar ca să fii sigură.

Muşc din plăcintă, dar nici nu-i simt gustul; îmi imaginez ce fel de individ ar cunoaşte Meg şi cât de repede ar schimba chiar el piatra cu una falsă.

— Nu-l scot niciodată, îi spun eu.

Deşi nu e chiar aşa. Îl scot când mă duc la gimnastică. Îl scot când îmi fac manichiura. Au fost foarte multe dăți când l-am scos şi Scott ar fi putut să profite.

— Nu vreau să torn gaz pe foc, continuă Meg. Dar vreau să ai grijă. Dacă instinctul îți spune că ceva e în neregulă, trebuie să-l asculți.

— Ai dreptate, îi spun. Dar eu nu cred că este Scott.

Meg clatină din cap, acceptând cuvintele mele, bagă în gură o bucată de plăcintă, apoi mestecă. Într-un final spune:

— Eh, atunci e bine.

* * *

Când ajung acasă, intru tiptil să nu-l trezesc pe Scott şi mă duc direct la computerul lui, neputând să trec peste suspiciunile lui Meg până nu văd cu ochii mei. Istoricul îmi afişează o listă lungă de site-uri, dar toate legitime şi niciunul al băncii. Apoi îi verific telefonul, unde din nou nu găsesc nimic care să-mi arate că el ar fi încercat să-mi acceseze contul. Simt o undă de uşurare, urmată de un val de epuizare, şi mă întreb dacă va veni vreodată ziua când nu va mai trebui să-l verific. Dacă va veni vreodată ziua când Scott nu va mai fi primul pe lista mea de suspecți.

Îl aud foindu-se în pat şi îmi dau seama cât de imprudentă am fost. I-am ignorant avertismentele, crezând că pot să-i fac față lui Meg. Dacă strategia ei este aceea de a sădi îndoiala în relația mea cu Scott, de a mări distanța dintre noi într-atât încât eu să încep să mă îndoiesc de el, îi reuşeşte.

Dar deocamdată controlez situația. Ştiu cine este Meg şi ce face ea. Contul meu bancar nu poate fi accesat, încercarea ei a eşuat.

Mă dezbrac de jacheta lui Meg şi intru din nou în contul meu de e-mail cu intenția de a verifica încă o dată ora la care a avut loc tentativa. Ultimul e-mail pe care l-am primit este de la Jenna. Subiectul: *Reading, PA.*

Curioasă, îl deschid.

Documentaristul meu a găsit un DBA sub denumirea comercială Life Design by Melody, la care era ataşat numele Melody Wilde. O căutare în statul Pennsylvania a arătat că acest DBA a fost depus de Meg Williams. Dar iată partea interesantă: are legătură cu o casă. Aşa a găsit-o documentaristul meu. A fost vândută companiei lui Meg pentru 20.000 de dolari. Nu ştiu multe despre piața imobiliară din Pennsylvania, dar nu este o sumă mare.

Mă las gânditoare pe speteaza scaunului. Un DBA – i se mai spune *nume de firmă fictiv* – şi un transfer de proprietate cu mult sub valoarea pieței. Apoi îmi aduc aminte de misterioşii cumpărători ai lui Meg. Poate că nu sunt nişte oameni din industria filmului, hotărâți să-şi păstreze anonimatul sau colaboratori de-ai ei. Poate că în spate este chiar Meg.

CU DOI ANI ÎN URMA

Reading, Pennsylvania

MEG

Casa Renatei avea două niveluri, cu ferestre sigilate cu plumb ale căror rame, la o privire mai atentă, trebuiau revopsite. În timp ce înaintam pe aleea flancată de felinare, muzica şi râsetele dinăuntru se revărsau afară, în aerul răcoros al serii de septembrie.

M-am oprit pe verandă şi mi-am netezit fusta. Nimeni dinăuntru nu ştia că hainele pe care le purtam fuseseră

achiziționate în urmă cu câteva săptămâni de la un second hand din Philadelphia sau că numele de pe cartea de vizită solitară din poşeta mea altfel goală nu era cel adevărat. Pregătisem terenul, întorcându-mă cu săptămâni în urmă, strat peste strat, construindu-mi cu grijă povestea, astfel încât acest moment – această petrecere – să decurgă exact cum am plănuit.

Oamenii dinăuntru aşteptau o femeie pe nume Melody Wilde – recent divorțată, designer de interior şi life coach pentru vedete din New York. Persoana căreia i se datora spectaculoasa transformare a livingului Renatei, realizată pur şi simplu cu ajutorul câtorva mostre cumpărate online, al unui tapițer exclusivist, subvenționat din banii mei pentru a da impresia că obținusem o reducere consistentă, şi al unei remarci făcute în treacăt despre Sarah Jessica Parker.

Aveam un nod în stomac, cum mi se întâmplă de obicei când urmează să-mi întâlnesc victima prima oară. Atâtea detalii trebuiau să fie la locul lor, atâtea lucruri puteau merge prost. *Face adevărate minuni,* asta spunea Renata oricui era dispus să asculte. De fiecare dată când povestea, mă lega de minciunile pe care le spusesem. Lustruindu-le până căpătau strălucirea adevărului.

* * *

Cu şase luni în urmă fusesem gata să renunț. Mutatul de colo-colo. Izolarea pe care o impunea această ocupație. Cât mai era până să comit o greşeală care să arunce totul în aer? Dar apoi am găsit-o pe Celia.

Celia M – Mame divorţate

8 iulie

Iată un lucru pe care l-am aflat despre abuz – nu se termină niciodată. Chiar dacă l-am părăsit pe Phillip, el găseşte în

continuare diverse moduri de a mă chinui. Nu, nu mă dă jos din maşină în şuturi, forțându-mă să merg pe jos până acasă la 1 noaptea, dar fiecare zi este o nouă provocare legală din partea avocaților lui. Un mod ridicol de a amâna, de a prelungi. Nu este abuzul fizic pe care l-am îndurat, dar asta nu înseamnă că este mai puțin dăunător, pentru că în continuare trăiesc în teroare. El încă are putere şi control asupra mea şi va continua să aibă, câtă vreme acest proces de divorț se va prelungi. Rămân fără bani şi în câteva luni nu voi mai putea să-mi plătesc avocatul. Creditul meu s-a dus. Nu ştiu cât timp voi mai putea să trăiesc aşa.

34 comentarii

Am simțit un zgândărit familiar de interes, ca o pană care mă gâdilă la ceafă. *Asta.*

Aşa începea de fiecare dată. Cineva îşi vărsa amarul online şi eu luam notițe. În urmă cu doi ani, nimerisem în grupul de suport pentru persoane divorțate (de la un grup de persoane cu probleme de fertilitate, care ducea la un grup de parenting, care ducea la acest grup de persoane divorțate; o progresie deprimant de previzibilă). Mă înscrisesem cu numele Margaret W, având ca poză de profil o pisică adormită. O femeie de 30 de ani, al cărei soț nevolnic o lăsase cu doi copii mici şi abilitatea de a da sfaturi prețioase.

Pagina Celiei mă condusese la pagina lui Phillip, care în final mă dusese la sora lui, Renata – în vârstă de 45 de ani, fără copii şi cu o obsesie bolnăvicioasă pentru designul interior.

* * *

Renata v-ar spune că ne-am cunoscut la un meeting electoral. Ea era acolo pentru a înregistra votanții, iar eu, nou-venită în oraş, pentru a-mi face prieteni noi. Numai că eu o urmăream pe Renata cu mult înainte să sosesc în Reading – catalogându-i interesele, scormonind prin consignații şi magazine second hand după haine ca ale ei,

construind o afacere fictivă care să se potrivească atât de frumos cu interesele sale, încât întâlnirea cu mine să fie ca regăsirea cu o veche prietenă.

Acestea sunt micile detalii care fac şi desfac un lucru. Nu trebuie să existe nicio îndoială că nu eşti cine spui că eşti. Şi nu contează ce trecut îţi construieşti. Dacă detaliile vizuale nu se potrivesc, e ca şi cum ai cânta la un pian dezacordat. Scoţi o notă falsă de mai multe ori şi până la urmă oamenii vor observa.

Efectiv mă ciocnisem de ea, prefăcându-mă că îmi căutam ceva în geantă şi am scăpat-o pe iarbă, vărsându-i conţinutul. În timp ce mă ajuta să-mi adun lucrurile, i-am furnizat toate informaţiile esenţiale pe care voiam să le ştie despre mine: că eram într-un moment de cotitură după divorţ, că mama mea copilărise în apropiere şi că alesesem să mă mut aici din motive mai degrabă sentimentale, decât practice.

— Va fi mai uşor să cunosc oameni îndată ce îmi voi deschide afacerea şi voi avea un motiv să mă trezesc dimineaţa şi să ies din casă în fiecare zi, i-am spus eu.

— Cu ce te ocupi?

— Sunt designer de interior şi life coach, am răspuns, apoi am râs. Ştiu, sună pretenţios, chiar şi pentru mine.

— Nu ştiu prea multe despre life coaching, dar ador decoraţiunile. De fapt, sunt chiar obsedată.

Am zâmbit.

— E ceva special să iei o cameră şi să-i dai o înfăţişare complet nouă. Dar eu fac mai mult decât să redecorez. Eu reconfigurez spaţiul fizic şi emoţional al clientului.

Apoi m-am aplecat spre ea pentru a-i face o confidentă.

— Am lucrat pentru multe vedete, dar cel mai mult mi-au plăcut lucrările de decoraţiuni de mică amploare. Cele care ştii că sunt valoroase pentru cei care le doresc. Contează mai mult.

În timp ce vorbeam, vedeam cum creştea interesul Renatei. Ştiam deja că nu-şi putea permite aspectul pe care şi-l dorea pentru casa ei şi că soţul nu era prea dispus să finanţeze ceea ce el numea *frivolităţi.*

— Ai o carte de vizită? a întrebat ea. Mi-ar plăcea să discutăm mai pe larg pe tema asta.

* * *

Petrecerea Renatei începuse de ceva timp, când am ajuns eu. În timp ce intram pe uşă, n-am putut să nu apreciez faptul că avea gusturi rafinate în materie de design interior. Camera era iluminată de lumânări aşezate grupat pe diferite suprafeţe, care dădeau spaţiului o strălucire magică. Materialul de culoare galbenă cu care alesesem să retapiţez scaunele şi canapeaua căpătase o lucire aurie în această lumină, iar invitaţii stăteau în grupuri mici, cu pahare de vin în mână, şi ciuguleau din apetitivele servite.

Renata s-a grăbit să mă întâmpine.

— Ce mă bucur că ai reuşit să vii. Tuturor le-au plăcut la nebunie piesele şi sunt absolut convinsă că vei găsi cel puţin trei clienţi în seara asta.

Apoi a adăugat cu glas scăzut:

— Sper că nu-i nicio problemă... am lăsat să-mi scape că materialul de tapiţerie a fost iniţial cumpărat de Sarah Jessica Parker. Mi-a ieşit pe gură înainte să-mi dau seama.

Am zâmbit.

— Absolut nicio problemă. Nu-i un secret faptul că am lucrat pentru ea. Mi se pare că am avut şi un articol în *Vanity Fair* în urmă cu câţiva ani. O să se bucure dacă aude că a folosit la ceva.

Am privit în jur cu atenţie până l-am văzut pe Phillip: stătea în fundul camerei şi vorbea cu un alt bărbat. Era mai înalt decât mă aşteptasem şi purta o cămaşă cu pantaloni bleumarin foarte strânşi în talie, semn clar că viaţa alături de Celia era una plină de răsfăţ.

— Acela este fratele meu Phillip, a spus Renata urmărindu-mi privirea. Este preşedintele şi fondatorul companiei Prince Foods – lanțul acela de supermarketuri, îl ştii?

— Îmi place foarte mult, i-am spus.

Mai devreme în ziua aceea dădusem o raită prin unul dintre ele, observând prețurile mari şi etichetele bio, fără GMO.

— Au cele mai bune produse, am adăugat eu.

Tonul Renatei s-a înmuiat.

— El e un tip extraordinar, dar în perioada asta trece printr-un divorț dificil.

S-a întors spre mine, cu o sclipire în ochi.

— Poate ar trebui să-ți fac cunoştință cu el.

Am clătinat din cap.

— Nu sunt pregătită pentru aşa ceva. E prea curând.

Renata mi-a ignorat spusele cu un gest al mâinii.

— Cine spune că trebuie să se întâmple ceva chiar acum? Doar ți-l prezint, atât.

— Lasă-mă măcar să-mi iau ceva de băut.

Renata m-a îndrumat spre bar, unde un barman în uniformă servea diverse tipuri de vin şi bere.

— Între timp, eu mă duc să fac nişte schimbări în aranjamentul locurilor la masă, mi-a spus ea.

Cu un pahar de vin alb în mână, din care luam mici înghițituri, am cuprins cu privirea perimetrul camerei. Abordările trebuiau să fie impecabile, să atingă coarda sensibilă. Am revăzut în minte toți paşii şi am încercat să mi-o imaginez pe Celia printre aceşti oameni. Râzând la glume de-ale lor, făcând planuri pentru întâlniri la prânz sau la o partidă de tenis la club. M-am întrebat ce făcea în această seară, în timp ce toți vechii ei prieteni erau adunați să sărbătorească două fotolii şi o canapea excesiv de scumpe. Câți o întrebaseră de sănătate sau se gândiseră la

ce îi făcea Phillip. Considera vreunul dintre ei că era nedrept? Îşi făceau griji pentru ea sau o excluseseră din lumea lor, centrați doar pe putere şi influentă?

— Masa e servită, a strigat Renata din celălalt capăt al camerei. Vă rog să vă căutați locurile.

S-a uitat la mine şi mi-a făcut discret cu ochiul.

* * *

Masa mi s-a părut formală şi totodată intimă, având în centru aranjamente de flori care păreau tăiate din grădina ei şi puse în vaze joase de cristal. Phillip s-a aşezat lângă mine, şi-a desfăcut şervetul scuturându-l scurt, apoi şi l-a pus pe genunchi.

— Renata mi-a zis că eşti designer de interior şi life coach, a spus el întinzând mâna. N-am mai auzit de această combinație până acum. Phillip Montgomery.

— Melody Wilde, am spus eu strângându-i-o.

Ne-am luat fiecare furculița şi am început să mâncăm din salată, în timp ce în jurul nostru conversațiile curgeau, trecând de la un subiect la altul.

Într-un târziu m-a întrebat:

— Spune-mi, Melody, ce te aduce în oraş?

Am pus furculița jos şi am sorbit din paharul de vin, ca şi cum mă gândeam cât anume să-i dezvălui.

— Răspunsul poate fi unul lung sau unul scurt.

El a înclinat din cap şi a spus:

— Ce-ar fi să începi cu cel scurt?

I-am băgat poezia despre mama mea, care dintotdeauna îşi dorise să vin acasă.

— Tocmai pusesem punct căsniciei. Îmi era clar că, din diverse motive, nu era bine să rămân în acelaşi oraş cu fostul meu soț şi Reading mi s-a părut un loc la fel de bun pentru a o lua de la capăt.

— Şi acum versiunea lungă.

Un chelner mi-a luat farfuria de salată aproape goală şi mi-a pus în faţă un bol de supă bisque de roşii. Am luat lingura în mână, gânditoare. Apoi am spus:

— Versiunea lungă este că fostul meu soţ nu era prea încântat de acordul financiar al divorţului nostru. Avea impresia că eu îi datoram mai mult decât a obţinut. Aşa că, în loc să-mi trăiesc următoarea etapă a vieţii cu el acuzându-mă în permanenţă că i-am luat ceea ce îi aparţinea de drept, am decis s-o iau de la capăt în altă parte.

Am zâmbit şi am gustat din supă.

— Cred că şi versiunea lungă este foarte scurtă.

Cât timp vorbisem, Phillip continuase să mănânce, dar acum s-a întors spre mine şi mi-a spus:

— Uneori, când o relaţie ia sfârşit, cel mai bine pentru toţi este ca una dintre părţi să se mute în altă parte.

— Povesteşte-mi despre tine, i-am spus eu. Locuieşti aici de mult timp?

— Dintotdeauna. Am fost la Universitatea Pennsylvania, apoi m-am întors acasă. M-am însurat, am deschis o afacere, am făcut copii.

Apoi, lăsând privirea în bolul său de supă aproape gol, a adăugat:

— Şi eu trec printr-un divorţ destul de dificil.

I-am pus mâna pe braţ, doar o atingere uşoară de o clipă, şi i-am spus:

— Îmi pare foarte rău.

De pe cealaltă parte a mesei, Renata a surprins gestul şi a ridicat din sprâncene.

— Trebuia s-o fac mai demult. Dar ea acceptă greu şi complică lucrurile, a zis el.

Am pus repede frână.

— Hai să schimbăm subiectul şi să discutăm despre ceva mai vesel, am propus eu. Tu cum te distrezi pe-aici?

— Chestii obişnuite, a răspuns Phillip dând bolul deoparte. Mese cu prietenii, pocher cu băieții, partide de pescuit, golf la club.

— În facultate am avut un iubit care juca golf. Şi eu jucam binişor.

De fapt, era un jucător profesionist din Boise şi la sfârşitul relației cu el m-am ales cu 43.000 de dolari şi cerceii imenşi cu diamante pe care îi purtam acum, dar astea erau amănunte.

Phillip s-a întors spre mine entuziasmat.

— Ar trebui să jucăm o partidă.

— Mi-ar face plăcere.

Am trecut la felul următor, somon cu sparanghel şi un sos fin din unt, cu usturoi şi lămâie.

— Renata nu mai încetează să vorbească despre afacerea aia cu fotoliile, a spus Phillip.

— Mă tem că începe să creeze un fel de mit nerealist. Am câțiva clienți bogați care din când în când vor altceva. Acum primesc telefoane de la toate cunoştințele ei.

El a muşcat dintr-o tijă de sparanghel şi a întrebat: – Dar ăsta e un lucru bun, nu?

Am oftat şi am început să mă joc cu mâncarea din farfurie.

— Îi sunt recunoscătoare, dar speram să-mi iau puțin timp liber.

— Mai poveşteşte-mi despre afacerea ta.

— Am început cu decorarea de interioare când aveam 25 de ani, imediat după ce am terminat şcoala de design, cu doar câțiva clienți la început şi în timp m-am dezvoltat. În New Jersey sunt câteva zone restrânse care ar putea rivaliza cu Philadelphia şi regiunile limitrofe, unde oamenii sunt dispuşi să plătească mult peste prețul normal pentru covorul din foaier sau nişte veioze elegante.

Sorb din paharul de vin şi continui.

— Partea de life coach s-a născut din asta. În oraş aveam câțiva clienți celebri, dar de rangul doi, şi mi-am dat seama că aveau nevoie de mai mult, nu doar de o casă redecorată. Aveau nevoie de o reorganizare completă a vieții lor. Să nu mai stea prin baruri, să nu-şi mai facă de cap cu oricine, să se ducă la yoga de câteva ori pe săptămână şi să se detoxifice, înțelegi?

Phillip a încuviințat.

— Problema cu celebritățile este că ele dau prea multă atenție exteriorului vieții lor, în timp ce interiorul se prăbuşeşte, din cauza lipsei de atenție. Aşa că am obținut un certificat de life coach şi m-am lansat pe piață ca designer de viață, am spus eu şi am ridicat din umeri. De acolo a pornit afacerea mea şi a crescut destul de repede. În perioada de vârf, scoteam un profit de un milion de dolari pe an.

Phillip a părut impresionat.

— Uluitor pentru o persoană care n-avea cu mult peste vârsta de 30 de ani.

— 32, am mințit eu, punând trei ani în plus. Dar mulțumesc. Nu contează vârsta dacă ai găsit ideea potrivită şi eşti dispus să munceşti din greu.

— Mă îndoiesc că vei găsi multe celebrități în Reading.

— Am o listă de clienți destul de lungă, aşa încât nu-mi trebuie neapărat alții noi pentru life coaching. Sunt mulțumită să mă duc la New York când este cazul şi să mă ocup de decorațiuni aici, când găsesc de lucru. Proiecte care mă pasionează.

Am zâmbit alene şi am adăugat:

— Am ajuns într-un punct al vieții mele când îmi pot permite să fiu selectivă.

În timp ce spuneam asta, am simțit un fior de mândrie. Afirmația în sine era adevărată şi era un succes notabil

pentru o femeie care nici măcar nu mersese la facultate şi timp de câțiva ani locuise în vechiul minivan al mamei.

— Ai o carte de vizită? m-a întrebat el.

Apoi a ridicat defensiv mâinile şi a râs.

— Ca să organizăm o partidă de golf. Nu pentru design interior sau, Doamne fereşte, şedințe de „life coaching”, a spus el punând ghilimele în aer.

— Nu spune nu până nu încerci. Eu de fapt sunt specializată în momentele de tranziție din viață, iar divorțul este unul dintre cele mai importante din viața unui om.

— Deocamdată să începem cu o partidă de golf. După părerea mea, nu există metodă mai bună de a-ți limpezi mintea decât să joci 18 cupe.

Am pus furculița jos şi am zâmbit.

— Mi se pare o idee fantastică.

Am scos din geantă singura carte de vizită pe care o aveam şi i-am dat-o.

— Abia aştept să ne-auzim.

* * *

A fost nevoie de două săptămâni, dar până la urmă Phillip şi cu mine am reuşit să stabilim partida de golf. Deja era un frig înțepător, de toamnă târzie, şi în timp ce stăteam în centrul de articole sportive, aşteptând crosele mele împrumutate, Phillip a spus:

— Cred că mai este doar o lună până se închide circuitul pentru iarnă.

— Tu cum te distrezi iarna?

— Mă uit la golf la televizor.

Un bărbat cu vestă verde şi logoul clubului brodat pe piept a pus o geantă de golf lângă mine.

— Stephen e gata să vă care echipamentul, domnule Montgomery.

— Cred că astăzi ni-l vom căra singuri, i-a spus Phillip.

Apoi mi s-a adresat mie:

— Sper că eşti de acord.

Eu am ridicat din umeri indiferentă.

— Întotdeauna m-am descurcat singură.

•

Nu jucasem de câțiva ani şi speram să-mi intru repede în mână. Niciodată nu m-am dat în vânt după golf, dar tolerasem să petrec ore în şir pe circuit la fiecare sfârşit de săptămână, pentru a mă apropia de un om care avea în buzunar 90.000 de dolari din banii bătrânei sale mătuşi.

M-am poziționat la prima cupă şi am lovit cu crosa satisfăcător: mingea a descris un arc în aer peste zona de fairway. M-am întors spre Phillip şi am spus:

— Mi-a fost teamă că voi lovi cu călcâiul crosei.

— Îmi pari o profesionistă, a replicat el. Zici că ai jucat în facultate?

— Iubitul meu făcea parte din echipa de golf. El m-a învățat şi, după ce ne-am despărțit, am continuat să joc câțiva ani, dar pe urmă m-a împiedicat viața. Am început să mă văd cu cineva care nu juca golf şi ne petreceam weekendurile făcând altceva.

Am surprins un mic zâmbet ironic pe chipul lui Phillip în timp ce se poziționa pentru a doua lovitură. Am jucat în linişte la prima cupă, Phillip trimițând mingea prea aproape, iar eu prea departe.

Ne-am aruncat gențile pe umăr şi ne-am mutat la următoarea cupă. Vântul bătea în rafale şi copacii din jur îşi unduiau vârfurile, în timp ce nori albi şi pufoşi lunecau pe cer.

Phillip s-a uitat la mine şi a spus:

— În seara aceea, acasă la Renata, ziceai că ai avut un divorț dificil.

Mi-am echilibrat mingea pe tee. Ajunseserăm la motivul pentru care ne aflam aici.

— Au fost multe bunuri de împărțit şi spiritele s-au încins. Au fost învingători şi învinşi şi sentimente rănite. Până la urmă a ieşit bine. Sunt sigură că şi la tine va fi la fel. Acum eşti în faza cea mai neplăcută. A tratativelor. Când te lupți pentru fiecare lucruşor.

M-am poziționat lângă minge şi am lovit cu putere, apoi am privit-o cum a deviat spre stânga şi a ajuns în tufişuri.

— Pentru asta o să-ți trebuiască o crosă pitching wedge, a sugerat Phillip, după care a revenit la subiectul nostru de discuție. M-ar interesa să aflu mai multe despre acordul vostru de divorț. Acasă la Renata ziceai că a fost în favoarea ta.

— Aşa e, am spus eu, băgând crosa driver în sac. Fostul meu soț nu a fost chiar genul de om căruia să-i placă munca. Şi totuşi cerea 50% din tot.

M-am întors spre Phillip astfel încât să vadă indignarea îndreptățită de pe fața mea.

— Am muncit pe brânci ca să pun afacerea pe picioare. De ce să fie partea lui egală cu a mea? Unde era el când eu munceam şapte zile pe săptămână? Sau când mă judecam cu un client care refuzase să-mi plătească? Dormea până târziu, ieşea la masă în oraş şi făcea plimbări la Las Vegas, îşi cumpăra maşini şi haine şi mai ştiu eu ce.

Am inspirat adânc.

— Aşa că, da, am avut grijă ca înțelegerea să fie în favoarea mea.

În timp ce vorbeam, am văzut confirmare în expresia de pe chipul lui Phillip. Atingeam toate notele potrivite. Exprimam cu voce tare toate gândurile negre care fără îndoială că îi umblau prin cap noaptea, după întâlnirile cu avocatul lui. Ştiam ce să spun, pentru că Celia îmi spusese deja.

Phillip a lovit mingea, apoi a spus:

— Scuze dacă sunt prea indiscret, dar cum ai făcut? Avocații mei îmi spun că nu există nicio modalitate de a ocoli legea privind bunurile comune în caz de divorț şi deja trebuie să-i plătesc o pensie substanțială.

— Sinceră să fiu, nu-mi place să vorbesc despre asta. Hai să zicem că a trebuit să fiu creativă.

M-a privit intrigat.

— Ți-aş fi recunoscător dacă ai putea să-mi spui câte ceva, oricât de puțin. Va rămâne între noi, îți promit.

Am lăsat rugămintea lui în aer, ca şi cum mă gândeam dacă să-i dau curs sau nu, dar apoi am clătinat din cap.

— Chiar aş vrea să te ajut. Dar ce am făcut eu nu a fost tocmai legal şi, dacă aş vorbi, m-aş pune pe mine şi pe o foarte bună prietenă în pericol. Sper că înțelegi.

Voiam ca imaginația lui să meargă în direcția asta, construind diverse scenarii, unul mai scandalos decât altul, pentru ca, în final, când îi voi spune, simplitatea ideii găsite de mine să i se pară irezistibilă.

Cât timp am jucat mingea la câteva găuri, Phillip a vorbit despre slujba sa, despre cum funcționa industria alimentară şi despre copiii lui acum deveniți adulți.

— Ei au viața lor. Mă bucur că eu şi Celia nu trebuie să ne luptăm pentru custodie.

— Aşa e, se poate şi mai rău, am întărit eu.

•

Cum se întâmplă de obicei în cazul unui anumit tip de bărbați, Phillip nu a respectat nu-ul pe care i l-am dat. A continuat să insiste. Să mă bată la cap. Să facă în aşa fel încât ceea ce voia el să ajungă în centrul conversației noastre.

Dacă te face să te simți mai bine, am multă experiență în a păstra confidențialitatea informațiilor privilegiate.

Dacă nu mă înțeleg cu Celia, s-ar putea să fiu nevoit să vând casa care aparține familiei mele de trei generații.

L-am făcut să aştepte până la a şaptea cupă înainte să cedez.

Am oftat, ca şi când urma să iau o decizie pe care s-ar putea s-o regret mai târziu.

— Am făcut un lucru simplu de pus în practică, dar ar trebui să înțelegi că, dacă vei fi prins, consecințele vor fi grave.

Am vrut să mă asigur că menționez existența riscurilor de la bun început, astfel încât să nu existe îndoieli mai târziu.

— Există căi mai bune şi legale de a-ți feri grosul averii de soția ta, cum ar fi să îl donezi copiilor voştri.

El a clătinat din cap.

— Copiii ar trebui să-şi construiască singuri averea, nu să o moştenească.

Un grup de patru bărbați s-a apropiat de noi din spate.

— Phillip! l-a strigat unul dintre ei. Te deranjează dacă trecem noi înainte?

— Chiar vă rog, a spus Phillip. Scuze că astăzi ne mişcăm atât de lent.

Bărbații – toți îmbrăcați într-o combinație de kaki şi culori pastel – m-au privit cu atenție, dar s-au mulțumit să mă salute fără cuvinte. Am rămas cu Phillip deoparte, până când ei au dispărut pe fairway, şi abia apoi ne-am reluat discuția şi jocul.

— Mi-ar plăcea să ştiu cum ai reuşit, a spus el, ştergându-şi una dintre crose cu un prosopel verde, moale.

— Am avut o asociată în afaceri din New Jersey de care eram foarte apropiată. Era designer de mobilier, iar eu am cumpărat o mulțime de piese de la ea de-a lungul anilor. Ceea ce am făcut eu a fost simplu: am comandat o serie de articole de la ea în decurs de opt luni. Am plătit-o în avans şi am păstrat facturile. Banii au rămas în contul ei, eu am putut să-i arăt fostului meu soț nişte extrase de cont

corecte, iar negocierile noastre financiare s-au bazat pe acele cifre.

— Ce sumă a păstrat prietena ta pentru tine?

Mi-am potrivit mai bine mănuşa pe mână şi am răspuns:

— Prefer să nu-ți spun, dacă nu te superi.

Phillip a părut intrigat şi mi l-am imaginat umplând spațiul lăsat gol cu o sumă exorbitantă.

— Cu siguranță avocații soțului tău au cerut jumătate din ce ai „achiziționat” – ghilimele desenate în aer – de la asociata ta.

Mi-am scos driverul din sacul de golf şi am răspuns:

— Noi nu am folosit avocați.

Phillip a rămas cu gura căscată.

— Cum ai reuşit chestia asta?

— M-am prefăcut că sunt dispusă să colaborez. „Hai să simplificăm lucrurile şi să ajungem la un acord fără să fim nevoiți să le plătim şi avocaților o bună parte din averea noastră”.

Am ridicat din umeri şi am continuat.

— De ce crezi că a trebuit să plec din oraş şi să-mi mut toată afacerea? Singurii care profită de pe urma unui proces de divorț prelungit sunt avocații. Odată ce i-ai implicat, durează un an – cel puțin – până te rezolvă.

Phillip a rămas tăcut cât eu m-am pregătit pentru următoarea lovitură, dar nu m-am grăbit, lăsându-l să reflecteze. Mi-am luat avânt, simțind cum muşchii de pe spate încep să se încordeze.

— Când e data evaluării? am întrebat.

Data evaluării este ziua – de obicei stabilită de instanță – când părțile trebuie să prezinte o declarație privind bunurile pe care le au de împărțit.

— În aproximativ opt luni. Chiar înainte de audiere. Din cauza acțiunilor pe care le am la bursă, instanța a stabilit-o atunci pentru a ține cont de fluctuațiile cotațiilor.

— Deci ai spațiu de manevră.

— Chiar acum ar trebui să pregătesc o listă.

Am trecut pe *green,* mingile noastre fiind la aproape doi metri distanță una de alta şi la 15 metri de cupă. Mi-am scos crosa putter şi am lovit cu ea chiar când o rafală de vânt a suflat din spatele nostru, trimițându-mi mingea dincolo de cupă.

Phillip a rămas tăcut cât a lovit uşor mingea, care s-a oprit aproape de cupă.

Când a terminat, am spus:

— Avocații tăi vor vrea să controleze tot, deci nu poți să bagi banii în bunuri fictive care nu apar niciodată. Va trebui să-i dai jumătate din toate – indiferent dacă este vorba de bani lichizi sau de un candelabru Chihuly. Nu-ți rămâne decât să foloseşti banii pentru a plăti un serviciu. Ceva ce ea nu-ți poate cere să vinzi sau să-i dai jumătate.

I-am zâmbit radioasă şi am adăugat:

— Cum ar fi nişte şedințe de life coaching.

Phillip a scos un geamăt.

Eu am început să râd.

— Să-ți explic de ce asta ar putea fi soluția ideală pentru tine.

Am scos telefonul din buzunarul lateral al sacului de golf şi am căutat site-ul *Life Design by Melody,* apoi i l-am dat să se uite.

Phillip a scos o pereche de ochelari din geanta lui şi a început să deruleze pagina. Apoi mi-a întins telefonul spunând:

— Îmi cere o parolă.

— Scuze, am spus.

Îmi luase o săptămână să construiesc acel site, furând fotografii de la diverşi designeri de interior din toată țara. Sub tabul *Testimoniale* pusesem câțiva clienți celebri care apăreau frecvent la televizor şi în ziare. Jennifer Lopez,

Sarah Jessica Parker, Neil Patrick Harris şi Lin-Manuel Miranda. Mi-a luat câteva zile pentru a crea imaginile de care aveam nevoie pentru a-mi susține povestea: una cu mine în compania lui Neil Patrick Harris într-o cafenea inundată de soare, alta cu mine la braț cu J. Lo pe o stradă din Brooklyn şi o a treia cu mine în superba casă pe care Sarah Jessica Parker o deține în Upper East Side.

Am luat telefonul şi am introdus parola.

— Clienții mei sunt foarte cunoscuți şi țin la viața lor privată. Sper că pot să mă bazez pe discreția ta?

— Absolut, a spus el, dând click pe testimonialul elogios al lui Jennifer Lopez.

Melody mi-a schimbat viața, atât în interior, cât şi în exterior. Viața nu înseamnă doar bunurile materiale pe care le acumulăm şi cum le aranjăm. Înseamnă şi peisajul nostru interior. Felul cum abordezi mental relația ta cu obiectele. Cu oamenii. Melody este un designer de viață.

El s-a mai uitat rapid peste alte două comentarii, apoi mi-a înapoiat telefonul.

— Impresionant. Explică-mi cum va funcționa.

— Este foarte simplu. Mă angajezi ca life coach personal. Vom face şi câteva amenajări interioare, pentru că, în general, eu cu asta mă ocup. Scopul este să-ți scădem lichiditățile. Cu cât ai mai puțin în bancă, cu atât ai mai puțin de împărțit.

M-am gândit la Celia, care se baza pe contul gras al lui Phillip pentru a-şi acoperi facturile. Pentru a-şi plăti avocatul. Mi-ar plăcea să cred că i-am făcut o favoare. Cu cât îl înghesuiam mai tare pe Phillip acum, cu atât mai avantajos va fi pentru ea mai târziu, când adevărul va ieşi la iveală.

— Percep o taxă de 30.000 dolari pe lună pentru acces total, 24/7, plus amenajarea şi renovarea spațiului, dar putem ajusta cifra în funcție de cât vrei să ascunzi. Grosul taxei va merge spre coaching, sub motivul că aceasta este o

perioadă de schimbări importante în viața ta: este finalul unei căsnicii de 30 de ani. Eu îți voi furniza documentele pentru sesiunile făcute împreună şi, bineînțeles, vei putea să verifici contul oricând vei dori. Când acordul de divorț va ajunge la final, eu îți voi restitui banii, transferându-i într-un cont offshore pe care îl vei deschide mai târziu.

Phillip a răsuflat zgomotos, arătând spre telefon.

— Oamenii chiar plătesc 30.000 de dolari pentru asta?

— Sănătatea mentală este o piață mare. Mi-ar plăcea să spun că eu într-adevăr îi ajut. Ei sigur asta cred.

— Dar eu n-ar trebui să fac nimic de genul ăsta, nu?

— Nu, doar dacă vrei să-ți păstrez eu banii – ceea ce aş fi încântată să fac, i-am spus eu făcându-i cu ochiul.

Phillip a făcut mental nişte calcule.

— Pe următoarele opt luni, ar însemna 240.000 de dolari. Ai putea să umfli taxa până la 50.000 dolari? Aşa m-aş apropia mai mult decât vreau să pun deoparte.

Să pun deoparte. Să pun la adăpost. Eufemismele unui bărbat corupt, constrâns de un termen urgent. Exact ce-mi place mie.

— Bineînțeles.

Am făcut o pauză, apoi am reluat:

— Ca s-o facem să pară legitimă, va trebui să le spui oamenilor că m-ai angajat. Este important să le demonstrezi – mai ales avocaților tăi, care îți vor monitoriza fiecare mişcare – că faci totul cu bună-credință.

Mi-am luat geanta de golf şi mi-am pus-o pe umăr.

— Hai să terminăm partida.

•

După ce am returnat crosele la centrul de echipament sportiv, Phillip m-a invitat la cină. Soarele cobora în asfințit şi se lăsase un frig pişcător. Mi-am încrucişat brațele la piept şi am spus:

— M-am distrat bine astăzi. O cină mi se pare o idee grozavă.

Am lăsat privirea spre pantofii albi de golf care mă costaseră peste 100 de dolari, apoi am ridicat-o spre el.

— Îți spun sincer: mă simt atrasă de tine. Dar e prea curând pentru mine să intru într-o nouă relație. Abia am terminat cu divorțul meu şi nu vreau să mă implic în al tău.

L-am privit în ochi şi am văzut o străfulgerare de mânie. Doar o străfulgerare, care a apărut şi imediat a dispărut. Phillip nu era obişnuit să i se spună nu.

— Mi-ar plăcea să mai petrec timp cu tine, am continuat eu. Dar deocamdată putem să rămânem doar prieteni? Încerc să-mi pun afacerea pe picioare şi aş vrea s-o fac pe cont propriu, nu ca iubita celui mai important bărbat din oraş.

Am întins mâna şi mi-am plimbat degetele de-a lungul brațului său.

— Nu spun *nu,* spun doar *nu deocamdată.* Sper să nu te superi.

— Nicio problemă, a spus el încuviințând. Mi-ar face plăcere.

A tuşit puțin, părând puțin jenat.

— Chiar apreciez onestitatea ta de mai devreme. Ştiu că nu ți-a fost uşor şi îți mulțumesc pentru ajutor.

I-am luat mâna şi i-am strâns-o.

— Sunt onorată că ai încredere în mine. Într-adevăr, asta este o perioadă foarte stresantă, aşa că încearcă să fii blând cu tine.

El s-a uitat prin parcarea care se golea de maşini.

— Acum nu-mi rămâne decât să mă ocup de casa de pe lac.

Am ridicat capul surprinsă.

— Ce casă de pe lac?

* * *

Casa de pe lac era la o oră de mers cu maşina în afara oraşului, singurul beneficiu major pe care îl avea Celia. Am făcut o incursiune în grupul de femei divorțate pentru a vedea dacă vorbise despre ea şi am găsit o postare din urmă cu câteva luni.

Celia M > Mame divorţate

Am făcut-o. Am cerut casa de pe lac ca parte a acordului nostru de divorț. Chestia e că Phillip nici măcar n-o vrea. O urăşte, pentru electrocasnicele demodate şi mobilierul descompletat şi pentru că „n-ai ce să faci acolo decât să te uiți pe geam”. Dar mie îmi place. Acolo îi duceam pe copii toată vara şi asta însemna 11 săptămâni ca-n rai. Fără Phillip. Fără izbucnirile lui nervoase din cauza bacşişului pe care i-l dădeam grădinarului sau pentru că voiam să chem menajera o zi în plus pe săptămână. Doar noi trei să ne jucăm, să facem puzzle şi lungi plimbări în jurul lacului. Odată, când Phillip a trebuit să plece într-o călătorie de afaceri în timpul vacanței de sărbători, am petrecut chiar şi Crăciunul acolo. A fost ca în poveşti. Casa de pe lac este căminul meu într-un mod în care casa din Reading n-a fost niciodată.

Când am vorbit din nou la telefon, la două zile după partida de golf, Phillip mi-a spus că actul de proprietate era doar pe numele lui, deşi casa fusese achiziționată în timpul căsătoriei. Nu existau ipoteci sau alte drepturi de retenție asupra proprietății. Valora aproximativ 250.000 de dolari, era a lui şi putea s-o dea, dacă asta voia.

Dar nu voia.

— Ai putea să le-o donezi copiilor, am sugerat eu.

— Nici vorbă. Ei ar lăsa-o să locuiască acolo gratis.

Mi-au venit în minte cuvintele pe care Ron i le-a spus mamei mele la despărțire: *În viață există învingători şi învinşi, Rosie.*

Făcusem câteva mici săpături de la partida noastră de golf. Mi-am păstrat tonul dezinvolt, pregătindu-mă să-i fac o favoare.

— Am o idee. Aş putea s-o cumpăr eu la un preț de nimic. Să zicem... 20.000 de dolari? După ce se termină divorțul, ți-o dau înapoi cu acte în regulă, iar tu vei fi liber să o vinzi. Dar va trebui s-o facem cât mai repede, pentru ca titlul de proprietate să fie înregistrat înainte de data evaluării.

La celălalt capăt al firului, Phillip a rămas tăcut, iar eu am aşteptat. Merseserăm deja atât de departe de conceptele de dreptate şi corectitudine, încât, dacă mai adăugam şi casa de pe lac, nu era un salt prea mare. Doar încă un lucru pe care îl ajutam să-l fure soției lui.

M-am grăbit să umplu tăcerea, să-i arăt că eram dispusă să-i ofer o ieşire, dacă dorea.

— Dacă ți se pare prea riscant, *nu* este un răspuns perfect acceptabil. Sunt sigură că avocații tăi ar putea să ți-o rețină – s-o oblige pe soția ta să-ți plătească sultă. Dar, dacă vă decideți să faceți aşa, casa va fi la valoarea de piață.

— Putem face asta? S-o vindem atât de ieftin?

— Crezi sau nu, dar se întâmplă tot timpul. Poți să vinzi o proprietate cât de ieftin vrei tu. Pe de altă parte, vor fi nişte obligații fiscale, dar există modalități de a le ocoli, dacă vrei casa pentru tine.

— N-o vreau pentru mine; dar nu vreau s-o aibă ea.

Hotărârea s-a întărit în pieptul meu ca o piatră.

— Atunci hai să facem în aşa fel încât să n-o aibă ea.

* * *

La o săptămână după partida de golf, m-am înființat acasă la Phillip cu un camion de mutat mobilă şi hamali.

— Ce înseamnă asta? a întrebat el când a răspuns la uşă.

Le-am făcut semn celor de la firma de mutări să aştepte puțin lângă camion, iar Phillip şi cu mine am intrat în holul din față.

— Alege două camere în care nu petreci prea mult timp, astfel încât să putem lua mobila şi să începem.

— Stai puțin, ce?

Am aruncat o privire peste umăr spre cei trei tipi pe care îi angajasem şi care aşteptau în soarele dimineții friguroase.

— Nu poți să-mi trimiți banii aşa, pur şi simplu, Phillip. Trebuie să pară că facem treaba, iar o parte din asta constă în reconfigurarea spațiului în care locuieşti. Alege două camere, noi vom muta mobila, covoarele şi draperiile de la ferestre, vom acoperi cu pânză de protecție, vom pune mostre de vopsea pe pereți, iar apoi, dacă întreabă cineva, poți să le arăți unde am decis să începem.

Phillip s-a uitat în jur, de parcă răspunsul urma să apară în vestibulul de marmură, apoi a spus:

— Bine. Livingul şi camera mea de relaxare.

— Perfect, am spus, făcând un semn spre cei care se ocupau de mutare. Arată-ne drumul.

Phillip se foia pe lângă mine, uitându-se la bărbați cum goleau fiecare cameră. Canapele din piele, dulapuri antice, măsuțe, lampadare Tiffany, opere de artă, covoare scumpe. Toate au fost împachetate şi încărcate cu grijă în camion.

— Unde duci toate astea? m-a întrebat el.

— Am închiriat un depozit. Le vom duce acolo şi, după ce se termină totul, le putem muta înapoi.

— Ai nevoie de bani să acoperi cheltuielile? Pentru oameni ăştia, pentru depozit...

— Nu. Totul este acoperit din avansul tău.

I-am făcut un semn de salut cu mâna din maşină în timp ce ieşeam de pe aleea lungă a casei lui, cu camionul în urma mea, încărcat cu unele dintre cele mai valoroase antichități ale lui Phillip.

Bineînțeles, le-am vândut.

* * *

Odată am păcălit un geolog (*25.000 de dolari plus o chitară electrică Fender Stratocaster*), care mi-a spus că plăcile tectonice de sub noi se deplasează continuu. Se mişcă mereu, chiar dacă noi nu le simțim niciodată.

M-am gândit mult la asta de-a lungul anilor. La faptul că locuim în această lume, ne trăim viața şi nu ne gândim decât la următorul lucru pe care trebuie să-l facem, fără să observăm vreodată schimbarea treptată care se petrece sub noi. Iar într-o bună zi vom privi în sus şi ne vom da seama că totul s-a schimbat.

Manevrele pe care le făceam pentru a intra în posesia casei de pe lac a Celiei au mişcat nişte lucruri în mine. Am început să mă trezesc în toiul nopții, nu ca să mă gândesc la Phillip sau la treaba pe care o aveam de făcut, ci la Ron. Îmi aminteam de casa mea de pe Canyon Drive. De râsul mamei. Am început să visez la posibilități pe care le credeam de mult pierdute, dar care reveneau acum cu o nouă aură de potențial. Ceea ce făceam în Reading puteam să fac din nou pentru mine. Pentru mama mea.

Dar cu Ron aveam nevoie de o abordare diferită. Nu puteam să mă înființez în Los Angeles ca life coach şi să-l conving să-mi vândă Canyon Drive pentru 20.000 de dolari. El avea o experiență de zeci de ani în vânzarea şi cumpărarea de proprietăți imobiliare, cu sute de tranzacții în spate. Trebuia să mă ridic la un nivel superior.

Cercetările mele au pornit ca un amalgam de idei mâzgălite în agendă. Am început prin a explora circumstanțele în care o proprietate *nu* putea fi vândută la valoarea de piață. Dacă vânzătorul nu intenționa să o subevalueze în mod deliberat, aşa cum făcea Phillip, trebuia să îi faci să creadă că proprietatea valora mai puțin, prin rapoarte de inspecție care să evidențieze stricăciuni semnificative şi evaluatori dispuşi să confirme aceste lucruri.

Universul îți va da întotdeauna ceea ce ai nevoie. Phillip a devenit pentru mine studiu de caz. Cum să pregătesc terenul. Să înțeleg ce anume funcționa şi, dacă erau posibile greşeli, le făceam cu el. Cealaltă parte a planului – *life coaching*-ul – exista doar ca să mă asigur că eram plătită pentru timpul investit.

* * *

Eu şi Phillip stăteam unul lângă altul în fața unei planşe create de mine, o amestecătură de cuvinte, citate inspiraționale şi imagini. Găsisem ideea pe Pinterest, iar lui Phillip i se părea suficient de *new age* pentru a fi într-adevăr un instrument de lucru autentic.

— Va trebui să obții o inspecție şi o evaluare a casei de pe lac, am spus eu.

Phillip s-a întors cu fața la mine.

— Dar asta nu va crea probleme, dar fiind că scopul nostru este s-o vindem sub prețul pieței?

Am scuturat din cap.

— Nu, judecătorul va cere să le vadă. La fel şi avocații. Pot să fac în aşa fel încât rapoartele să spună ceea ce ne trebuie nouă. Între timp...

I-am dat lui Phillip contractul cu prețul de achiziție de 20.000 de dolari.

— ...semnează şi pune-ți inițialele unde ți-am indicat eu. Lasă data în alb deocamdată.

Phillip a parcurs documentul pe care îl descărcasem de pe un site de practică imobiliară.

— Este un formular standard, am spus eu. În plus, la cumpărător am trecut firma mea, iar eu voi renunța la majoritatea clauzelor. Când voi termina cu raportul de inspecție, valoarea va scădea până unde ne trebuie.

Phillip a semnat şi a pus inițialele acolo unde făcusem un semn, apoi mi-a înapoiat contractul.

— Ai făcut progrese mari până acum, domnule Montgomery, am spus, băgând contractul în geantă. Să continuăm în acelaşi ritm. Următoarea transă din avans trebuie plătită la sfârşitul săptămânii viitoare. Îți voi trimite factura prin e-mail.

Aveam deja trei luni şi 150.000 de dolari din proiectul nostru, fără să mai pun la socoteală cei 200.000 de dolari pe care îi câştigasem când i-am vândut mobila, iar stresul punerii în aplicare a planului începea să-şi pună amprenta pe Phillip. Era tras la față, ca şi când nu dormea bine.

— Sunt îngrijorat, mi-e teamă că nu va funcționa. Dacă îşi vor da seama? Nu doar că m-ar ruina financiar, dar şi reputația mea în oraş ar fi distrusă.

I-am pus o mână pe braț şi l-am strâns uşor.

— Uită-te la mine.

Când s-a uitat, i-am spus:

— Asta este partea cea mai grea. Dar, nu uita, nu faci nimic greşit. Cheltuieşti bani pentru sănătatea ta mintală. Pentru a-ți îmbunătăți starea fizică şi emoțională. Vinzi o casă care va avea o tonă de probleme de structură – o proprietate pe care nu mai poți să ți-o permiți – şi ce vei obține pe ea vei împărți jumătate-jumătate cu soția ta: 10.000 ție, 10.000 ei. Există multe moduri de a aranja lucrurile astfel încât să faci o figură bună la final. Dar singurul lucru pe care nu ai voie să-l faci este să te îndoieşti. Trebuie să crezi că ceea ce facem noi este legitim, pentru că modul în care vezi lucrurile în mintea ta este modul în care le prezinți lumii.

El a clătinat din cap şi am văzut că îşi mai revenise, îi mai scăzuse teama. Mai aveam nevoie să-mi urmeze sfaturile încă puțin.

* * *

Internetul mi-a permis să-l urmăresc cu uşurință pe Ron Ashton de-a lungul anilor. Din documentele publice am aflat

că încă locuia în casa mea de pe Canyon Drive. Site-urile de ştiri online relatau despre viitoarea sa candidatură la Senat. Dar abia când am citit un articol pe un blog imobiliar din Los Angeles despre un agent care hărțuise sexual o clientă, mi-a venit ideea cum să-l abordez. Mick Martin a fost mult timp agentul imobiliar al constructorului Ron Ashton din Los Angeles, despre care se zvoneşte că ar avea intenția să candideze la Senat. Domnul Ashton nu a dorit să comenteze.

Pentru treaba asta era nevoie să văd conexiuni pe care alții nu le vedeau. Trebuia să gândesc cu zece paşi înainte şi să-mi imaginez mai multe scenarii simultan. De-a lungul anilor, instinctele mele deveniseră foarte ascuțite şi rareori mă înşelam.

L-am căutat pe Mick Martin şi am aflat că fuseseră două denunțuri pentru hărțuire sexuală la Asociația Agenților Imobiliari din California. Conform statutului lor, trei ar fi fost de ajuns pentru a-i suspenda definitiv licența. Degetele îmi zburau peste tastele laptopului, deschizând ferestre noi, căutând mai multe informații noi pe Google. *Cum să raportezi cazurile de hărțuire sexuală la Asociația Agenților Imobiliari din California.* O alta: *Cum să obții licență de agent imobiliar în California.* Şi, în sfârşit: *Cursuri online pentru obținerea licenței de agent imobiliar în California.*

M-am uitat prin micul meu apartament cu jaluzelele trase peste întunericul nopții şi am început să scriu în jurnalul meu o altă listă cu lucruri de care aveam nevoie pentru a mă pregăti. Un site web pentru o agenție imobiliară exclusivistă. Un altul pentru mine, care să descrie mai mulți ani de vânzări de proprietăți la fel de exclusiviste. Un număr de telefon al agenției, cu un mesaj de întâmpinare prietenos. Am cumpărat mai multe cărți despre imobiliare, ştiind că va trebui să devin expertă.

Asta însemna să părăsesc Pennsylvania imediat după înregistrarea actului de vânzare-cumpărare pentru casa de pe lac, cu câteva luni mai repede decât îmi propusesem. Uneori trebuie să abandonezi o treabă mai devreme – fie pentru că epuizezi bunăvoința celorlalți, fie pentru că îți dai seama că ceea ce ai câştiga dacă ai rămâne nu merită riscul pe care ți-l asumi ca s-o duci până la capăt. De data asta a fost pentru că trebuia să mă întorc şi să fiu pe poziție cu mult înainte de alegerile din noiembrie.

O scânteie de entuziasm a început să danseze în mine, când mi-am dat seama că îmi voi încheia cariera acolo unde mi-am început-o.

Se spune că nu te mai poți întoarce acasă.

Este o minciună.

LOS ANGELES

În prezent

KAT

August

Primul lucru pe care îl fac a doua zi dimineață este să telefonez la bancă. Cei de acolo mă asigură că al meu cont este în siguranță şi că nu au fost retraşi bani din el, dar le cer să-mi dea un nou număr de cont. Oriunde ar fi acel extras de cont, vreau să fie complet inutil.

Apoi deschid din nou e-mailul Jennei. Un DBA – *doing business as* – este o denumire comercială care se foloseşte

de obicei când o persoană doreşte să înfiinţeze o afacere în care nu vrea să menţioneze numele său legal, cum ar fi *Ace Dogwalkers.* Dar un DBA poate fi şi cel mai mare avantaj al unui escroc, permiţând oricui poate plăti taxa de înscriere în Registrul Comerţului să îşi ascundă adevărata identitate în spatele unei companii fictive şi al unui alt cod de identificare fiscală. Dacă ştii numele companiei, poţi să-l introduci pe site-ul web al statului şi poţi afla cine a înfiinţat-o. Dar invers nu merge. Dacă ştii doar un nume – în acest caz, Meg Williams – nu poţi să faci nimic.

Sunt aproape sigură că misterioşii ei cumpărători – *oameni din industria filmului* care au mare grijă să-şi protejeze viaţa privată – nu există. Este de fapt Meg, care se ascunde în spatele unei DBA. Cumva a găsit un mod de a pune mâna pe casa care i-a fost furată sau de a o cumpăra la un preţ derizoriu.

Mă pun pe treabă, încercând să aflu cu ce anume s-a ocupat în Pennsylvania. Jenna îmi dăduse detaliile tranzacţiei de vânzare-cumpărare – o casă situată pe malul unui lac şi numele vânzătorului. *Phillip Montgomery.* Când îl caut pe Google, îmi apar rezultatele obişnuite: conturile de Facebook şi Twitter aparţinând diverselor persoane cu acest nume – un doctor, un tâmplar şi CEO-ul unui lanţ de supermarketuri. Printre rezultate găsesc şi un articol dintr-un cotidian local din Reading. Este un articol de umplutură, folosit pentru a acoperi spaţiul paginii, şi este scurt. *Liderii industriei locale se reunesc de Ziua Recunoştinţei pentru o acţiune de binefacere.* Vorbeşte despre participarea masivă, despre numărul mare de persoane nevoiaşe care au primit o masă gratuită, apoi continuă cu lista voluntarilor. Două nume ies în evidenţă: *Phillip Montgomery* şi *Melody Wilde.* Articolul este însoţit de o fotografie micuţă pe care trebuie să o măresc ca s-o văd. Un grup de aproximativ zece persoane care poartă şorţuri şi părul acoperit cu bonete, adunate în

spatele unei tejghele lungi. Şi acolo, în spate, este Meg. Deşi e parțial obturată de bărbatul masiv de alături, ea este, fără nicio îndoială.

Mă uit lung la Meg, încercând să disting detaliile, până când se transformă într-un amestec de pixeli albi şi negri pe ecran. Oare ce-ar spune dacă i-aş arăta articolul ăsta? Fără îndoială, ar inventa o poveste, cum că era în vizită la un prieten în Pennsylvania de sărbători. Poate ar susține că i-a făcut o farsă reporterului, dându-i un nume şi o profesie false. Meg este o povestitoare formidabilă, care mă delectează nu doar cu poveşti despre foşti clienți şi afaceri care au ieşit prost, ci şi cu alte aventuri. Când a sărit cu paraşuta ca răspuns la o provocare. Vacanța în Everglades, când barca ei a fost cât pe ce să fie răsturnată de aligatori. Chiar dacă ştiu ce fel de personaj este, tot mă simt atrasă şi trebuie să-mi reamintesc mereu că fiecare cuvânt pe care îl spune este o minciună.

Mă pun pe dat telefoane şi încep cu Phillip, excluzându-i rapid pe doctor şi pe tâmplar, pentru a mă concentra pe CEO-ul companiei Prince Foods.

— Numele meu este Kat Roberts şi sunt jurnalistă în Los Angeles. Aş dori să vorbesc cu domnul Montgomery despre o femeie pe nume Melody Wilde.

— Domnul Montgomery este ocupat, dar, dacă îmi lăsați numărul dumneavoastră de telefon, îi transmit să vă sune.

Vocea recepționerei nu trădează nimic. E posibil să îi transmită mesajul meu, dar este la fel de posibil să-l arunce la gunoi.

Apoi încep să-i verific şi pe ceilalți voluntari enumerați în articol. Nu am noroc să dau de nimeni până când îmi răspunde Frederica Palmieri, proprietara unei săli de dans.

— Mă numesc Kat Roberts şi fac un reportaj despre o femeie pe nume Melody Wilde. Mă gândeam că ați putea să-mi spuneți câte ceva despre ea...

— Despre ce este articolul? întreabă Frederica pe un ton circumspect.
Îmi aleg cu grijă cuvintele.
— Este posibil ca Melody să fi fost implicată într-un caz de fraudă aici, în Los Angeles.
În fundal, aud muzică de pian şi o voce care dă indicații.
— Nu am auzit niciodată de ea. De unde aveți numele meu?
— Am găsit o fotografie cu dumneavoastră în cotidianul din Reading şi apare şi Melody în ea. Era o poză de grup la cantina săracilor de Ziua Recunoştinței de-acum doi ani. V-ați oferit voluntar să serviți masa.
Vocea Fredericăi se înseninează.
— Ah, da. În fine, dacă am vorbit cu ea, a fost probabil doar ca să-i spun bună ziua şi la revedere.
— Vă amintiți cumva dacă în ziua aceea părea a fi în relație de prietenie cu alți voluntari? Încerc să intru în legătură cu cineva care o cunoaşte.
— Aşa cum spuneați, evenimentul a fost acum doi ani. Iar eu abia mai țin minte ce am făcut luna trecută.
— Înțeleg. O ultimă întrebare, spun eu. Vă amintiți cine a organizat evenimentul?
— Renata Davies. Este preşedinta băncii locale de alimente. Se ocupă de multe evenimente de binefacere.
Îmi notez numele Renatei şi, înainte de a închide, îi mulțumesc Fredericăi.
Renata este şi mai greu de găsit. Sun mai întâi la banca de alimente şi, cu toate că cei de acolo sunt amabili, nu sunt dispuşi să dea datele de contact ale Renatei unei străine care pretinde a fi reporter. Las un mesaj cu numărul meu, în speranța că i-l vor transmite.
O găsesc pe Facebook şi, la o căutare rapidă în lista ei de prieteni, găsesc ceva interesant: Phillip Montgomery este fratele mai mare al Renatei. Mesajul meu privat către ea este

o variantă a ceea ce le-am spus şi celorlalţi. Mă numesc Kat Roberts şi sper să vorbesc cu persoane care au cunoscut o femeie pe nume Melody Wilde. Orice informaţii pe care le aveţi mi-ar fi de mare ajutor. Puteţi răspunde la acest mesaj sau mă puteţi contacta la următorul număr de telefon.

Cel mai probabil, Renata nu va fi dispusă să aibă încredere în cineva de la celălalt capăt al liniei telefonice sau din vastul ocean al internetului. Oamenii sunt mult mai tentaţi să se deschidă în faţa cuiva cunoscut de un prieten. Meg câştigă mai întâi încrederea celorlalţi. Ca Veronica, de exemplu.

Iau telefonul pentru a-i trimite un mesaj lui Meg. Veronica a reuşit să-l convingă pe Ron să vândă casa? Cumpărătorii tăi sunt încă interesaţi?

Pe ecran apar cele trei puncte care arată că îmi răspunde şi aştept, întrebându-mă ce minciună îmi va spune în continuare. Veronica a reuşit! Tocmai am deschis contul de escrow de 4,5 milioane de dolari. Cumpărătorii sunt în al nouălea cer, iar tranzacţia se va finaliza în 30 de zile.

Nu e nevoie să mă conectez la serviciul de anunţuri ca să ştiu că 4,5 milioane de dolari este cu cel puţin 500.000 de dolari sub valoarea de piaţă pentru zona aceea. Şi, deşi cifrele sunt exponenţial mai mari decât cele din Reading, s-ar putea să se potrivească cu ce a combinat ea acolo.

Dar ideea rămâne în mintea mea şi nu-mi dă pace. Chiar şi cu reducere, 4, 5 milioane de dolari sunt o mulţime de bani pentru oricine. Să plăteşti atât de mult pentru o casă nu pare a fi o escrocherie.

Şi tot nu-mi dau seama ce vrea de la mine. Mă gândesc la dineul pentru strângere de fonduri din urmă cu două luni. În acel moment, Meg era deja în oraş de şase luni pentru a-şi construi un trecut şi a stabili o relaţie de prietenie esenţială cu Veronica, cea care o va conduce la Ron. De ce s-ar suci brusc şi m-ar lua în vizor pe mine? Indiferent de ce s-a întâmplat aseară, mie încă îmi vine foarte greu să fac

saltul acesta. Meg face asta de mult timp. Ea sigur ar fi ştiut că zece minute într-o toaletă din parc nu i-ar fi de ajuns pentru a intra în contul meu bancar.

Asta dacă nu cumva intenția ei a fost să nu reuşească.

Dacă Meg ar fi vrut să mă escrocheze, eu cred că ar fi făcut-o. Dar până acum a făcut doar atât cât să-mi distragă atenția. Să ne țină pe mine şi pe Scott ocupați cu telefoane la bancă şi la compania de cablu, blocând totul. Ca să nu pun întrebări despre cumpărătorii ei misterioşi.

KAT

August

Meg a întârziat din nou.

Stau în fața restaurantului *Le Jardin,* în timp ce traficul de la amiază vâjâie pe lângă mine, şi o aştept să apară pentru prânzul nostru împreună. Gazele de eşapament scoase de un autobuz în trecere mă fac să îmi țin respirația şi chiar când mă pregătesc să intru s-o aştept înăuntru, mobilul meu începe să sune şi pe ecran îmi pare un număr necunoscut.

— Aş dori să vorbesc cu Kat Roberts, vă rog.

E o voce de femeie cu un uşor accent din Midwest şi simt cum mi se accelerează pulsul. *Renata.* Mă uit în jur să mă asigur că Meg nu este prin apropiere.

— La telefon.

— Bună ziua, doamnă Roberts. Sunt Natalie de la Citibank, serviciul carduri bancare. Vă sun în legătură cu plata dumneavoastră, care a depăşit data scadentă.

Îmi acopăr cealaltă ureche şi mă întorc cu spatele la strada aglomerată.

— Îmi cer scuze, nu am auzit ce ați spus...

— Sunt Natalie, de la Citibank, repetă ea. Nu am primit plata de două luni. Dacă nu efectuați o plată cât mai curând, va trebui se va raportăm la biroul de recuperare a creditelor.

— Dar eu nu am un card de credit la Citibank. Ați greşit persoana.

— Vreți să-mi confirmați, vă rog, ultimele patru cifre ale codului de asigurare socială?

Aproape că încep să râd.

— Nu vi le dau pentru că nu am deschis un cont la dumneavoastră.

Dar Natalie nu renunță la scenariul ei.

— În prezent, soldul este de 31.125 dolari, cu o plată minimă de 500 de dolari. Puteți să faceți o plată chiar acum, dacă doriți.

Simt că mă cuprinde panica şi brusc îmi vine în minte avertismentul lui Scott de acum câteva săptămâni. *Ai grijă cu Meg. Nu-ți lăsa geanta nesupravegheată. Nu o lăsa să-ți folosească telefonul.*

E opera lui Meg, care în continuare încearcă să mă țină ocupată, o tentativă de phishing pentru a mă face să dezvălui informații pe care să le poată folosi împotriva mea, sau e vorba de altceva mai rău? Mă uit în stânga şi-n dreapta pe stradă, imaginându-mi-o pe Meg în maşină, oprită într-o parcare pe undeva, pretinzând că este Natalie de la Citibank.

— Cum ziceați că vă cheamă? întreb eu, forțându-mă să-i aud vocea, să-mi dau seama dacă îmi este cunoscută.

— Natalie, spune femeia.

Mi-a fost imposibil să disting în zgomotul din stradă.

— Dați-mi numărul de cont, spun eu, căutând în poşetă un pix şi o bucată de hârtie.

Ca să scriu, mă folosesc de zidul de cărămidă din spatele meu, literele ieşind denivelate şi diforme.

— Eu nu am deschis acest cont, îi spun din nou. Nu am de gând să vă plătesc 30.000 de dolari.

Natalie rămâne calmă.

— Înțeleg, doamnă Roberts. Pot să fac o notă în dosar. Dar, pentru clarificarea situației, va trebui să faceți o plângere la poliție şi să ne-o trimiteți. Până atunci, dumneavoastră sunteți responsabilă pentru această datorie.

Doamnă Roberts. La auzul numelui meu de familie real, simt că parcă mă loveşte o măciucă în moalele capului şi îmi dau seama că Scott a avut dreptate. Acesta este felul lui Meg de a-mi spune că ştie totul.

Chiar atunci simt o prezență în spatele meu. Mă întorc şi o văd pe Meg lângă mine, cu o expresie îngrijorată pe chip. Mi se face gol în stomac.

— Vă mulțumesc pentru telefon, spun eu şi închid.

Trecătorii ne ocolesc în timp ce Meg mă întreabă:

— Te simți bine?

Văzând că nu-i răspund, mă ia de braț, îndepărtându-mă de restaurantul elegant unde plănuiam să mâncăm, şi mă conduce spre o furgonetă care vinde taco, parcată lângă bordură. Comandă două taco, apoi ne îndreptăm spre un parc din apropiere, unde ne aşezăm pe o bancă.

— Spune-mi ce se întâmplă, zice ea. E vorba de Scott?

Strâng din buze, copleşită de un amestec de furie şi ruşine. Pentru convingerea mea că aş putea să mă împrietenesc cu Meg şi să trăiesc alături de ea ca un aliat. Pentru cât de aproape m-am lăsat să mă apropii de ea. Când vorbesc, în sfârşit, cuvintele mele sunt rigide şi reci.

— Era cineva care pretindea că lucrează la Citibank şi îmi spunea că există o datorie de 30.000 de dolari pe numele meu.

Chiar dacă la telefon nu a fost ea, sunt sigură că în spatele apelului se află Meg.

Se lasă pe spate, şocată.

— Oh, Doamne!

Mereu o actriță perfectă. Mereu prietena îngrijorată.

— Trebuie să depui o plângere la poliție, îmi spune.

Mă holbez la ea, încercând să înțeleg încotro bate.

— Uite, continuă ea. Nu vreau să torn gaz pe foc, dar asta, plus tentativa de intrare în contul tău bancar şi factura neplătită...

Se opreşte.

Eu scutur din cap, dezgustată de mine însămi pentru că i-am spus de problema lui Scott cu jocurile de noroc, pentru că i-am dezvăluit o parte atât de importantă din viața mea.

— Nu este Scott.

Mă las învăluită de greutatea certitudinii mele. Nu sunt naivă. Cunosc statistica privind recidivele. Dar din seara concertului, când Meg a încercat să intre în contul meu, am reînceput să verific noapte de noapte toate dispozitivele lui Scott şi nu am găsit nimic. Nu pot să mă ating de computerul lui de la serviciu, dar ar fi nebun să încerce ceva de pe el, dat fiind că orice lucru este înregistrat şi monitorizat.

— Ştiu că asta vrei să crezi, insistă Meg. Şi eu vreau să fie aşa. Dar trebuie să te protejezi, chiar dacă asta înseamnă să înfrunți nişte adevăruri dureroase.

Adevăruri? Fiecare cuvânt pe care îl spune este o minciună.

— Nu cred că a fost vorba de un telefon pe bune, îi spun. Cred că a fost o tentativă de phishing. Cineva care încearcă

să mă convingă să-mi dau numărul de asigurare socială. Se întâmplă tot timpul.

Va tresări? Îşi va feri privirea?

Dar ea îşi scoate telefonul şi deschide browserul, iar eu o privesc cum caută Citibank pe Google şi intră pe site-ul lor. Întoarce telefonul spre mine ca să-l pot vedea.

— Uite numărul. Hai să sunăm şi să verificăm.

Ce-i asta, un fel de test? Crede că nu voi telefona în faţa ei? Formez numărul şi mă orientez prin mai multe opţiuni automate, până când sunt pusă în aşteptare. În timp ce aştept, râsete ascuţite dinspre locul de joacă răzbat prin panica mea crescândă.

De data asta vorbesc cu un anume Paul. Îi citesc numărul de cont pe care mi l-a dat Natalie şi mă îndepărtez de Meg pentru a-i da ultimele patru cifre ale numărului meu de asigurare socială.

— Soldul este de 31.125 de dolari, îmi confirmă el.

Închid ochii şi zgomotele de la locul de joacă devin tot mai neclare. Nu e o tentativă de phishing, ci o datorie reală – una atât de mare, încât nu am nicio şansă să o plătesc.

— Întreabă de tranzacţiile recente, mă îndeamnă Meg.

Deschid brusc ochii şi studiez felul cum mă priveşte, cu ochii mari, plini de compasiune şi de îngrijorare. De ce ar vrea să întreb asta? Ce anume vrea să aud?

Ca răspuns la această întrebare, Paul începe să turuie, enumerând câteva retrageri substanţiale, toate locale, şi câteva cheltuieli la supermarket.

— Puteţi să-mi spuneţi care este adresa de facturare? întreb.

El îmi dă o căsuţă poştală din Brentwood. Mă uit din nou la Meg, ştiind cât de uşor este să configurezi una online.

Aud din nou vocea lui Paul.

— Extrasele de cont sunt trimise pe o adresă de e-mail.

Apoi o citeşte încet.

— NepoataCalistei@yahoo.com.

Privirea mea se îndreaptă din nou spre Meg. Adierea vântului îi suflă şuvițe de păr peste față, o față deschisă şi îngrijorată. Îmi amintesc că a avut la dispoziție ani pentru a-şi perfecționa expresia.

— Mulțumesc, îi spun lui Paul şi închei convorbirea.

Meg îmi pune o mână pe braț, dar eu mi-l retrag cu un gest brusc, dorind cu disperare să merg într-un loc unde să pot gândi. Să înțeleg cum ar fi putut să facă asta.

— Trebuie să depui o plângere la poliție, spune ea din nou. Pot să merg cu tine, dacă vrei.

Mă uit la ea neîncrezătoare, imaginându-mi cum am arăta noi două la o secție de poliție, Meg ajutându-mă să povestesc ce s-a întâmplat. În ce moment ar lăsa să-i scape o vorbă despre problema lui Scott cu jocurile de noroc? O remarcă subtilă care ar îndepărta de ea o eventuală anchetă.

Va trebui să-i spun lui Scott. Nu pot ascunde o datorie de 30.000 de dolari. O voce mică se ridică din interiorul meu. *Şi dacă Meg are dreptate? Dacă e Scott până la urmă?*

Nu pentru prima oară, mă întreb cum ar arăta viața mea dacă Scott nu ar fi dependent de jocurile de noroc. Sau dacă l-aş fi părăsit în loc să rămân cu el pentru a parcurge toate etapele programului împreună. Lucrurile ar fi mult mai clare acum, nu ar mai trebui să mă confrunt cu aceste îndoieli constante, cu vocile care îmi invadează somnul, punând mereu la îndoială tot ce spune el. Întrebându-mă mereu dacă se va întâmpla din nou. Împingându-mă să caut fisurile pentru a încerca să-mi dau seama ce este real în relația mea cu viitorul meu soț.

Chiar atunci, telefonul lui Meg începe să sune. Ea aruncă o privire spre ecran şi spune:

— Sunt cumpărătorii pentru casa lui Ron. Trebuie să răspund.

Se îndepărtează, stând cu spatele la mine.

Dumnezeule, nu se opreşte niciodată. Chiar şi în timp ce îmi fură 30.000 de dolari pe care eu nu îi am, ea tot încearcă să spună poveşti despre aceşti cumpărători fantomatici. Mă întreb cine e în realitate la celălalt capăt al firului. Veronica? Altcineva? Mă încordez să aud ce spune, dar zgomotele de la locul de joacă şi adierile vântului îi poartă cuvintele departe de mine.

Închide şi se întoarce la banca din parc.

— Scuză-mă.

Mă ridic în picioare şi arunc la gunoi tacoul din care abia am luat două guri.

— Trebuie să plec, îi spun.

Ea mă îmbrățişează, învăluindu-mă cu parfumul ei scump, dar eu rămân rigidă, cu brațele pe lângă mine.

— Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

* * *

Aştept ca Scott să ajungă acasă, pentru că vreau să-i văd chipul când o să-i spun ce s-a întâmplat. Ca să mă asigur că merită loialitatea pe care i-am arătat-o.

Am condus spre casă pe pilot automat şi, când am ajuns, sămânța de îndoială se transformase într-o mică piatră care mă apăsa în interior. Posibilitatea ca el să fi făcut asta. Pentru că *este* posibil. Doar pentru că eu nu găsesc dovezi, nu înseamnă că nu se întâmplă.

Când intră în casă, e de ajuns să-mi arunce o singură privire ca să mă întrebe:

— Ce s-a întâmplat?

Continuă să mă privească în ochi în timp ce eu îi dau detalii, citind de pe o foaie de hârtie pe care am adunat toate informațiile. Data din iunie când a fost deschis cardul de credit, la scurt timp după prima mea ieşire cu Meg. Datoria pe numele meu. Cele mai recente plăți şi retrageri de numerar şi, în final, adresa de e-mail asociată contului.

— Târfa aia nenorocită, spune el când termin.

Îl privesc fix, căutând umbra unei minciuni. O străfulgerare de vinovăție înainte de a fi copleşită de explozia de indignare.

Sesizează tăcerea mea şi bate în retragere.

— Stai puțin. Crezi că eu am fost?

— Nu ştiu ce să mai cred.

Se ridică în picioare şi începe să se plimbe de colo-colo, ridicând vocea.

— Ce mai vrei de la mine, Kat? Mi-am pus viața la dispoziția ta, să cauți prin ea oricând vrei tu. Telefonul meu. Computerul meu – pe care, şi-acum, după doi ani, continui să-l controlezi zilnic.

Se întoarce cu fața spre mine.

— Ai devenit prietenă la cataramă cu o escroacă nenorocită şi tot eu sunt ăla pe care îl suspectezi? Femeia asta s-a infiltrat în viața ta. Te are la degetul mic, vă duceți împreună la concerte, la restaurant, la yoga. Eşti asistenta ei, ce dracu', îmi spune el cu năduf. A încercat de mai multe ori să acceseze informațiile noastre personale – extrase de cont furate, factura la cablu care a dispărut – şi totuşi, de fiecare dată când se întâmplă ceva, eu sunt prima persoană pe care o suspectezi.

Se aşază lângă mine, îmi ia mâinile într-ale lui şi îmi spune cu o voce gâtuită:

— Nu ştiu ce să mai fac ca să-ți dovedesc că nu sunt eu. Ochii i se umplu de lacrimi.

— Încep să cred că niciodată nu va fi bine. Tu nu vei avea niciodată încredere în mine.

— Scott... dau eu să spun.

Dar el ridică mâna, făcându-mă să tac.

— Eu n-o voi lăsa să ne facă asta.

Îmi ia din mână foaia de notițe şi spune:

— De-aici înainte o să mă ocup eu. Mâine o să deschid o investigație asupra lui Meg. Indiferent ce pune la cale, de-acum s-a terminat.

Durerea pe care o văd pe chipul lui aproape că îmi frânge inima. Cât de mult a muncit şi cât de mult trebuie să-l doară faptul că, indiferent ce face, eu tot mă îndoiesc de el.

Nu mai vreau.

— Bine, îi spun cu glas scăzut.

KAT

August

Nu mai răspund la telefoanele lui Meg, aşa că ea începe să-mi trimită mesaje.

Eşti bine?

Ce se întâmplă?

Te rog, spune-mi doar dacă eşti bine.

Până la urmă, îi răspund.

Sunt bine, mă ocup de cardul ăla de credit. Am depus o plângere la poliție. Acum se ocupă ei.

Şi Scott? îmi scrie ea din nou.

Eu nu-i răspund.

* * *

Scott a imprimat extrasele de cont de la cardul de credit şi a dus la poliție tot ce avea legătură cu el, iar eu sunt recunoscătoare că nu trebuie să mă mai gândesc la asta. Dar nu sunt în stare să fac nimic altceva. Dosarul despre Meg rămâne în biroul meu, nedeschis, şi am ratat câteva termene-limită pentru nişte texte pe care nu am apucat să le scriu, deşi am nevoie de bani mai mult ca niciodată.

Mai trece o săptămână. Veronica îmi telefonează şi îmi lasă un mesaj. Meg spune că eşti bolnavă. Ne e dor de tine. Sper să te însănătoşeşti cât mai curând.

Bolnavă. Scutur din cap, imaginându-mi-o pe Meg cum îi toarnă Veronicăi nişte gogoşi despre un drum la camera de gardă a spitalului şi un tratament cu antibiotice, în timp ce stau aşezate pe covoraşele de yoga şi aşteaptă să înceapă cursul. La asta se pricepe ea cel mai bine.

Îmi revin mereu în minte frânturi din apelul telefonic de la Citibank. Strada murdară, mirosul gazelor de eşapament scoase de autobuzul care trecea, zgârietura de pe lemnul băncii din parc. Şi telefonul primit de Meg, chiar înainte ca eu să plec. *Cumpărătorii misterioşi* ai lui Meg.

Îmi iau telefonul şi deschid mesajele de la Meg, derulând înapoi cu trei săptămâni până găsesc ceea ce caut. Veronica a reuşit! Tocmai am deschis contul de escrow la 4,5 milioane de dolari. Cumpărătorii sunt în al nouălea cer, iar tranzacția se va finaliza în 30 de zile.

Cum eu eram ocupată să pun sub lacăt numărul meu de asigurare socială, să vorbesc cu agențiile de raportare a creditelor, nu am avut timp să mă gândesc prea mult la faptul că Meg este pe punctul de a-şi recupera casa. Probabil că nici măcar nu vrea cei 30.000 de dolari ai mei; vrea doar ca eu să nu-i stau în cale în timp ce se încheie afacerea. I-am dat satisfacție făcând exact asta.

Mi-l imaginez pe Ron împachetându-şi lucrurile, trimițând mobila spre depozitare, fără să bănuiască nicio clipă că Meg a orchestrat vânzarea rapidă a casei sale, îndepărtarea lui din casa în care ea a copilărit. Şi apoi ce va face ea? O va vinde discret, de data asta la valoarea de piață, şi va băga diferența în buzunar înainte de a dispărea din oraş? Poate Veronica va veni la yoga şi se va întreba de ce locul de lângă ea este gol. Se va întreba de ce numărul lui Meg a fost deconectat.

În urmă cu zece ani, Meg a dat un telefon care mi-a schimbat viața. Mi-am pierdut cariera şi locul în lume. Mi-a furat sentimentul de siguranță şi de valoare personală şi în fiecare zi de atunci a trebuit să trăiesc cu consecințele acelui telefon. A trebuit să accept teama ca parte din viața mea cotidiană.

Iar acum s-a întors să ia şi mai mult. Pentru că Meg este o escroacă şi escrocii fură – în orice mod şi oricând pot.

Nu mai vreau să-mi plâng de milă. M-am săturat să am îndoieli, să-mi frământ mâinile de nelinişte. Poate că mi-a scăpat ce făcea în timp ce o făcea, dar asta nu înseamnă că nu-mi pot da seama acum.

Scott a depus ieri plângere la poliție şi a adus hârtiile acasă ca să le semnez – *Kat Roberts vs. Meg Williams.* Acum, că a intervenit poliția, va urma o anchetă oficială, iar Scott mi-a promis că voi avea acces la tot ce vor afla despre ea.

Meg nu-mi va distruge viața a doua oară.

KAT

Septembrie

— Ați reuşit să luați legătura cu Phillip Montgomery sau cu sora lui, Renata? Pe mine nu m-a mai contactat nimeni, îl abordez pe Scott când ajunge acasă după serviciu.

— Trebuie să iei o pauză, spune el, sărutându-mă pe creştet.

Îmi dau o şuviță de păr după ureche.

— Sunt bine.

El îşi dă ochii peste cap.

— O să te epuizezi.

Stă în spatele meu şi îmi masează umerii.

— Cred că trebuie să te detaşezi puţin de povestea asta. Lasă-ne pe noi să ne ocupăm de investigaţii şi îţi promit că, dacă apare ceva, tu vei afla prima.

Degetele lui îmi frământă muşchii încordaţi ai gâtului, dar eu mă retrag.

— Şi eu ce să fac? Să aştept ca ea să deschidă un alt card de credit pe numele meu? Să fac şi mai multe datorii?

Scott îşi trage scaunul de la birou şi se aşază, întorcându-mă de la notiţele mele.

— Nu mănânci, nu dormi. Eu doar îţi sugerez să iei o pauză – o zi, o săptămână – să-ţi limpezeşti mintea. Lucrează la altceva, apoi, când vei reveni, vei vedea lucrurile cu alţi ochi. Tu ştii mai bine decât oricine că uneori răbdarea şi timpul sunt singurele lucruri care te ajută să găseşti inspiraţie pentru a scrie o poveste.

— Am o datorie de 30.000 de dolari. Nu-mi permit luxul de a avea răbdare.

Ce nu reuşesc eu să admit este că, dacă nu lucrez la povestea despre Meg, nu-mi rămân decât nişte articole de rahat despre amenajarea casei, grădinărit şi relaţii. *Noua ta prietenă este o escroacă? Cinci indicii de urmărit.* Numai cât mă gândesc la asta şi îmi vine să plâng.

— Uite, în seara asta iei o pauză. Du-te să faci un duş şi îmbracă-te cu ceva frumos. Am făcut o rezervare la Magnolia pentru ora 18:30. E un trafic infernal, aşa că trebuie să plecăm în trei sferturi de oră.

Arunc o privire spre telefonul meu mobil care tace pe birou şi mă întreb unde o fi Meg, imaginându-mi-o pe undeva, convinsă că a reuşit să scape. Neştiind că are o plângere la poliţie pe numele ei şi că Scott şi colegii lui lucrează de zor pentru a construi un caz împotriva ei. Neştiind că eu construiesc încetul cu încetul articolul care în sfârşit o va demasca.

* * *

Mă îmbrac după duş, în timp ce Scott intră să facă şi el unul. Iau de pe noptieră tubul cu crema mea preferată, încercând să storc ultimele picături.

— Fir-ar să fie, mormăi eu, ştiind că vor trece câteva luni până îmi voi permite altul.

Dar apoi îmi amintesc de tubul mic de călătorie pe care mi l-a cumpărat Scott de ziua mea anul trecut. Îl lăsasem în torpedou după o călătorie pe care o făcuserăm la lacul Tahoe.

— Mă duc să iau ceva din maşina ta, strig prin uşa închisă a băii.

— Ce? strigă el peste sunetul apei care curge.

Îl ignor şi îi iau cheile de pe măsuța din hol, unde le-a lăsat împreună cu telefonul mobil. Aerul rece de afară îmi învăluie părul ud, dar în loc să-mi fie frig, mă simt revigorată. O seară în oraş ar putea fi exact ce-mi trebuie. Găsesc maşina parcată la câțiva metri mai încolo şi o descui. Mă aşez pe scaunul pasagerului şi deschid torpedoul.

Îmi găsesc loțiunea sub manualul maşinii şi câteva şervețele mai vechi de la mâncarea la pachet. O iau şi, când să închid torpedoul, văd un telefon mobil într-un colț.

Tubul de cremă îmi alunecă în poală în timp ce iau telefonul şi îl întorc în mâini. Este mic şi negru, unul dintre acele telefoane de unică folosință care seamănă cu un smartphone, dar doar cu cele mai elementare funcții: apeluri, e-mail şi internet. Apăs pe buton să se aprindă ecranul, sperând să văd fotografia unor necunoscuți, al căror telefon pierdut stă în siguranță în torpedoul lui Scott până când îl va putea returna. Dar apare doar un fundal albastru simplu, cu ora, data şi un buton de deblocare.

Îl ating şi telefonul se trezeşte la viață, nefiind protejat de o parolă, ca şi cum proprietarul lui nu îşi face griji pentru un eventual furt al datelor.

Nu există fotografii, nici contacte, nici apeluri efectuate sau primite. Deschid browserul pentru a mă uita la istoricul de navigare.

Mi se taie respirația când parcurg lista: numele familiare ale site-urilor de jocuri de noroc care mi-au bântuit visele şi momente mele mai întunecate se derulează sub ochii mei, arătându-mi cât de bine a reuşit Scott să mă mintă.

Derulez mai jos, până la data concertului din parc. Ora tentativei de fraudă bancară. Scott a fost cel care a încercat să-mi acceseze contul.

Trec repede la setări pentru a vedea ce adresă de e-mail este asociată contului de telefon. Şi, deşi ştiu la ce să mă aştept, deşi mă pregătesc pentru ce ştiu că voi găsi, tot simt că parcă am primit un pumn în stomac: NepoataCalistei@yahoo.com.

MEG

Septembrie
8 săptămâni până la alegeri

Toate drumurile duc la Canyon Drive. Din nou, stau în maşină şi mă uit la casa copilăriei mele. Oare de câte ori am parcat exact în acest loc? Câte ore am pierdut, rememorând cum am fost date afară, cu hainele îndesate în grabă în saci de gunoi, n-am apucat nici măcar să mă încalț, în timp ce şeriful stătea în hol şi vecinii ieşiseră pe alei şi pe peluzele largi să se uite.

Dar astăzi este altfel. Azi fac ultima vizită cu clienții mei cumpărători, Gretchen şi Rick. Clienți pe care i-am racolat

de la un coleg, după ce l-am auzit vorbind despre ce fel de casă căutau. Câteva telefoane, o întâlnire întâmplătoare la o casă deschisă pentru vizionare, o ocazie neoficială, nici măcar scoasă la vânzare. Cine ar rata şansa de a pune mâna pe o proprietate pe piața competitivă din ziua de azi?

Vânzarea casei din Canyon Drive se va finaliza mâine, iar Ron s-a mutat într-un hotel până îi vom găsi ceva mai potrivit pentru un senator de stat, o îndepărtare necesară de proprietățile aducătoare de venit, care nu au făcut niciodată parte din planul meu. Şi acum mă voi întoarce în casa mea – nu pentru prima dată, ci pentru ultima.

Prima dată a fost în urmă cu o lună şi ceva, la începutul lui august, când le-am arătat casa lui Gretchen şi Rick. Fusese prezent şi Ron, aşa că a trebuit să-mi păstrez o expresie curioasă şi deschisă. Am fost surprinsă de cât de multe se schimbaseră. Parchetul era acum de culoare închisă, altfel decât lemnul deschis la culoare pe care mi-l aminteam. Şemineul din cărămidă fusese fațetat cu marmură, iar bucătăria era complet nouă. Dar, când eram lângă chiuvetă şi mă uitam pe fereastră în curtea din spate, am văzut că priveliştea era exact aşa cum mi-o aminteam. Acelaşi gazon care coboară spre gardurile vii şi înalte din spate. Sicomorul, cu exact aceeaşi formă a crengilor, până la punctul unde se întâlneau două ramuri mai mari, o scobitură lată cât şoldurile mele – locul perfect unde citeam sau mă ascundeam de mama şi de Ron.

I-am condus pe Gretchen şi pe Rick prin camerele de la parter, fără Ron, care a preferat să aştepte afară în timp ce noi vizitam casa. La etaj am reuşit cumva să le prezint dormitorul mare cu baie, un balcon cu zonă de relaxare, apoi am arătat cu mâna spre uşa fostului meu dormitor. „Cameră de oaspeți cu baie”, le spusesem, lăsându-i pe Gretchen şi Rick să intre singuri, căci nu voiam ca amintirile din ultimele luni să-mi întunece mintea.

Astăzi însă am venit mai devreme. Mă uit din nou la telefon, sperând să văd ceva de la Kat. N-a mai dat niciun semn de viață de câteva săptămâni, ignorând mesajele şi apelurile mele. Nici Veronica n-a mai primit vreo veste de la ea. Mă străbate un val de îngrijorare în timp ce mi-o imaginez încercând să găsească un mod de a plăti de una singură datoria de pe cardul de credit. E imposibil să reuşească cu ce a scris în ultima vreme – articole despre îngrijirea cuticulelor şi puterea uleiurilor esențiale.

Sunt aproape sigură: Kat e convinsă că eu am fost cea care a deschis cardul de credit şi a acumulat datoria aceea enormă. Nu ştiu exact cât de multe ştie despre unde am fost în ultimii zece ani, dar fiecare ispravă de-a mea arată că sunt exact cine crede ea că sunt: o escroacă, o oportunistă care distorsionează realitatea pentru a o adapta scopurilor sale. Țepuind un politician cu o mână şi furând bani de la o nefericită jurnalistă cu cealaltă mână. Ceea ce înseamnă că va fi şi mai hotărâtă să mă dea în vileag. Pentru a putea scrie ceva care nu doar că se va plăti bine, dar îi va deschide în sfârşit uşa către publicații mai importante. Am ştiut cine era de la bun început; nu pot să mă supăr pe ea acum.

Caut printre chei până o găsesc pe cea bună.

— Uşa de la intrare este făcută din lemnul unui stejar dintr-o pădure din Virginia. Un copac care probabil i-a salutat pe coloniştii din Jamestown până să ajungă aici, ca să ne țină pe noi în siguranță.

Cuvintele mele sună ca o şoaptă uşoară în veranda acoperită, care încă miroase exact aşa cum îmi amintesc: a iarbă şi a mucegai de la stucul care nu se usucă niciodată complet.

Intru în vestibulul răcoros, cuprinzând cu privirea spațiul interior. Casa este acum goală, eliberată de oribilul mobilier din crom şi piele al lui Ron şi pot să las fantomele trecutului să se întoarcă. Am răgazul necesar să-mi iau rămas-bun, în

sfârşit. Traversez parterul, trecând pe lângă scara principală cu bovindoul pe palier, şi intru în livingul care cândva avea pereții acoperiți cu rafturi de cărți.

Casa poate că e altfel, dar reperele ei sunt aceleaşi. Balustrada de la perete, în timp ce urc scara din spate, are aceeaşi textură, aceleaşi urme şi neregularități în lemn, îmi trec mâna de-a lungul ei, familiarizându-mă din nou. A patra treaptă încă scârțâie exact aşa cum îmi amintesc şi zăbovesc un minut acolo, urcând şi coborând, doar ca s-o aud. Închid ochii, imaginându-mi că mama e încă în viață, cu mine în casă, doar că nu se vede de după colț; dintr-o clipă în alta va zice ceva. *Grăbeşte-te, mocăilă.*

Lătratul unui câine într-o curte îndepărtată mă aduce înapoi în prezent. Continui să urc scările spre vechiul meu dormitor, cel cu lucarnă spre curtea din spate şi cu dressingul, unde panta acoperişului se întâlneşte cu podeaua la un unghi de 45 de grade.

Stau în mijlocul camerei, încercând să mă regăsesc pe mine, copila de-atunci, dar e greu. Nimic nu mai este la fel. Culoarea pereților, podelele şi stucatura – toate au fost schimbate, deşi îmbunătățirile sunt ieftine. Jaluzele din plastic la ferestre, nu din lemn, fibră de sticlă în băi în loc de porțelanul original.

Mă întorc spre dressing, sperând că Ron l-a lăsat cum era, şi întind mâna spre mânerul uşii, agățându-mă de amintirea peretelui interior plin de zgârieturi de la pantofii mei. Bara încovoiată, pe care altă dată îmi atârnam umeraşele cu haine. Iar în fund, pe peretele din față, zgârieturile şi semnele făcute la măsurarea înălțimii. Încă văd în mintea mea linii orizontale şi, lângă ele, scrisul şters al bunei.

Rosie 27 – 8 – 78
Rosie 17 – 12 – 82

Şi, cu marker mai închis la culoare, scrisul mamei, la fel de familiar ca un cântec ştiut pe de rost.

Meggie. 4 – 2 – 93
Meggie 26 – 10 – 98

Dar, când răsucesc mânerul şi deschid uşa, se aprinde automat o lumină, dezvăluind nişte rafturi laminate ieftine, de la California Closets. Aerul este steril, podeaua de sub picioarele mele, lucioasă, peretele de care îmi aminteam, cu tot ce era scris pe el, trimis la o groapă de gunoi cu ani în urmă.

Ies repede din cameră şi cobor scara din faţă, trec prin living şi ies în curtea din spate, singurul loc care mai păstrează o urmă din oamenii pe care i-am iubit, îmi trec mâna peste trunchiul sicomorului în timp ce mă îndrept spre colţul din spate, unde trandafirii bunei încă se leagănă şi dansează în adierea vântului – 18 tufe plantate în urmă cu aproape 60 de ani, când ea însăşi era o mamă tânără. Înainte ca unicul ei fiu să alunece într-o spirală a drogurilor şi alcoolului.

Acesta este singurul loc rămas unde încă îi mai simt prezenţa – şi amintirile mă năpădesc. După-amiezile lungi pe care le petreceam răscolind solul, inspectând frunzele să văd dacă aveau afide, cu sticla de pulverizat apă cu săpun. Ea m-a învăţat cum se cheamă fiecare soi – *Burst of Joy, Moonlight in Paris, Double Delight* – şi le şoptesc numele ca pe o mantră.

Este un mic miracol faptul că sunt încă aici, că Ron nu le-a scos din rădăcini pentru a instala un grătar sau o cadă cu hidromasaj. Mă aplec să culeg de pe jos câteva petale căzute şi le miros: parfumul dulce mă poartă înapoi în timp.

— Meg, eşti aici?

Vocea lui Rick, venind din casă, mă aduce înapoi în prezent şi toată durerea şi resentimentele pe care le nutresc de un deceniu se reaşază în canelurile şi hotarele pe care le-am construit înăuntrul meu. Las petalele să cadă pe pământ.

— Aici, afară, strig eu, intrând în casă, unde îi găsesc aşteptându-mă în vestibul.

Rick, partener la o firmă de avocatură din centrul oraşului, şi Gretchen, soţia lui casnică. Nu cuplul anonim şi potent financiar din industria filmului, aşa cum am lăsat-o pe Kat să creadă. Percepţia este totul. Nişte clienţi fără nume şi fără chip, care ţin mult la viaţa lor privată, te forţează să încadrezi aceste detalii într-o poveste. Pentru că, atunci când laşi o urmă de firimituri, oamenii se aşteaptă să ducă undeva.

— Vreţi să începem din bucătărie? propun eu cu un zâmbet autentic.

* * *

— Puteţi ridica cheile de la biroul Apex mâine. Vă sun eu în momentul când casa este oficial a voastră, spun eu când terminăm.

Îi privesc plecând şi abia când mă pregătesc să urc şi eu în maşina mea, îl văd. Scott, logodnicul lui Kat, mă urmăreşte de la volanul unei Toyota Sedan, model mai vechi.

Îl recunosc din profilul de Facebook al lui Kat. Odată ce am aflat numele ei adevărat, a fost uşor să o găsesc şi pe ea online, apoi pe el. *Scott Griffin, agent antifraudă.* Am citit despre cazurile la care a lucrat. Am căutat fotografii pe Facebook: Scott la plajă, într-o vacanţă la schi, râzând în faţa unui cactus uriaş în deşert. El este, nu încape nicio îndoială.

Îmi las privirea să treacă peste el, păstrându-mi mişcările măsurate şi fireşti. În timp ce mă îndepărtez cu maşina de

bordură, îmi permit să arunc o singură privire în oglinda retrovizoare, simţind în inimă împunsătura trădării. Lucrează împreună.

KAT

Septembrie

Încerc să nu observ spaţiile goale lăsate de Scott, absenţa lui evidentă din fiecare cameră a apartamentului. Stau în faţa blatului din bucătărie, cu halatul de baie strâns bine în jurul taliei, şi mă gândesc la următorii paşi. Mă lupt cu dorinţa de a o suna pe Meg. Să-i spun că a avut dreptate şi să o întreb ce ar trebui să fac în continuare. Acum înţeleg mai bine furia neputincioasă pe care ea o simte de ani întregi, cu mult mai tăioasă decât vina pe care i-am atribuit-o cu mult timp în urmă. Această furie vibrează prin mine acum, o furie surdă care pulsează cu fiecare bătaie a inimii. Până unde aş merge pentru a-l face pe Scott să plătească?

Pierd ore întregi întrebându-mă ce ar face Meg dacă ar fi în locul meu.

* * *

Când Scott a ieşit de la duş, m-a găsit aşezată pe canapea, cu părul uscându-mi-se în smocuri ciudate, cu faţa încă nemachiată.

— Nu eşti gata, a spus el.

Apoi a văzut telefonul mobil aşezat pe măsuţa de cafea în faţa mea.

Într-o fracţiune de secundă, pe faţa lui s-au succedat mai multe emoţii – mai întâi teamă, apoi furie şi în final o

hotărâre stoică, precum o cortină care se închidea în spatele ochilor lui.

— Ce-i asta? a întrebat el.

— Încetează.

Eram amorțită, la kilometri distanță de lovitura dureroasă a şocului inițial. În schimb, simțeam cum mă învăluie un calm glacial şi l-am primit cu bucurie. Voiam să trăiesc în acea bulă fără durere cât mai mult timp posibil, pentru că ştiam că alternativă era să retrăiesc fiecare trădare de o mie de ori, mult timp după ce trecea acest moment.

El s-a prăbuşit pe scaunul din fața mea şi şi-a prins capul în mâini.

— Îmi pare foarte rău!

Un refren bine-cunoscut, după care am dansat de prea multe ori. Ştiam toți paşii: scuzele, autoflagelarea, regretul. Apoi promisiunile. Şi ne târâm încă o dată afară din groapă. În schimb, am ocolit toate astea. Întrebările despre ce anume a declanşat recidiva. Cum a început şi de ce. Învinuirile, că, dacă mi-ar fi spus că avea probleme, am fi putut lucra împreună pentru a-l ajuta să treacă peste perioada dificilă. Cuvintele mi-au zburat din minte într-o clipă. Nu mai aveam nimic de oferit.

Mi-am scos inelul de logodnă de pe deget şi l-am aşezat deasupra telefonului negru, întrebându-mă cât aş fi putut lua pe el dacă l-aş fi vândut. Măcar piatra era veritabilă? Trebuia să accept când Meg mi-a propus să-i facem o evaluare.

Scott a ridicat capul şi a spus:

— Kat, nu.

— 30.000 de dolari, am şoptit eu şi el a tresărit.

— Voiam să-i dau înapoi, îți jur.

Scenariul era exact cum mi-l aminteam.

— Te-ai chinuit mult să mă faci să cred că eu am greşit, că eu am adus-o pe Meg aici, pentru că am fost neatentă. Că

am fost prea încrezătoare. Dar tu ai luat extrasele de cont. Tu n-ai plătit factura şi pe urmă ai dat vina pe Meg şi pentru asta.

— O să încep din nou terapia. Cinci zile pe săptămână. O să trecem şi peste asta împreună. Am nevoie de tine.

Am izbucnit într-un râs amar.

— Tu ai nevoie de scorul meu de credit. Ai nevoie de puținii bani care mi-au mai rămas în contul de economii. Nu de mine ai nevoie.

— Nu-i adevărat.

— Nu cred că ştii ce înseamnă adevărul.

Toate minciunile lui, falsa lui furie față de Meg mi-au revenit în minte într-o secundă, în comparație cu îngrijorarea ei calmă. Ea încercase să mă ajute să văd ce era chiar sub nasul meu.

Înseamnă ceva când o escroacă este mai de încredere decât logodnicul tău.

— Vreau să pleci. În seara asta. Ai două ore să-ți faci bagajele. Tot ce rămâne va fi vândut şi cu banii încasați voi mai achita din datoria pe care ai acumulat-o.

Remuşcările lui Scott s-au transformat brusc în furie.

— Ce s-a întâmplat cu *Te iubesc*? Ce s-a întâmplat cu *Te voi susține până te vei recupera*?

Mă uitam la el şi nu-mi venea să cred.

— Eu n-aş numi o datorie de cinci cifre *recuperare,* tu nu?

— Şi unde dracului să mă duc?

Am ridicat din umeri.

— Sună-ți sponsorul. Caută un prieten. Dormi pe canapeaua cuiva. Nu mă interesează.

— Şi dacă nu vreau?

— O să chem poliția. Va veni unul dintre colegii tăi şi o să-i explic ce ai făcut. Apoi o să predau telefonul care conține dovada că ai încercat să-mi accesezi contul bancar

şi e-mailul asociat cardului de credit. Sunt sigură că ei vor discuta asta cu tine la secția de poliție.

— N-ai face una ca asta.

Am simțit cum cad bucăți din vechea Kat. Fragmente ciobite, temeri şi suspiciuni fragile. Îngrijorări care nu mă lăsau noaptea să dorm, imaginându-mi ani de veghe constantă. Ani de îndoieli şi supraveghere, un ciclu nesfârşit de frici, îndoieli şi confirmări: toate au căzut de pe mine, lăsând în urmă doar o hotărâre lucidă.

— Cronometrul porneşte acum, i-am spus.

Cât timp şi-a făcut bagajele, eu am ieşit din casă, luând cu mine telefonul lui cu cartelă. Am aşteptat în maşină cu toate portierele încuiate, lăsată în jos pe scaun şi uitându-mă în oglinzi să mă asigur că n-o vedea nimeni pe femeia care stătea singură în maşină pe o stradă întunecată.

Mi l-am imaginat golind sertarele, dulapul, strângându-şi lucrurile pe de biroul din camera de lucru, îndesându-şi hainele într-o geantă, luând toate obiectele pe care le adusese în relația noastră. Tablourile înrămate din sufragerie. Lampa de pe biroul lui, care altă dată aparținuse tatălui său. Luxosul cuptor-prăjitor de pâine pe care ținuse neapărat să-l aibă.

Până la urmă a plecat, cu maşina încărcată cu lucruri, iar eu am aşteptat până a dispărut după colț, apoi m-am întors în apartament. Am trecut prin living şi am intrat în dormitorul nostru – acum dormitorul meu –, m-am băgat în pat complet îmbrăcată şi am adormit.

* * *

Îmi sună telefonul, readucându-mă în prezent. Este un număr pe care nu-l cunosc şi mi se face un gol în stomac. Altă agenție de recuperare a creditelor? Alt card de credit deschis pe numele meu?

— Kat sunt, răspund eu.

— Kat Roberts?

Închid ochii, pregătindu-mă.

— La telefon.

— Sunt Renata Davies. M-ați căutat.

Deschid brusc ochii şi toate gândurile legate de Scott dispar într-o clipă, în timp ce eu mă grăbesc să caut un pix şi o foaie de hârtie.

— Da, spun. Vă mulțumesc foarte mult că m-ați sunat. Speram să-mi puteți spune câte ceva despre o femeie pe nume Melody Wilde.

O pauză lungă. În cele din urmă, Renata vorbeşte, cu glas scăzut şi supărat.

— Pot să vă spun că este o escroacă şi o impostoare. Pot să vă spun că a venit în oraş turnând numai minciuni despre cine este, pentru a se infiltra în cercul meu de prieteni. Şi pot să vă spun că a furat 350.000 de dolari de la fratele meu şi l-a convins să îi cedeze o casă. Acesta este genul de informații pe care îl căutați?

Poate că, până la urmă, voi reuşi să-mi scriu articolul.

* * *

Am stat o oră la telefon cu Renata. Mi-a povestit despre o femeie care se dădea drept designer de interior şi life coach pentru celebrități din New York şi cum această Melody – sau Meg – l-a convins pe fratele ei, Phillip, să o lase să-i fie *life coach* pe perioada divorțului, încasând sume uriaşe de bani pe care promitea să îi păstreze până după finalizarea lui.

— Povestiți-mi despre casă, am spus eu, aceasta fiind singura piesă de puzzle care putea avea legătură cu ce făcea Meg acum.

— Casa de pe lac, a explicat Renata. Eu i-am spus lui să i-o lase Celiei, dar fratele meu este încăpățânat şi casa era pe numele lui. Era proprietatea lui.

— Cum a făcut Melody să intre în posesia ei?

— Fratele meu i-a vândut-o cu 20.000 de dolari, ceea ce reprezintă doar o fracțiune infimă din valoarea ei. Melody i-a

spus că poate să o cumpere înapoi după finalizarea divorțului şi apoi să o vândă din nou, de data asta la valoarea de piață.

— Dar sunt sigură că el a ştiut că va fi cocoşat de taxe, am spus eu, gândindu-mă pe de o parte la ce spunea Renata, pe de altă parte la cum ar fi putut să-l convingă pe Ron să facă ceva similar.

— Melody a spus că ştia un mod de a le evita. O altă minciună. Dar, la acel moment, singurul lucru care îl interesa pe Phillip era să țină cu dinții de ce considera că este al lui. Nu s-a gândit dincolo de divorț. Melody l-a convins că va funcționa sigur, spunându-i că a funcționat în cazul ei.

— De obicei, escrocii îşi aleg victimele din rândul oamenilor vulnerabili din punct de vedere emoțional. Oameni care au nevoie să creadă realitatea pe care aceştia o vând, încercând cu disperare să găsească o soluție la problema cu care se confruntă.

— I-a distrus viața, reputația, a spus Renata.

Ştiam ce ar spune Meg. *Şi-a distrus singur viața. Eu doar i-am găsit toate crăpăturile.*

— Fratele dumneavoastră a contactat poliția? am întrebat-o eu.

— Bineînțeles, dar ei au spus că va fi „greu de dat pe mâna legii”. Expresia le aparține. Dat fiind că şi el se angajase într-un comportament fraudulos, ar fi greu de dovedit că ea l-a păcălit. Avocații lui de divorț au reziliat contractul şi a fost obligat să se reprezinte singur. A fost o mare mizerie.

N-am reuşit să simt nici cea mai mică urmă de compasiune pentru Phillip Montgomery. Renata mi-a dat numele şi numărul de telefon al fostei lui soții şi eu am sunat-o. Celia mi-a dezvăluit că bărbatul îi terorizase pe ea şi pe copii.

— Am rămas cu el mai mult decât ar fi trebuit. Am plecat doar cu o valiză cu strictul necesar. Phillip era turbat. A schimbat încuietorile. Nu m-a lăsat să intru în casă să-mi recuperez restul lucrurilor. Până când am obținut un ordin judecătoresc, aproape toate au dispărut. Aruncate, donate, vândute, nu ştiu. Nu-mi păsa de hainele mele, ci de unele lucruri cu valoare sentimentală: bijuteriile mamei, bilețelele şi felicitările pe care mi le-au dăruit copiii de-a lungul anilor... Asta m-a devastat, mi-a mărturisit ea.

O bună parte din poveste îmi suna cunoscut, dat fiind că Meg şi mama ei trăiseră propria versiune.

— Cum credeți că v-a găsit Meg?

— Habar n-am. Dar să vedeți ce lucru incredibil: acum câteva săptămâni m-a contactat un avocat specializat în imobiliare, din partea unui coleg de-al său din California. Mi-a spus că, printr-un act notarial, casa de pe lac mi-a fost cedată mie. Şi, întrucât am dobândit-o după finalizarea divorțului, Phillip nu se mai poate atinge de ea. Este a mea.

Am înlemnit în scaun, cu pixul în mână.

— Meg *v-a donat* casa?

— Şi tot ce era în ea, a spus Celia. Până şi taxele erau plătite.

Pe moment, nu mi-am putut găsi cuvintele. Generozitatea lui Meg era neaşteptată şi totuşi deloc surprinzătoare. Sigur, ea păstrase banii lui Phillip. Dar echilibrase balanța. Îi returnase Celiei o parte din puterea pe care i-o furase Phillip, expunându-l cu toată meschinăria lui. Acelaşi lucru făcuse şi pentru Kristen. Acelaşi lucru făcea acum pentru ea şi pentru mama ei.

Celia a continuat:

— Incredibil este că, fix înainte să se întâmple toate astea, mă resemnasem că nu voi mai primi nimic. Eram gata să renunț. Să-l las pe Phillip să păstreze tot.

— De ce?

— Divorțul este ca un virus. Îți invadează fiecare colțişor al vieții, fiecare gând, fiecare moment. Totul este privit prin prisma lui *Cum mă avantajează sau mă dezavantajează cutare lucru în acordul financiar de divorț.* Este toxic.

— Dar ați fi renunțat la foarte mulți bani, am insistat eu.

— Cât valorează libertatea pentru dumneavoastră?

* * *

Încerc şi acum să răspund la această întrebare. Ruşinea pe care o simți când te înşală o persoană în care ai încredere este complicată, la durerea trădării adăugându-se destrămarea vieții pe care credeai că o vei avea. Absența lucrurilor care îi aparțin, spațiile goale rămase care îți amintesc de tot ce nu ai văzut. Să le spui prietenilor şi familiei, telefoanele şi mesajele în care trebuie să suporți povara regretelor celorlalți alături de ale tale. Acesta este motivul pentru care Jenna este singura persoană căreia i-am povestit totul până acum.

Ea a spus numai lucruri de bun-simț, a fost indignată pentru mine.

— Sper că te-ai dus la poliție.

Mai întâi trebuia să retrag plângerea pe care Scott a depus-o împotriva lui Meg.

* * *

Rămân în aşteptare timp de un sfert de oră până vine cineva la telefon.

— Bună ziua. Am depus o plângere acum câteva săptămâni, dar a fost o neînțelegere şi vreau să o retrag.

— Numărul cazului?

Îl citesc şi sunt gata să aştept până când îl caută, dar femeia îmi spune:

— Acesta nu este un număr de caz. De obicei, este un număr din zece cifre, care se găseşte în colțul din dreapta sus al exemplarului dumneavoastră.

Mă uit la exemplarul pe care Scott mi-l adusese acasă ca să-l semnez. Opt cifre şi o literă.

— Îmi cer scuze, revin eu mai târziu, îi spun femeii.

Bineînțeles, nu a existat niciodată o plângere la poliție. Dacă el ar fi depus plângerea, ancheta ar fi exonerat-o pe Meg şi l-ar fi implicat pe el. Dar aşa îmi dau seama de un lucru mai important, motiv pentru care nu mă enervez în fața încă unei minciuni. Faptul că nu există o plângere la poliție înseamnă că eu sunt în continuare singura persoană care ştie cine este Meg şi cu ce se ocupă.

Îmi iau telefonul şi îi trimit un mesaj lui Meg, sperând că nu e prea târziu. Că nu a plecat deja. Îți mulțumesc că mi-ai dat spațiul de care aveam nevoie pentru a-mi rezolva situația. Sunt gata să mă întorc la muncă.

Dar telefonul meu tace. Mă ridic şi mă duc în bucătărie să-mi iau ceva de băut şi, când mă întorc, mă hotărăsc să recitesc notițele pe care mi le-am luat în timpul conversațiilor cu Celia şi cu Renata, pentru a vedea dacă există o legătură între ce i-a făcut Meg lui Phillip Montgomery şi ce i-ar fi putut face lui Ron. Un raport de inspecție falsificat? O evaluare falsificată? I-o fi spus că are nişte cumpărători privați care doresc să-şi păstreze anonimatul pentru ca apoi să-şi recupereze proprietatea din Canyon Drive prin aceleaşi mijloace ilegale? Nici măcar nu sunt sigură că prețul de vânzare a fost de 4,5 milioane de dolari. Meg ar fi putut să-mi spună orice, ştiind că informația nu va fi făcută publică decât peste câteva săptămâni.

Poate m-ar ajuta dacă aş vedea totul în ordine cronologică, începând cu Cory Dempsey, trecând la Phillip şi apoi adăugând ceea ce am obținut până acum în legătură cu Ron. Vreau să mă mi uit o dată la cele câteva victime pe care am reuşit să le găsesc la scurt timp după ce Meg a plecat din Los Angeles prima dată. Să sap puțin mai adânc,

pentru a vedea dacă şi acestea au meritat atenția lui Meg, asemenea lui Cory. Asemenea lui Phillip. Asemenea lui Ron, acum.

Scot dosarul din sertarul biroului şi îl deschid. Deasupra teancului e o foaie de hârtie goală. O pun deoparte şi dedesubt găsesc o altă foaie goală. Încep să-mi tremure mâinile în timp răsfoiesc prin teancul de hârtii, pagină goală după pagină goală, şi într-un final mintea mea înțelege ce s-a întâmplat.

Scott.

În timp ce eu stăteam în maşină, aşteptându-l să-şi strângă lucrurile, el îmi fura notițele şi le înlocuia cu un teanc mare de hârtie pentru imprimantă.

Tot ce am adunat despre Meg – nume, date, vechile adrese şi informații despre familia ei – a dispărut. Zece ani de muncă s-au dus pe apa sâmbetei, la fel şi orice şansă pe care aş fi avut-o de a vinde povestea şi de a plăti datoria. Cuprinsă de furie, iau cutia de suc şi dau cu ea de perete, unde explodează într-o cascadă de bule maro, care se scurge într-o baltă pe parchet.

MEG

Septembrie
7 *săptămâni până la alegeri*

Tocmai mă plimbam printr-o căsuță din Sunset Park, a patra din dimineața asta, asigurându-mă că am fost văzută de un număr suficient de agenți de la biroul Apex înainte de a termina pe ziua de azi, când aud că mă strigă cineva din spate:

— Hei, Meg.

Mă întorc de la dressingul în care mă uitam şi îl văd pe Guy Cicinelli, un agent mai în vârstă de la biroul Apex, care băgase capul în micul dormitor.

— Mă urmăreşti? îi zic, dat fiind că îl văzusem la ultimele trei case deschise pentru vizionare.

El zâmbeşte.

— Poate că ne vom lupta unul cu altul.

Aruncă o privire în dressing peste umărul meu.

— Clienților mei o să le placă la nebunie casa asta.

— Şi alor mei, răspund eu, referindu-mă la clienții pe care pretind că îi am – un cuplu de tineri în căutarea primei case ori profesorul pensionar care caută o locuință mai mică, pe măsura pensiei sale mizere.

Mai am câteva săptămâni până voi părăsi oraşul, dar trebuie să dau impresia că mă agit, că sunt în căutarea următoarei mele afaceri. *Întotdeauna aproape de încheiere.*

Guy oftează şi spune:

— Nu mă plictisesc niciodată să-i ajut pe oameni să-şi găsească locul pe care îl vor numi acasă şi apoi să închei afacerea pentru ei.

— Ştiu ce vrei să spui, zic eu şi de data asta vorbesc serios.

Când am primit confirmarea că a devenit Celia oficial proprietara casei de pe lac, am simțit acea bucurie pe care o trăieşti când ai făcut ceva absolut altruist şi absolut corect. A fost un moment de pace, ca şi când toate problemele şi suferințele din lume s-au oprit brusc din spirala haosului lor şi, pentru o clipă binecuvântată, s-a făcut linişte. *Eu am făcut asta. Eu i-am dat asta.*

Ne întoarcem în living şi el arată spre stradă.

— Acela este clientul tău, cel care stă în maşină? Să ştii că poate intra şi el. Chiar dacă este o vizionare pentru agenți, cumpărătorii apar tot timpul.

— Cum? întreb eu uitându-mă pe fereastra din faţă. Clientul meu nu este aici.

— Păi, e un tip parcat în faţă, spune Guy. Am crezut că este al tău, din moment ce a fost la ultimele trei case pe care le-ai vizionat.

Nenorocitul de Scott. Îmi dau ochii peste cap şi spun:

— Nu e un client. E logodnicul asistentei mele.

Mă întorc în holul central şi continui:

— Ai văzut bucătăria? E fabuloasă.

Guy intră în bucătărie, iar eu profit de ocazie să mă despart de el şi mă îndrept spre curtea din spate, o placă de ciment cu o crăpătură mare pe care cumpărătorii lui Guy vor trebui să o repare. O potecă duce spre poarta din spate, iar eu o iau pe-acolo, prefăcându-mă că mă uit la garaj.

Telefonul îmi zbârnâie; e un mesaj de la Kat şi eu mă opresc surprinsă. Mulţumesc că mi-ai dat spaţiul de care aveam nevoie pentru a-mi rezolva situaţia. Sunt gata să mă întorc la muncă.

După săptămâni de tăcere, în care nu mi-a răspuns la apeluri şi mesaje, acum vrea să se întoarcă? Mă gândesc la Scott parcat în faţa casei, la Kat care îmi cere să se întoarcă la muncă şi îmi vine să râd. Dacă ăsta este efortul coordonat al celor doi, e de-a dreptul stângaci.

Mă strecor pe alee şi mă îndrept spre sud, plănuind să fac un ocol spre stradă şi să mă apropii din spate de maşina lui Scott. Îmi imaginez că îi bat în geam, speriindu-l. *Tu eşti prietenul lui Kat. Împătimitul de jocuri de noroc.* Savurând momentul în care el îşi dă seama că a fost prins. Dar, înainte să cotesc şi să mă apropii, revin la simţul practic şi mă opresc.

Va fi mai uşor să-l ţin sub observaţie, dacă el crede că funcţionează ceea ce face.

Fac stânga împrejur şi revin pe alee, apoi intru pe poarta din spate şi mă întorc în casă, făcându-i cu mâna lui Guy în

timp ce trec pe lângă el. Ies frumos pe uşa din faţă, liniştită şi relaxată.

* * *

A doua zi mă aşez la birou, în timp ce soarele după-amiezii se reflectă pe suprafaţa lui şi casa este cufundată într-o linişte în care nu se aude decât un uşor sfârâit efervescent de la băutura carbogazoasă pe care tocmai mi-am turnat-o în pahar. Am în faţă unul dintre caietele mele din Pennsylvania, deschis la notiţele făcute de mine despre DBA-ul înfiinţat acolo.

Pe ecranul computerului am mai multe ferestre deschise. Una cu companiile de escrow din California de sud şi zonele pe care le deservesc. Alta cu restricţiile impuse la crearea unui DBA sub o denumire comercială deja existentă în California. A treia cu chitanţa pentru biletul de avion pe care tocmai l-am cumpărat, pentru o excursie rapidă la Las Vegas, cu plecare mâine-dimineaţă şi întoarcere în aceeaşi zi.

În orice meserie vine un punct de cotitură. Un moment în care nu există altă ieşire decât să laşi evenimentele să-şi urmeze cursul, cu speranţa că munca pe care ai depus-o a fost de ajuns. Cu Cory, acel moment a venit târziu. Abia când am început să retrag bani din contul lui a trebuit să privesc înainte. Cu Phillip, momentul a fost când i-am vândut mobila. Dacă s-ar fi răzgândit şi ar fi cerut să o mut înapoi, toată escrocheria ar fi căzut.

Acesta este punctul de cotitură în cazul lui Ron. Am de terminat un site web şi de făcut o vizită la un notar din Las Vegas. Apoi, o a doua oprire la biroul secretarului de comitat, după care voi zbura spre casă, unde voi solicita un alt DBA, unul dintre ultimii paşi pe care trebuie să-i fac pentru a respecta termenul-limită, fixat la două săptămâni înainte de alegeri. Mi-au mai rămas doar 35 de zile.

Şi apoi îl voi duce să vadă casa din Mandeville. O proprietate de două hectare în inima Brentwoodului, aflată la vânzare de mai bine de doi ani, cu un singur cuplu de cumpărători care s-a retras pe neaşteptate cu un an în urmă. O piatră de moară atârnată de gâtul agentului care se ocupă de vânzare, cu cheile în cutia de la poartă la care oricine are acces.

Mesajul lui Kat rămâne fără răspuns pe telefonul meu. Nu ştiu ce să cred despre el – ce crede ea sau ce vrea. Mă gândesc la imensa îngrijorare pe care am simțit-o când mi-a spus de tentativa de accesare frauduloasă a contului ei bancar şi apoi, mai târziu, de cardul de credit. Cât de sigură am fost că era vorba de Scott şi cât de iritată când ea a refuzat să vadă ceea ce, pentru mine, era mai mult decât evident.

Dar cine sunt eu să judec? Fiecare relație pe care am avut-o a fost o minciună.

Mă uit la site-ul pe care tocmai l-am creat, aproape identic cu cel adevărat, cu excepția unei linii jos, adăugată la final.

Închid computerul, întrebându-mă dacă nu ar fi fost mai bine ca numele meu adevărat să nu figureze pe lista de pasageri a unui zbor de linie. Dacă n-ar fi fost mai bine să-mi fac timp să merg cu maşina nouă ore până în Nevada şi alte nouă ore înapoi. Dar las neliniştea deoparte. Am nevoie de acest DBA şi de contul bancar aferent, şi asta cât mai repede cu putință. Până mâine-seară va fi gata.

* * *

A doua zi dimineață sunt pe Sunset Boulevard şi mă îndrept spre autostrada care mă va duce la aeroport, când îl văd din nou pe Scott. De data asta, cu două maşini în spatele meu.

— Fir-ar să fie, murmur eu, luptându-mă cu impulsul de a accelera.

Să încerc să scap de el pe una dintre multele străzi întortocheate care dau în Sunset Boulevard. Chiar dacă am plecat de acasă cu mult timp înainte de ora zborului, nu vreau să irosesc niciun moment într-un joc de-a şoarecele şi pisica prin traficul de dimineață.

Inima începe să-mi bată cu putere în timp ce răsucesc în minte tot felul de opțiuni care nu duc nicăieri. În orice altă situație, aş fi fost fericită să-l las pe Scott să mă urmărească – până la piață, la salonul de manichiură, la ginecolog. Dar la aeroport nu poate să mă urmărească. Să se folosească de legitimația lui ca să treacă de securitate şi să vadă de la care poartă plec. Să dea un telefon ca să mă aştepte cineva când cobor în Las Vegas.

Mă gândesc la confruntarea cu Nate, cu mult timp în urmă, când a apărut acasă la Cory, amenințând că mă va demasca. N-am fugit pe furiş în timpul nopții şi nici nu am încercat să neg acuzațiile lui. În schimb, l-am înfruntat şi am făcut scandal, aducându-l într-o situație pe care nu putea să o gestioneze.

Mă uit din nou să văd cât este ceasul. În oglinda retrovizoare, singura maşină care ne desparte schimbă benzile, lăsându-l pe Scott direct în spatele meu. Gând la gând cu bucurie.

Frânez brusc şi maşina mea se opreşte cu scrâşnet de roți pe banda din stânga. Maşinile din dreapta virează larg, iar eu mă pregătesc pentru impact. Scott nu are timp să reacționeze. Se izbeşte de spatele Range Reverului meu care sare înainte, impactul reverberând în corpul meu.

Profit de adrenalina momentului, deschid portiera şi cobor, în timp ce maşinile care vin din sens opus încetinesc pentru a vedea ce se întâmplă.

— Ce dracu' faci? țip eu apropiindu-mă de maşina lui Scott.

În timp ce trec pe lângă bara de protecție, observ că am aripa înfundată, dar în general intactă. Maşina lui Scott este varză. Capota s-a îndoit spre interior şi i s-a deschis airbagul, dar, din fericire, el pare nevătămat. Asta mi-ar mai lipsi, să mă judec prin tribunale.

Coboară din maşină, vizibil şocat, iar eu îmi reprim dorința de a zâmbi. Scot telefonul mobil şi încep să fac poze. Cu bara mea de protecție, cu cea de la maşina lui Scott, cu plăcuța lui de înmatriculare şi chiar şi cu Scott.

— Vreau să mă asigur că totul este documentat, avocații mei te vor face praf, îi spun.

— Despre ce vorbeşti? Nu aveai niciun motiv să te opreşti.

— Era un câine. Nu l-ai văzut?

Scott pare confuz.

Un cetățean a oprit pe marginea drumului şi strigă:

— Ați pățit ceva? Vreți să sun la poliție?

— Nu, spune Scott.

— Ba da, zic eu. Vreau un proces-verbal făcut de poliție, care să spună că bărbatul acesta mergea prea aproape de mine. El e de vină.

Bunul samaritean pune mâna pe telefon şi, în zece minute, a venit poliția.

Scott pare agitat, ca şi când nu ştie ce rol să joace. Să spună că este un detectiv aflat în urmărirea unui suspect? Sau să joace cartea unui cetățean oarecare? Sunt foarte sigură că poliția din Los Angeles nu îşi dotează detectivii cu nişte amărâte de maşini Toyota, deci bănuiesc că nu mă urmărea în calitate oficială.

Agentul de poliție se apropie.

— Sunteți bine? Putem să tragem maşinile pe margine ca să redeschidem traficul?

După ce tragem pe acostament, încep furioasă:

— Omul ăsta a intrat în mine. Nu se uita pe unde merge. Toate celelalte maşini de pe drum au văzut câinele ăla care a

traversat patru benzi de circulație. Dar el probabil vorbea la telefon.

Scott scutură din cap.

— Nu este adevărat. A pus frână fără niciun motiv.

Mă întorc furioasă, ridicând vocea.

— De ce-aş face asta?

Aştept, întrebându-mă ce va răspunde Scott. Dar el se uită la polițist şi îi spune:

— Putem să discutăm puțin între patru ochi?

— În niciun caz, zic eu cu o voce aproape isterică. N-o să aveți nicio conversație ca între bărbați pe la spatele meu.

Arăt spre Scott, apropiindu-mă de el.

— Să nu crezi că nu m-am prins. Ştiu ce vor să facă ăştia ca tine. O să vă puneți amândoi de acord că este vina mea. „Femeile la volan”, continui eu, punând ghilimele în aer. Nu cred. Nu azi.

Polițistul ridică mâinile.

— Doamnă, vă rog să vă calmați. Haideți să coborâm puțin tonul.

Mă întorc cu fata la el.

— Nu-mi spuneți mie să mă calmez. Scrieți procesul-verbal. Şi vă rog să vă asigurați că treceți în el şi numărul insignei dumneavoastră.

Încep să fac din nou poze. Cu bara mea de protecție, cu polițistul şi altele cu Scott.

În timp ce mă învârt în jurul maşinii lui, văd o geantă de voiaj pe bancheta din spate. O pernă. Ambalaje de mâncare pe podea. Un prăjitor de pâine din oțel inoxidabil băgat în spatele scaunului şoferului şi o periuță de dinți care se vede din buzunarul lateral al scaunului.

Ştiu cum arată o maşină când cineva locuieşte în ea. Îmi vine să ridic pumnul în aer şi să dansez de fericire pe Sunset Boulevard. Mă uit la polițist, ocupat să noteze

numerele noastre de înmatriculare, şi trec pe lângă Scott, lăsându-mi umărul să se atingă de al lui.

— Se pare că, în sfârşit, Kat te-a dat afară, spun eu cu un glas care abia se aude peste zgomotul traficului din spatele nostru. Cum zicea în filmul ăla? „Pentru tine bat clopotele, nenorocitule”.

Îi zâmbesc dulce.

— Sau ceva de genul ăsta, adaug.

Scott face ochii mari de surprindere, dar nu mai zice nimic.

* * *

În mai puţin de o oră, am terminat. Scott rămâne pe loc, aşteptând o maşină de remorcare, iar eu zăbovesc destul cât să mă asigur că poliţistul pleacă. După ziua de azi, Scott poate să se ţină după mine cât vrea.

Mă strecor din nou în trafic, având grijă să menţin viteza puţin sub limita legală, şi în curând virez pe autostrada 405, îndreptându-mă spre sud, către aeroport. Voi ajunge în ultima clipă – va trebui să plătesc pentru parcare în zona VIP –, dar tot voi reuşi să urc în avion. În timp ce mă încadrez pe banda stângă, las adrenalina să se risipească. Odată înfiinţat DBA-ul, a doua parte a planului meu poate să înceapă.

KAT

Octombrie

Dă-mi notiţele înapoi. Primul meu mesaj către Scott de când l-am dat afară şi el îmi răspunde imediat: *Hai să ne vedem.*

Dacă vrei telefonul, nu-l mai am, îi scriu eu. *Deja l-am predat poliţiei, când am depus plângerea împotriva ta.*

Când mă dusesem la secția de poliție şi, în fața ghişeului din pal melaminat, îi explicam agentei de serviciu ce se întâmplase, am avut impresia că o plictisesc, până când am ajuns la numele lui Scott.

Ea a ridicat brusc privirea.

— *Detectivul* Scott Griffin?

— Da, el, am răspuns. Am extrasele de cont de la cardul de credit şi telefonul pe care l-a folosit pentru a-l deschide.

Când ea a deschis punga pentru probe şi mi-a cerut să pun telefonul înăuntru, am ezitat.

— Prefer să-l păstrez eu, dacă nu vă supărați. Pot să-i las pe anchetatori să-l vadă ori de câte ori vor considera necesar.

Ea s-a uitat la mine peste ochelarii cu rame negre şi mi-a zis:

— Nu aşa se procedează.

Scott îmi scrie din nou. Nu trebuie să fie aşa.

Te rog, apelează la ajutorul de care ai nevoie, îi răspund.

* * *

Din câte ştiu, Scott încă lucrează. Cel mai probabil, plângerea mea este fie ultima dintr-un şir foarte lung de cazuri de fraudă, fie încetinită de Scott. Am făcut o contestație la Citibank, deşi mi s-a spus că, fără confirmarea poliției că a fost vorba de o fraudă, va fi foarte greu să anulez datoria, întrucât unele cheltuieli – pentru mâncare şi o dată pentru chiria noastră în iunie – mă implică şi pe mine. Pe nimeni nu pare să intereseze dacă eu am fost cea care a deschis contul sau nu.

Îmi vine în minte o afirmație din terapia de recuperare în 12 paşi a lui Scott. *Acceptă lucrurile pe care nu le poți schimba.*

— Ce tâmpenie, spun eu cu voce tare în camera goală.

Mă uit la telefonul meu care tace, apoi deschid mesajele schimbate cu Meg. Ultimul pe care i l-am trimis e acolo, fără

răspuns, şi mă tem că ea deja a plecat. Că şi-a deconectat telefonul şi a părăsit discret oraşul, spunându-i Veronicăi cine ştie ce minciună, ca să nu-şi pună întrebări în legătură cu plecarea ei bruscă. Dacă a vândut casa din Canyon Drive, nu mai are niciun motiv pentru care să rămână.

Ezit cu degetul deasupra butonului de apel. Trebuie să aflu.

Telefonul sună şi mă aştept să intre un mesaj automat care să mă anunțe că numărul nu mai este valabil. Sau căsuța vocală e plină.

Dar răspunde ea.

— A fost Scott, îi spun.

Rămâne tăcută o clipă, iar eu mă gândesc la o conversație pe care am avut-o pe vremea când îmi arăta nişte case. *Bărbații îți vor arăta întotdeauna cine sunt ei.* Scott a muncit din greu să-mi distragă atenția cu lucruri care nu erau adevărate, forțându-mă să mă îndoiesc de propriile instincte, spunându-mi că nu pot avea încredere în ceea ce vedeam cu ochii mei. Mi-a erodat încrederea în mine, convingându-mă că albul era negru, că binele era rău. Meg fusese singura care încercase să mă facă să privesc lucrurile în față, să mă ajute să văd cine era Scott şi, în acelaşi timp, cine era ea.

— Îmi pare rău, spune ea într-un final.

— Ar fi trebuit să te ascult.

— Dacă ai fi făcut ceva în momentul când ai văzut că lipsea extrasul de cont, ar fi contat în problema cu cardul de credit?

Mă gândesc la ce mi-au spus cei de la Citibank despre data deschiderii cardului de credit.

— Nu, îi răspund. Poate erau câteva mii de dolari mai puțin, dar nu suficient pentru a mai schimba ceva.

Răsuflu încet, apoi continui.

— Nu-mi iese din cap trădarea. Sentimentul de neputinţă... nu mă lasă să dorm noaptea, mă face să mă gândesc la lucrurile pe care am ales să le ignor.

— Nu e vina ta, Scott e un om de rahat, spune ea cu glas scăzut.

— O să scape basma curată.

— Probabil, spune ea. Din experienţa mea, bărbaţii ca Scott de obicei reuşesc să scape cu bine.

Mă gândesc la cât de mult a trebuit să aştepte ea pentru a-l face pe Ron să plătească.

— Ai vândut casa lui Ron?

— Da, răspunde ea.

Simt că rămân fără aer. Toată munca mea, timpul pe care l-am investit, în speranţa că voi vedea lucrurile din interior. Dar eu nu am fost niciodată în interior. Meg a avut grijă să nu fiu.

Şi totuşi, dacă s-ar fi terminat cu adevărat, ea nu ar mai fi aici să răspundă la telefon, să meargă la yoga. Fac mental un pas înapoi, încercând să privesc dincolo de casa din Canyon Drive, şi mă întreb: *Ce ar însemna succesul pentru Meg?* Poate că răspunsul nu este o casă.

— Ron caută să cumpere ceva sau se gândeşte să aştepte, dat fiind că se apropie alegerile?

— Lucrăm la câteva opţiuni, spune ea.

— M-aş bucura să te ajut. Cu orice ai nevoie. Nu ştiu cum să fac să mă gândesc la altceva, iar hârţogăraia mi se pare soluţia perfectă pentru distragerea atenţiei.

Meg tace o clipă, ca şi cum s-ar gândi.

— Uite cum zic eu. Hai să facem o mică excursie. Simt nevoia să ies din casă şi se pare că şi tu. La Temescal Canyon într-o oră, bine?

Simt un val de energie, de parcă cineva m-ar fi băgat din nou în priză.

— Ne întâlnim în parcare?

— Ne vedem acolo, spune ea şi închide.

Mă uit la notițele mele despre convorbirile telefonice cu Renata şi Celia, concentrându-mă pe cumpărarea casei de pe lac a Celiei. Mi-e clar că, indiferent ce s-a întâmplat cu vânzarea casei din Canyon Drive, lui Ron i-a convenit. Ceea ce înseamnă că acea casă nu a fost obiectivul ei final, ci mai degrabă punctul de plecare către ceva mai mare.

MEG

Octombrie
4 săptămâni până la alegeri

Temescal Canyon este aproape de casa mea şi totodată un loc de drumeții apreciat de locuitorii din zonă. Cerul este înnorat şi, dat fiind că e zi lucrătoare, parcarea este aproape goală. Încui maşina şi mă uit la automobilele din jur, în timp ce îmi ridic gulerul jachetei. O să-mi prindă bine să urc un deal abrupt, să-mi consum starea de nelinişte transpirând; nervii mei sunt atât de întinşi, încât am senzația că stau la suprafața pielii. Totul depinde de ziua de mâine, de abilitatea mea de a-i vinde lui Ron o imagine despre sine care există doar în mintea lui. Dacă nu voi reuşi, nu voi mai avea timp pentru un plan B.

Kat opreşte maşina lângă a mea, iar eu o aştept până îşi plăteşte taxa de parcare şi pune biletul pe bord. Apoi traversăm parcarea şi intrăm în parc.

— Cea pățit maşina ta? mă întreabă ea.

Mă uit peste umăr la bara de protecție, încă îndoită în interior.

— Un tip pe Sunset Boulevard. Vorbea la telefon şi a intrat în mine.

Fața lui Kat se crispează de îngrijorare.

— Tu eşti bine?

— Bineînțeles. Chestia aia e un tanc. Dar maşina lui era destul de sifonată.

Paşii noştri scrâşnesc pe poteca de pământ, în timp ce câțiva excursionişti trec pe lângă noi în direcția opusă. Încep să respir adânc, umerii mi se relaxează şi îmi acord timp să mă bucur de aerul curat. Aştept până când poteca se îngustează şi începe să urce, apoi aduc vorba de Scott.

— Cum te descurci în noua situație?

— Bine, cred. Acasă e prea multă linişte fără el, aşa că mă bucur că am ocazia să ies.

— Ai depus plângere la poliție?

— Săptămâna trecută.

— Şi ce ți-au spus? Pot să facă ceva?

Înaintăm una după alta când poteca se îngustează, eu în față, Kat imediat în spatele meu. Traseul coboară spre stânga într-un canion adânc şi nu-i pot vedea fața, dar îmi imaginez că îşi controlează cu grijă expresia, selectând ce poate spune şi ce nu, pentru a păstra aparența că Scott este un angajat de nivel mediu la o bancă şi nu un respectat membru al poliției din Los Angeles, secția antifraudă.

— *Fac cercetări.* Dar, întrucât cardul de credit a fost folosit şi pentru unele cheltuieli casnice, situația nu arată prea bine.

Citesc printre cuvintele ei toate lucrurile pe care nu le poate spune. Cum trebuie să fi fost pentru ea să-l reclame colegilor lui şi faptul că există o mare probabilitate ca ei să-l acopere. Rămânem tăcute, cu respirația tot mai greoaie pe măsură ce panta devine mai abruptă. Din față se apropie un grup vesel de femei care coboară şi ne dăm deoparte pentru a le lăsa să treacă. Când reluăm mersul, îi spun:

— Eşti mai tare decât crezi. Vei trece prin asta şi vei ieşi mai puternică.

Şi aşa va fi. Ştiu sigur că, atunci când inima îţi este zdrobită, se va reface şi va deveni mai puternică. Mai rezistentă.

Ea nu răspunde, dar ştiu că m-a auzit.

* * *

Ajungem până la cascadă şi ne întoarcem. La coborâre, drumul este liniştit şi rapid şi în curând ne trezim că mergem printr-o poiană mare, presărată cu sicomori şi cu o masă de picnic în mijloc. Arăt spre ea şi îi spun:

— Ne odihnim puțin înainte să ne întoarcem în lumea reală?

Ea ridică din umeri.

— Sigur că da.

Ne aşezăm, apoi o întreb:

— Deci care sunt următorii tăi paşi?

— Am trimis procesul-verbal al poliției la Citibank şi am înghețat contul, aşa că cel puțin nu mai poate face alte daune.

— L-ai reclamat şefului lui?

Ea îşi întoarce privirea în altă parte şi spune:

— Da, are o copie a procesului-verbal al poliției.

Îmi place atenția cu care vorbeşte. Se pricepe mai bine decât crede.

— Şi telefonul?

— Tot la poliție.

Apoi scutură din cap şi continuă:

— Ce trebuie să fac eu este să mă întorc la muncă. Am nevoie de asta.

Mă uit la Kat, gândindu-mă cum vreau să răspund. Oricât de mult mi-a plăcut să o am în preajmă, când a dispărut, lucrurile au devenit mai simple. Pentru următoarele câteva săptămâni voi avea nevoie de o sincronizare perfectă şi o prestație impecabilă.

— În momentul de față, nu prea e de muncă. Nu am ce să-ți dau să faci.

— Dar Ron? Nu vrea să cumpere altceva? mă întreabă ea.

— Momentan, el conduce în sondaje, aşa că vrea să mai aştepte. Să vadă dacă ar putea să cumpere ceva în Sacramento.

Mă întorc şi încalec banca, astfel încât să fiu cu fața spre ea.

— Ascultă, uită de Ron. Uită de slujba de rahat pe care ți-am dat-o. Ai şansa să te reinventezi. Să ieşi din persoana care ți s-a spus că eşti şi să devii cine vrei să fii. Scrie romanul acela. Pleacă într-un safari. Cumpără-ți o barcă şi du-te în Hawaii. Fă ceva măreț. Ceva îndrăzneț. Surprinde-i pe toți, chiar şi pe tine.

— Tu asta ai făcut? Asta faci?

Greutatea întrebării ei apasă asupra mea.

— Eu doar vând case, răspund într-un final.

Kat lasă privirea în jos.

— Şi dacă eu nu sunt o persoană îndrăzneață, cu idei îndrăznețe?

— Află cum ai devenit ceea ce eşti. Întoarce-te în timp, la persoana care ți-a arătat că nu poți fi aşa şi dă-ți o a doua şansă. Ai o singură viață. Cum vrei să ți-o trăieşti?

— De ce casa lui Ron s-a vândut atât de mult sub valoarea de piață? întreabă ea, ignorând ceea ce spun. M-am documentat. Ar fi trebuit să se vândă cu cel puțin 5 milioane, ținând cont de statistica zonei.

Fac ochii mari, lăsând să mi se vadă surprinderea, după care cobor privirea spre mâinile mele strânse în poală. Nu mă surprinde că a continuat să lucreze pentru articol chiar şi în timp ce încerca să îşi rezolve propriile probleme. De la ea nici nu mă aşteptam la mai puțin. Apoi ridic privirea, cu o expresie de oțel.

— Ambele părți au fost mulțumite de tranzacție. Nu e nimic de înțeles, Kat.

— Acum poți să-mi spui cine a cumpărat-o?

Vânzarea unei case devine publică imediat ce se înregistrează titlul de proprietate, ceea ce poate dura între şase şi opt săptămâni. Se va afla că Rick şi Gretchen Turner sunt proprietarii casei şi mă întreb cât timp va mai pierde Kat săpând în trecutul lor. Asemenea unui magician, am lăsat-o să vadă atât cât să creadă că urmăreşte trucul, când de fapt, în tot acest timp, înşelătoria se desfăşura departe de ochii curioşilor.

— Am obligația să respect cererea clienților mei de a nu le dezvălui identitatea, răspund în cele din urmă.

Mă oboseşte că trebuie să fim amândouă atât de atente, alegându-ne cu grijă cuvintele pentru a reflecta o realitate care nu există. Dar am luat o decizie. Când se va termina, Kat va şti totul. Nu doar despre această afacere, ci despre toate, despre victimele pe care mi le-am ales şi de ce. Vreau ca ea să ştie că am făcut tot posibilul pentru a respecta *solidaritatea feminină,* codul lui Kristen: să ajuți alte femei ori de câte ori ai ocazia. Că niciodată nu am ales o victimă doar pentru că se putea.

Îmi verific telefonul.

— E timpul să plec. Trebuie să vizionez câteva proprietăți.

Ce fericită voi fi când se va termina toată această şaradă.

MEG

Octombrie
4 săptămâni până la alegeri

Proprietatea este cotată la puțin peste 7 milioane de dolari şi este situată pe o străduță din Mandeville Canyon.

— Este o parcelă de teren de circa un hectar, lucru nemaiauzit în ziua de azi, îi spun lui Ron în maşină în timp ce ne îndreptăm spre vest de Beverly Hills.

Făcusem un vag gest cu mâna în faţa îngrijorării lui Ron pentru bara mea de protecţie. *Unul care îndoia aripi pe Sunset Boulevard,* îi explicasem eu.

— Poziţie centrală, continui eu acum. Vei fi aproape de facilităţile din Brentwood, dar având intimitatea de care ai nevoie ca senator.

— M-am săturat până peste cap să stau la hotel.

— Nu este chiar gata pentru a te muta acolo, îl avertizez. Dar nu cred că va fi nevoie de multă muncă pentru asta. Ştiu că preţul de pornire este cam ridicat, dar după vânzarea din Canyon Drive, ai mai mult decât suficient pentru un avans substanţial, dacă te hotărăşti să soliciţi un credit ipotecar.

Îi arunc o privire şi continui:

— Dacă vei candida vreodată pentru funcţia de guvernator, ar fi locul perfect pentru evenimente de campanie. Dineuri pentru strângere de fonduri. Agenta care se ocupă de vânzarea ei mi-este prietenă şi mi-a spus că proprietatea i-a aparţinut o vreme lui Ronald Reagan, pe vremea când era actor la Hollywood. Aşadar, un pedigree excelent.

După cum era de aşteptat, asta îi captează interesul.

Intru printr-o poartă deschisă, flancată de stejari bătrâni. Proprietatea este mărginită de un zid de piatră care se întinde în ambele direcţii cât vezi cu ochii. Am fost aici de mai multe ori – în zile diferite, la ore diferite. Şi de fiecare dată a fost la fel de pustiu ca astăzi.

Atât de multe dintre aceste proprietăţi altă dată prestigioase rămân pe piaţă ani în şir pentru că niciun cumpărător nu este dispus să investească timp şi bani în reabilitarea lor. Multe dintre ele, cum este aceasta, au cheile

lăsate într-o casetă cu cifru la dispoziția agenților imobiliari; este simplu să obții combinația şi să arăți casă, fără ca agentul de vânzare să afle că ai fost acolo.

Mă forțez să-mi slăbesc strânsoarea mâinilor pe volan, să-mi relaxez muşchii.

— Ar fi destul de uşor de instalat o poartă automată, spun eu. Casa este eliberată de curând; proprietarul este motivat, dar încă nu a scos-o pe piață.

Urmează un drum de acces lung şi sinuos, mărginit tot de stejari, iar eu înaintez încet, în timp ce roțile maşinii scrâşnesc pe pietriş. Oprim în fața unei ferme cu un singur nivel, parțial din cărămidă, parțial din scânduri albe.

În timp ce ne apropiem de uşa de la intrare, îmi plasez comentariile cu mare grijă, cum aş construi un castel de cărți, un detaliu seducător după altul.

— Este loc de parcare cu valet pentru vreo 30 de maşini, spun eu.

Apoi arăt în cealaltă parte.

— În spatele casei avem o piscină, o casă la piscină cu un apartament deasupra şi un mic grajd, dacă vrei cai. Se spune că Reagan făcea plimbări călare în fiecare zi.

Apoi îl conduc înăuntru.

— Are nevoie de unele îmbunătățiri – o zugrăveală nouă şi electrocasnice noi, dar lucrurile astea se pot face într-o săptămână.

Îi arăt parchetul de lemn, un şemineu din piatră de râu şi un living deschis care comunică cu bucătăria.

— Cinci dormitoare, toate la acest nivel. Plus un apartament pentru cameristă.

Mă țin după el, lăsându-l să-şi imagineze.

— Bucătărie imensă, în care poate să încapă fără probleme personalul unui serviciu de catering, spun eu în timp ce trecem prin ea. Branşamente pentru două maşini de spălat şi două uscătoare acolo la perete.

În curtea din spatele casei stăm pe o imensă terasă pavată cu piatră, de unde se deschid nişte priveli̇şti uluitoare asupra canionului care se întinde până departe.

— Aici nu se prea văd luminile oraşului, aşa că noaptea stelele sunt un spectacol magnific.

Petrecem o oră plimbându-ne pe proprietate şi simt că interesul lui creşte, la fel şi încântarea mea. Acesta este punctul central al planului meu. Fără el, nu voi obține nimic din timpul petrecut aici, în afară de un comision la vânzarea unei case care ar fi trebuit să fie dintotdeauna a mea.

— Ştiu că îți vei petrece cea mai mare parte a timpului în Sacramento, spun eu când terminăm şi urcăm în maşină. Dar vei avea nevoie de un loc unde să te refugiezi. Să-ți reîncarci bateriile. Politicienii cei mai influenți au un astfel de loc şi, vorba aceea, îmbracă-te pentru jobul pe care îl doreşti, nu pentru jobul pe care îl ai.

Când ajungem la semaforul de la poalele canionului, adaug şi cireaşa pe tortul persuasiunii mele.

— Cred că este fezabil. Cu ce ai obținut din vânzarea casei din Canyon Drive, diferența n-ar trebui să te coste prea mult... poate 3 milioane. Sfatul meu este să te gândeşti bine. Verifică cifrele cu directorul tău administrativ, dar nu aştepta prea mult. În după-amiaza asta vor mai fi trei vizionări, proprietatea se va vinde repede. Dar prietena mea îmi datorează o favoare. Ea poate aranja astfel încât oferta noastră să fie prima pe masă şi, dacă plătim totul cu bani gheață, oferta va fi suficient de competitivă pentru a-ți rezerva ție casa.

Îl las să se gândească la asta în timp ce ne întoarcem la biroul din Beverly Hills, unde am lăsat maşina lui Ron. Cotul lui stâng se sprijină pe consola centrală şi mă gândesc cât de uşor ar fi să întind mâna şi să invit la ceva mai intim. Un motiv în plus de scandal care ar putea deveni public în

momentul cel mai nepotrivit. Hărţuirea sexuală a agentei sale imobiliare, chiar înainte de alegeri.

Sinceră să fiu, chiar m-am gândit la asta. Când eram în Pennsylvania şi căutam cea mai bună cale de a mă apropia de el, am fost tentată de răul imens pe care i l-aş putea face din postura de iubită. Dar, oricât am încercat să accept această idee în mintea mea, mi s-a părut un pas mult prea mare. Fantoma mamei mele ar fi prea aproape, vocea ei mi-ar şopti lucruri pe care n-aş vrea să le aud.

Când ajungem în birou, Ron este pregătit.

— Pregăteşte documentele. Eu o să-l sun pe Steve şi o să-l pun la treabă să strângă numerar.

— Eşti sigur? îl întreb întorcându-mă spre el. E o sumă imensă.

Apoi ridic mâna şi încep să râd.

— Ştiu că toată dimineaţa am încercat să te conving să cumperi, iar acum pare că încerc să te conving să renunţi. Dar nu vreau să faci ceva de care să nu fii sigur. Dacă e un risc prea mare, putem să mergem să căutăm un alt bloc de apartamente. Îl adaugi la portofoliul tău şi lăsăm lucrurile aşa cum sunt.

Este fraza perfectă în acel moment.

— Riscul face ca viaţa să merite să fie trăită. Hai să facem o ofertă pentru preţul cerut integral, totul în numerar.

Îi arunc o privire neîncrezătoare.

— Vei putea să strângi toată suma atât de repede?

Ron se uită pe fereastră.

— David şi cu mine am stabilit ceva care ne permite să avem o rezervă de bani în caz de urgenţă pe perioada campaniei.

— Eşti sigur că vrei să-ţi asumi acest risc acum, în prag de alegeri? îl întreb. Dacă se află...

Nu termin fraza, lăsându-l să-şi imagineze consecinţele.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru bani şi tu concentrează-te pe încheierea afacerii. Vreau să meargă repede. Ar fi grozav să țin acolo petrecerea pentru victoria mea. Dacă nu e gata casă, putem să montăm nişte corturi şi să apelăm la un serviciu de catering.

Zâmbesc.

— S-a făcut.

* * *

Aştept 24 de ore, apoi îi telefonez să-i dau vestea cea bună.

— Proprietarii au acceptat oferta noastră şi au fost de acord cu toate condițiile. Suntem pregătiți să încheiem tranzacția în 14 zile – cu două săptămâni înainte de alegeri.

— Cât de repede putem face inspecția pentru expertiză?

— E deja programată pentru joi şi ar trebui să primim raportul la începutul săptămânii viitoare. Au semnat şi vânzătorii, deci contractul este executat în totalitate. Dacă totul merge bine, încheiem afacerea şi vei fi în casa ta în seara alegerilor.

— Ar fi nemaipomenit.

Pe ecranul din fața mea citesc detaliile privind contul de escrow, să mă asigur că totul este exact aşa cum ar trebui: 7 milioane de dolari în numerar, un depozit de garanție de 14 zile, cu condiția ca la inspecție să nu se găsească nimic alarmant.

Ceea ce nu se va întâmpla.

Următorul meu telefon este către directorul administrativ al lui Ron, Steve Martucci.

Când îmi răspunde, îmi infuzez vocea cu căldură şi un strop de cochetărie.

— Hei, Steve, sunt Meg Williams, ce mai faci?

— Meg!

Steve se ocupă de afacerile lui Ron de peste 30 de ani.

— Felicitări pentru noua tranzacție. Tu şi Ron deveniți o echipă invincibilă.

— Mă bucur că i-am găsit în sfârşit ceva, spun. Este foarte exigent.

Steve râde.

— Mie-mi spui. Cu ce te pot ajuta?

— Te-am sunat doar să-ți spun de ce avem nevoie de la tine pentru punerea în garanție a proprietății din Mandeville Canyon. (Îmi îndulcesc vocea.) Deşi ştiu că tu eşti un profesionist şi ai mai făcut asta de o mie de ori până acum.

Steve râde pe înfundate şi spune:

— De două mii de ori. Dar nici tu nu eşti mai prejos. Tranzacția cu Canyon Drive a mers ca unsă, rar am văzut aşa ceva. Eşti infinit mai bună decât ultimul agent al lui Ron, Mick. Nu mi-a plăcut niciodată.

Mă gândesc la după-amiaza în care, la scurt timp după ce am ajuns în Los Angeles, Mick mi-a arătat cele trei proprietăți. Felul cum stătea prea aproape de mine, aşteptând un semn că aş fi dispusă la mai mult. Când i l-am dat, nu a ezitat.

— Ce mă bucur că, în sfârşit, l-a reclamat cineva. Din fericire, nu toți bărbații sunt aşa.

Aluzia mea este clară: Steve este unul dintre băieții buni. Şi, ca majoritatea oamenilor, va face tot posibilul pentru a se ridica la nivelul acestei impresii.

— Ce agenție de escrow folosiți de data asta? întreabă el.

M-am interesat de toate agențiile de escrow pe care Ron le-a folosit în decursul anilor şi am ales una care va fi familiară, dar nu recentă.

— Orange Coast, îi răspund.

După ce o ofertă a fost acceptată, cumpărătorul primeşte un e-mail de la agentul care se ocupă de contul de escrow, în care i se spune *Felicitări pentru noua ta casă!* E-mailul

conține un link securizat către pagina de efectuare a transferului.

— Într-o oră ar trebui să primiți un e-mail de la agentul de escrow, cu linkul pentru transferul fondurilor, spun eu. M-am asigurat că sunt gata să trimită şi documentele escrow şi raportul preliminar al titlului, dat fiind că suntem presați de timp. Vom avea nevoie, ca de obicei, de un procent de 3% din prețul de achiziție ca depozit şi, imediat ce terminăm cu inspecția, îți voi da o dată fermă de închidere.

Am încheiat doar două tranzacții în toată cariera mea, dar chiar şi mie mi se pare că vorbesc ca o profesionistă.

Închid telefonul şi simt cum îmi creşte sufletul de bucurie. Iată ce pot să-ți aducă ani grei de muncă, dacă rămâi concentrat şi dedicat meseriei. Intru în bucătărie să-mi pregătesc un sandvici şi mănânc în picioare lângă blat, privind în curtea din spate – un petic plat de iarbă, îngrijit de un grădinar care vine o dată pe săptămână, plătit de un proprietar pe care nu l-am întâlnit niciodată. În colțul din spate e o vatră de foc, cu capacul acoperit de polen şi excremente uscate de pasăre, înconjurată de patru scaune nefolosite.

De la casa de alături se revarsă peste gard râsete ascuțite, apoi zgomotul făcut de cineva care sare într-o piscină, readucându-mă la treaba pe care o am de făcut. Arunc restul sandviciului la gunoi şi mă întorc la computer, făcând deja planuri în minte pentru următoarele două săptămâni. Dacă totul merge bine, când va începe votul anticipat, Ron nu va mai putea să se retragă.

Dar mai întâi trebuie să întocmesc un raport de inspecție care să susțină ceea ce i-am spus deja lui Ron şi să încep să-mi fac bagajele. Încă o dată, voi lăsa aproape totul în urmă. Mă uit prin cameră, încercând să-mi imaginez cum va

fi după plecarea mea. Cu toate lăsate aşa cum sunt, pentru a fi descoperite de Kat.

KAT

Octombrie

— Vino pe la mine. Ai timp destul, spune Jenna.

— Nu-mi pot permite.

Îmi îndes bine căştile în urechi şi mă plimb pe pista de biciclete care traversează plaja. Am lăsat maşina într-o parcare în Santa Monica şi m-am îndreptat spre nord, pentru că aveam nevoie să simt cum vântul şi soarele îmi alungă supărarea.

— Trebuie doar să cumperi un bilet de avion. Cât vei sta aici nu va trebui să plăteşti nimic.

Pista de biciclete este goală la ora 9 dimineața într-o zi de marți; doar din când în când câte un biciclist trece în viteză pe lângă mine şi apoi dispare. În stânga, valurile se sparg ritmic la mal, în timp ce soarele de început de octombrie îmi încălzeşte uşor spatele.

— Alegerile sunt peste patru săptămâni. Trebuie să rămân prin preajmă, să văd ce se întâmplă până la capăt.

Dacă Jenna crede că îmi pierd timpul cu o poveste care mi-a scăpat de sub control, nu o spune, iar eu îi sunt recunoscătoare. Ajung la porțiunea de pistă care se înalță peste nisip şi îmbrățişează flancul autostrăzii de coastă şi arunc o privire spre tunelul întunecat folosit de cei care vin la plajă pentru a trece în siguranță pe sub strada circulată. Îl evit. Un alt drum coteşte brusc la dreapta de pe autostradă, intrând în parcul Palisades, iar eu îl urmăresc

cu privirea până sus, unde mi-o imaginez pe Meg, ascunsă într-o casă pe care n-am vizitat-o niciodată, punând la cale ultimele detalii ale unei înşelătorii pe care nu voi reuşi să o descopăr.

— Ce crezi că va face? întreabă Jenna.

— Habar n-am. S-a închis în ea, spunând că acum nu prea e de lucru şi că nu are nevoie de mine.

— Şi tu n-o crezi?

Încep să râd şi mă sprijin de o balustradă metalică, privind spre ocean şi Point Dume departe în ceață.

— Poate c-a avut dreptate în privința lui Scott, dar minte în legătură cu restul.

— Poate că şi-a dat seama cine eşti.

Asta voise şi Scott: să cred că Meg mă urmărise până acasă, ne furase corespondența şi se apucase să ne jefuiască. Nimic dintre toate astea nu fusese adevărat.

Doi pescăruşi se bat pe resturile unei chifle de hotdog pe nisip, aproape de mine. Se atacă şi se lovesc unul pe altul cu ciocul, rupând pâinea în bucăți minuscule în tot acest timp.

— Nu cred, spun eu. Dacă ar fi aşa, nu m-ar ține prin preajma ei. Dar am reînceput să mergem la yoga şi la prânzuri în oraş, să ne dăm mesaje şi telefoane. Nu s-a schimbat nimic.

Dar adevărul este că nu am de unde să ştiu sigur.

Vocea Jennei se aude din nou, blândă şi precautā.

— Kat, dacă mai vrei să scrii acest articol, ştiu că vei reuşi.

— Nu e chiar atât de simplu.

Tot ce am crezut că vreau se baza pe presupunerile unei tinere traumatizate care simțea nevoia să atribuie cuiva responsabilitatea pentru ce i s-a întâmplat. Să vadă lanțul de evenimente care au dus la viol, să găsească firul care lega *înainte* de *după* şi apoi să-l taie.

Acum am cu zece ani mai mult şi înţeleg că viaţa nu este liniară; cauza şi efectul sunt adesea neclare. Încă îmi doresc să scriu articolul, dar la un moment dat, în ultimele câteva săptămâni, motivaţia mea s-a schimbat. Ce vreau acum este să o văd pe Meg reuşind.

Vocea Jennei mă aduce înapoi în prezent.

— Când se va termina, să mă suni. Poate o să vii atunci. Uşa mea este mereu deschisă pentru tine.

— Mulţumesc.

Termin convorbirea şi mă întorc cu faţa spre soarele dimineţii. Lumina lui orbitoare îmi intră acum direct în ochi, iar eu îi închid, lăsând-o să ardă totul.

* * *

Când mă întorc în parcare, îl găsesc pe Scott aşteptându-mă rezemat de o maşină pe care nu o ştiu. Ezit, dar numai o clipă.

— Mă urmăreşti? îl întreb.

El ridică uşor din umeri în semn de confirmare.

— Vreau să vorbesc cu tine.

— A cui este maşina?

— E închiriată. Prietena ta, Meg, a pus o frână bruscă şi am intrat în spatele maşinii ei.

Îmi vine în minte imaginea cu bara de protecţie de la maşina lui Meg, îndoită în interior.

— Poate că nu trebuia s-o urmăreşti, din moment ce n-a făcut nimic rău.

Descui portiera maşinii mele şi mă uit la el peste plafon.

— N-ai de unde să ştii asta, spune el.

— Dacă ai avea dovezi, n-ai fi aici. Ce vrei, Scott?

— L-a dus pe tipul ăla să vadă o proprietate din Mandeville Canyon ieri.

Mă străbate un val de frustrare. La fel ca linia orizontului, de fiecare dată când cred că ştiu unde se duce Meg, ea se

îndepărtează şi mai mult de mine, o iluzie în continuă mişcare.

— Şi? El cumpără o casă. Ea le vinde.

— Ştii că nu-i aşa. Te pot ajuta.

— Furându-mi notițele? Furându-mi banii pe care ştii că nu-i am?

— Singurul motiv pentru care mai eşti aici şi stai de vorbă cu mine sunt notițele pe care le vrei înapoi. Cum îți spuneam, am urmărit-o. Sunt lucruri care ştiu că ți-ar fi de folos.

— Mi-ar fi de folos 30.000 de dolari.

Scott îmi ignoră replica sarcastică.

— Îți aminteşti cum ne împărtăşeam ideile? Cum căutam împreună piste noi?

Privesc în altă parte, ca să nu-i mai văd expresia rugătoare.

— Spune-mi că nu-ți este dor de toate astea, continuă el.

— Nu-mi este dor.

— Dacă îți retragi acuzațiile împotriva mea, putem lucra împreună. Eu voi face munca de detectiv şi tu poți scrie povestea pe care o urmăreşti de zece ani. Îți pot furniza informații exclusive din interiorul anchetei. Ne-ar putea schimba viața amândurora.

Îl privesc lung, trăsăturile feței lui atât de familiare, şi mă întreb dacă îşi aminteşte că mi-a făcut aceeaşi promisiune în urmă cu câteva săptămâni.

— Şi ar face ca problema ta să dispară, ce convenabil! adaug eu în cele din urmă.

— Poate, recunoaşte el. Dar, dacă nu renunți la acuzații, o să-mi pierd slujba şi atunci n-o să-ți mai pot restitui banii.

Ştiu că el crede ce spune, dar mai ştiu şi că nu va reuşi niciodată. Banii pe care mi-i datorează vor fi o datorie care îi va apăsa conştiința pentru o vreme, până se va obişnui atât de mult cu greutatea ei încât nu se va mai gândi la ea.

Lângă mine opreşte un Volvo rablagit, cu o placă de surf legată deasupra, şi din el coboară un bărbat mai în vârstă, într-un costum de neopren cu fermoarul desfăcut, atârnându-i în jurul taliei. Desface placa din chingi şi încuie maşina, apoi se îndreaptă spre apă pe jumătate alergând. Îmi aminteşte de Cory Dempsey, omul de la care a început totul, şi mă întreb ce ar spune dacă ar vedea-o acum pe fosta lui iubită pe punctul de a distruge viața unui viitor senator.

Scott continuă.

— Ai avea la dispoziție resursele departamentului – supraveghere, criminalistică informatică. Dacă Meg va face ceva online, noi vom putea vedea. Ea şi-a ales ca țintă un politician. Noi putem s-o oprim înainte să mai facă vreun rău.

Îmi vine să râd. Răul a fost deja făcut, de Ron. De Scott.

— Cum se face că încă nu te-au suspendat? Am depus o plângere împotriva ta de-acum o săptămână.

— În momentul de față am prieteni care mă protejează. Hârtiile se mişcă încet. Dar, dacă nu renunți la acuzații, niciunul dintre noi nu va obține ceea ce-şi doreşte.

Scott nu mai ştie ce vreau eu.

— Uite ce-ți propun, zic eu în cele din urmă. Voi renunța la acuzații, dar şi tu trebuie să pleci din poliție. Dă-ți demisia şi caută un ajutor serios.

— Tu glumeşti?

— E decizia ta.

Urc în maşină şi ies din parcare în marşarier. Scott rămâne pe loc, uitându-se după mine cum fac dreapta pe autostradă. În timp ce mă amestec în şirul de maşini care se îndreaptă spre sud, sper că am luat decizia corectă.

MEG

Octombrie
4 săptămâni până la alegeri

Depozitul lui Ron ajunge fără probleme în contul de escrow, iar peste alte cinci zile o să intre şi restul banilor – 4 milioane de dolari din vânzarea casei din Canyon Drive şi 3 milioane de dolari din fondul de campanie al lui Ron –, iar eu voi pleca din ţară.

Dar mai întâi trebuie să mă întâlnesc cu Ron la proprietatea Mandeville, unde va veni însoţit de arhitectul peisagist, Rico. Am încercat să-l conving să renunţe – *Mai sunt patru săptămâni până la alegeri; concentrează-te pe victorie* –, pentru că fiecare vizită la proprietate reprezintă un risc. Agentul care se ocupă de vânzarea ei ar fi foarte surprins să ne găsească acolo.

I-am dat lui Ron raportul obţinut de la compania care făcuse inspecţia proprietăţii cu un an în urmă, schimbând datele şi adăugând detalii pentru a se potrivi nevoilor sale – electrocasnice care trebuiau înlocuite, jgheaburi noi pe una dintre anexe. Am şters unele dintre problemele mai serioase care l-au determinat pe cumpărătorul anterior să se retragă – acoperişul deteriorat, un sistem de încălzire şi aer condiţionat învechit şi putregai uscat. Din câte ştie Ron, proprietatea este în stare bună.

Dar astăzi vom discuta ideea de a corecta panta dealului din spate. Ron observase că există riscul unor alunecări de teren şi dorea ca expertul său să arunce o privire. Ne parcăm maşinile una lângă alta în curtea din faţă şi ocolim prin lateral, mergând în spatele casei.

Este linişte, zgomotul traficului de pe Sunset Boulevard a dispărut complet. Se aude doar vântul trecând printre

copaci şi coborând în canion. Un şoim se roteşte lent deasupra noastră, iar eu încerc să-mi imaginez cum ar fi să trăieşti aici. Cât de liniştit te-ai simți în acest loc retras, de parcă ai trăi într-o altă epocă.

Ron este entuziasmat; probabil se visează un Reagan al secolului 21, inclusiv cu cămaşa în carouri şi pălăria de cowboy pe care le va purta în weekenduri. Încerc să-mi imaginez cât de disperat va fi când va afla că nimic din ce credea el nu este adevărat.

Am ales cu grijă această proprietate, evitând să discut cu Kat şi informându-mă personal în legătură cu ea. Mi-a trebuit o lună să vizionez diverse proprietăți – le-am exclus pe cele prea aproape de oraş, pe cele care aveau şanse mari să aibă cumpărători capabili sau dispuşi să le renoveze – până s-o găsesc pe cea din Mandeville. Ceea ce o face atât de nimerită este dezinteresul agentului care se ocupă de vânzare şi toate problemele structurale invizibile pe care le are. Cele care nu se pot vedea, indiferent de câte ori ai intra în ea.

În timp ce Ron şi Rico discută despre pantă şi amenajarea peisajului cu plante native, observ o maşină care intră pe proprietate şi parchează lângă a mea. Zgomotul portierelor care se trântesc îi atrage atenția lui Ron.

— Aştepți pe cineva?

Nimeni nu a vizitat această proprietate de câteva săptămâni. Am petrecut ore întregi stând pe alee, gata să spun o minciună care să explice prezența mea aici. *Tocmai am oprit ca să dau rapid un telefon!* Niciodată nu a apărut nimeni. Nici proprietarii, nici îngrijitorii, nici agentul care se ocupă de vânzarea ei. Nici măcar o maşină care vrea să întoarcă.

Dar acum, cu 14 zile înainte de termenul-limită – cel pe care mi l-am stabilit în Pennsylvania, când visam nu numai să-i iau banii lui Ron, ci şi să-l fac să piardă alegerile –,

cineva a venit să vadă o casă despre care am crezut că fusese uitată.

În mintea mea încep să se învârtă rotițele, încercând să-mi dau seama cum să scap de intruşi şi cum să-i explic lui Ron prezența lor. Cumpărători de rezervă? Oameni care au greşit adresa? Trec în revistă posibilitățile, eliminându-le una câte una.

— Probabil că este Sheila, spun în cele din urmă. Un alt agent care a spus că va fi în zonă cu nişte clienți şi că va trece să-mi lase un set de chei. Mă întorc imediat.

Ron încuviințează şi se întoarce din nou spre Rico, iar eu mă grăbesc spre vizitatori, sperând să scap de ei.

Când trec de colțul casei, văd o femeie pe care o recunosc de când am fost la alte vizionări de proprietăți şi care se chinuie să deschidă caseta cu chei în timp ce clienții ei aşteaptă.

— Bună, strig eu. Te pot ajuta?

Ea se întoarce spre mine şi spune:

— Aruncăm şi noi o privire. Nu-ți face griji, nu vă deranjăm.

— Pot să vorbesc ceva cu tine?

Ne îndepărtăm câțiva paşi, apoi îi spun cu o figură tensionată şi neliniştită:

— Uite, clientul meu ține foarte mult la confidențialitate. I-am promis că vom fi doar noi când îl va aduce pe constructorul său să verifice dealul din spate.

Agenta pare înțelegătoare. În Los Angeles, cererea de păstrare a confidențialității este des întâlnită în rândul unei anumite categorii demografice, iar agenții sunt obişnuiți să le satisfacă cererile.

— Aproape am terminat. Ce-ați zice să vă fac cinste cu un prânz şi să vă întoarceți după-amiază?

Ea aruncă o privire spre clienții ei, care se uită prin ferestre şi şuşotesc pe verandă.

— Uite cum facem. Astăzi mai avem două proprietăți de văzut în zona asta, aşa că am putea să mergem să le vizionăm pe acelea şi să ne întoarcem peste o oră. Aşa ai avea suficient timp?

Aproape că-mi vine s-o îmbrățişez, atât de uşurată mă simt.

— Mulțumesc, şoptesc eu. Îți rămân datoare. Şi vorbesc serios, continui eu scoțându-mi portofelul şi dându-i 200 de dolari. Prânzul e din partea mea.

Ia banii fără nicio ezitare, după care se întoarce la clienții ei, cu care se consultă. Apoi se întorc cu toții la maşină.

— Mulțumesc foarte mult pentru înțelegere, îi strig eu.

Curând, se îndepărtează pe alee şi virează la dreapta, spre Sunset Boulevard. Răsuflu uşurată, sprijinindu-mă de peretele casei şi încercând să nu mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă m-ar fi refuzat. Dacă clienții ei ar fi avut mai puțin timp la dispoziție. Dacă noi am fi ajuns puțin mai târziu şi i-am fi găsit deja plimbându-se pe o proprietate despre care Ron crede că este a lui.

Mă îndepărtez de perete şi mă întorc la Ron şi Rico.

— Gata treaba? întreb eu, disperată să termine odată şi să plecăm.

Ron clatină din cap.

— Nu încă. Vreau să-i arăt lui Rico pârâul, unde mă gândesc să extind malul dinspre est.

Îi urmez, cu nervii întinşi la maximum, văzând cum trece timpul, întrebându-mă dacă vom reuşi să plecăm de-aici într-o oră, fără probleme. Din fericire, după 45 de minute urcăm în maşini, dar eu nu mă liniştesc până nu ieşim de pe proprietate şi ne îndreptăm din nou spre oraş.

MEG

Octombrie
2 săptămâni până la alegeri

E timpul să plec.

Kat stă în fața mea şi, între noi, masa este plină de farfurii împrăştiate. Restaurantul începe să se golească. Nu ştie, dar acesta este ultimul nostru prânz împreună. Mâine voi fi deja plecată, iar Kat va trebui să pună cap la cap ceea ce am făcut eu.

— Vreun client nou la orizont? mă întreabă Kat.

Încă sapă. Încă speră să înțeleagă. Este mult mai aproape decât crede.

Mă joc cu şervețelul, după care îi spun un adevăr parțial.

— Mă gândesc să iau o pauză de la imobiliare, răspund eu uitându-mă pe fereastră la strada pe care se perindă cumpărătorii cu sacoşe de la buticuri scumpe. Poate o să-mi iau o vacanță. Fac asta de atâta vreme şi mereu aceiaşi clienți pretențioşi, aceleaşi probleme la depunerea garanției, aceiaşi vânzători care încearcă să ascundă o scurgere în subsol sau faptul că se aude zgomot de la aeroport. E obositor şi n-ai un moment de linişte. Am crezut că mutarea acasă va fi schimbarea de peisaj pe care o căutam, dar am impresia că îmi trebuie altceva.

Kat mă studiază, iar eu mă întreb dacă nu cumva va ceda în sfârşit, punându-mi întrebări pe care ştiu că abia aşteaptă să le pună. *Cum reuşeşti să faci asta? Pe cine ai în vizor? Ce planuri ai cu Ron?*

Dar momentul trece.

— Eşti unul dintre acei oameni care nu reuşesc niciodată să se stabilească undeva, spune Kat. Care se mută de colo-

colo, căutând mereu un loc numit *acasă,* dar pe care nu-l găsesc niciodată.

Ce lucru minunat să ştiu că totuşi Kat mă vede aşa cum sunt în realitate.

— Pentru mine, *acasă* a dispărut în ziua în care a murit mama. Şi de atunci, am urmărit fantoma unui sentiment, căutând o schimbare radicală care să readucă ordinea în viața mea. Dar la un moment dat trebuie să încetezi să mai urmăreşti ceva ce nu există şi să mergi mai departe.

Mă întreb dacă ea reuşeşte să audă adevărul ascuns printre cuvintele mele. Am terminat cu minciunile, sunt gata să-mi găsesc un loc – o comunitate în care să pot construi ceva pentru mine – şi îmi doresc măcar un moment de sinceritate între noi două. Să pot s-o iau de la început şi să-i spun totul. Să mă întorc în acea după-amiază ploioasă în internet café, când am zărit o figură cunoscută şi o oportunitate.

Înainte să spun ceva ce voi regreta, îndrept conversația spre ea.

— Vreo noutate? Te-a mai sunat Scott?

Întoarce privirea într-o parte.

— Nu, şi mă simt uşurată, sinceră să fiu.

Iau o înghițitură din apa mea cu lămâie şi o privesc cum se joacă cu tacâmurile, uitându-se oriunde, numai la mine nu. Minte. Dar nu contează. După ziua de mâine totul se va termina.

Mai am doar câteva lucruri de făcut – să-mi fac bagajul, să-mi rezerv bilet de avion, să mă asigur că totul este pregătit astfel încât, mâine, să fiu gata să acționez.

Dimineață, directorul administrativ al lui Ron, Steve, va primi instrucțiuni pentru a vira restul banilor, fără să bănuiască nicio clipă că vânzarea fără probleme a casei din Canyon Drive a creat condițiile perfecte pentru toate astea.

Nu este o fraudă de tip phishing dacă persoana de la celălalt capăt aşteaptă să primească un link.

La începutul acestei săptămâni m-am dat drept asistenta lui Ron şi am dat câteva telefoane. Pentru confirmarea unor detalii. Pentru a stabili succesiunea evenimentelor. Am redactat un comunicat de presă. Cuvintele lui Ron de la acea ieşire împreună cu Kat, cu mult timp în urmă, se vor întoarce să-l bântuie. *Odată ce presa a aflat ceva, e imposibil să retractezi.*

Mă simt de parcă aş fi o dansatoare pe scenă, care dă ultima reprezentație. Mă doare tot corpul şi tânjesc după ziua în care nu va mai trebui să mă contorsionez. Am încercat destule identități ca să ştiu exact cine vreau să fiu. Cine vreau să rămân.

Dar sunt mândră de ceea ce am realizat. De gândirea creativă care mi-a permis să ajung la acest moment. E nevoie de un sat întreg pentru a creşte un escroc de primă clasă şi lumea nu duce lipsă de profesori dispuşi să mă ajute să-mi dezvolt abilitățile. Să învăț cum să mint convingător. Să manipulez şi să derutez. Să folosesc puterea de a reflecta ce e mai bun în ei înapoi către ei, folosindu-mă de egoul lor ca de un mijloc de a lua înapoi ce au furat de la alții.

Kat îşi aruncă şervețelul peste farfurie şi se ridică în picioare.

— E timpul să plec. Am câteva treburi de făcut în după-amiaza asta. Să cumpăr un alt prăjitor de pâine, din moment ce Scott l-a luat pe cel pe care îl aveam.

Ridic privirea spre ea, cu mintea atât de plină de lucruri pe care nu i le pot spune, încât mi-e greu să gândesc. Ochii mi se umplu de lacrimi şi îmi cobor repede ochelarii de soare din vârful capului pentru a le ascunde.

Kat scotoceşte în poşetă după chei şi, când le găseşte, îmi aruncă o privire rapidă şi îmi spune:

— Vorbim mâine, da?
— Sigur, răspund eu.
Mă uit după ea în timp ce face slalom printre mesele goale şi apoi dispare pe uşă.
— Adio, spun.
Dar nu e nimeni să m-audă.
Aşa cum se întâmplă mereu. Aşa trebuie să se întâmple mereu.

KAT

Octombrie

Meg îmi trimite un mesaj imediat după prânz.
Poţi să vii până la mine? Am nevoie să mă ajuţi la o nouă tranzacţie pe care am început-o cu Ron.
Urmează un alt mesaj cu adresa ei.
Pun pe blatul din bucătărie iaurtul pe jumătate mâncat, îmbrăcată încă în pijama, deşi e trecut de ora prânzului. După întâlnirea cu Scott la plajă, am venit acasă şi am căutat proprietăţi în Mandeville Canyon, dar nu mi-a sărit nimic în ochi şi de atunci nimic din această zonă n-a mai apărut în vreun contractat.
Ajung acolo într-o oră, îi scriu eu, dar ea nu răspunde.
Mă grăbesc să mă îmbrac cu haine curate, renunţând la duşul pe care l-am tot amânat, îmi iau cheile şi geanta şi într-un sfert de oră sunt în maşină.

* * *

Soarele poleieşte cu o lumină aproape aurie faţada casei lui Meg, în timp ce mă apropii de uşa de la intrare. Este prima oară când vin aici şi mă întreb dacă aş putea să

întrerup conversația noastră ca să mă duc la baie sau să iau un pahar de apă, doar pentru a arunca o privire în jur.

Bat la ușă, dar nu se aud pași apropiindu-se, așa că sun la sonerie și aștept.

Tot nimic.

Încerc la ușă, care este descuiată, și intru într-un living luminos și aerisit, cu o canapea albă modulară, o măsuță joasă din crom și sticlă și un șemineu superb, acoperit cu plăci de ceramică.

— Meg, o strig eu.

Dar îmi răspunde ecoul.

Intru agale în bucătăria cu blaturile goale și strălucitoare și deschid frigiderul, dar văd doar rafturile curate și o sticlă de apă. Parcă aș fi intrat într-o casă de pe un platou de filmare, aranjată astfel încât să pară că este locuită, deși dulapurile și dressingurile sunt goale.

— Meg?

Arunc o privire în curtea din spate, dar nici urmă de ea.

Unde ești? îi trimit eu un mesaj.

În sufragerie este o masă înconjurată de opt scaune, în mijlocul mesei văd un teanc de vreo 20 de caiete cu spirală, iar deasupra un plic pe care scrie numele meu.

Înăuntru găsesc o scrisoare și un cec pentru Citibank, cu suma de 31.125 de dolari. Stupefiată, mă holbez la el cel puțin un minut, după care încep să citesc.

K –

O poveste bună poate fi seducătoare. Cei mai mulți oameni tind mai degrabă s-o creadă decât să examineze dovezile care se adună sub ochii lor. Dar ei nu știu că nimeni nu este un narator de încredere. Nu există naratori de încredere. Te-ai gândit vreodată la numele tău? Kat – o felină, un prădător care își

urmărește prada, așteptând momentul potrivit pentru a ataca. Asta te-ai considerat când ai inventat povestea cu moștenirea, o femeie proaspăt îmbogățită care caută un mod de a-și umple zilele?

Ridic privirea din scrisoare, uluită. Până la urmă, Scott avusese dreptate. Bineînțeles că Meg nu avea cum să creadă povestea mea despre o mare moștenire – ea era șarlatanca și inventa povești reușite, nu eu.

Nu mă deranjează că m-ai mințit. Când faci ceea ce fac eu, unul dintre cele mai grele lucruri este acela de a purta mereu pe umeri povara încrederii oamenilor. Faptul că nu a trebuit să o port pe a ta a fost o binecuvântare. Dar, chiar dacă te așteptai la minciuni din partea mea, eu tot regret că ți le-am spus și că am fost nevoită să plec în felul acesta. Dar așa se termină întotdeauna: eu dispar înainte să poată spune cineva adio.

Inclusiv eu.

Uneori mi-a fost greu să accept că nu voi duce niciodată o viață obișnuită. Că nu voi avea niciodată o relație banală sau o familie normală. Dar am avut ceva mai măreț. O viață care s-a întins pe un continent întreg, întâlnind oameni pe care altfel nu i-aș fi întâlnit niciodată. Sigur, am lăsat multă confuzie și multe întrebări în urma mea, cei cu care mă împrietenisem întrebându-se adesea cât din prietenia noastră – dacă a existat – a fost adevărată. Dar fiecare dintre ei a lăsat o amprentă de neșters asupra mea. Îmi place la nebunie Casablanca *datorită lui Diane din Phoenix. Prefer pâinea prăjită pentru sandviciuri mulțumită Natashei din Monterey. Colegii de serviciu și vecinii care, pentru o vreme, au devenit comunitatea mea.*

Care nu m-au lăsat să trăiesc în izolare. Şi printre ei mi-am găsit nişte prieteni buni. Poate nu prieteni cu care să pot păstra legătura, dar asta nu mă împiedică să port cu mine bunătatea lor.

Minciunile pe care le spun au un scop, acela de a orienta karma în direcția corectă. De a restitui puterea celor care au pierdut-o. Diferența dintre justiție şi răzbunare depinde de cine spune povestea.

Caietele de notițe te vor ajuta să înțelegi ce am făcut şi de ce, întrucât contextul contează.

Bărbații pe care îi vizez – corupți, egoişti şi uneori periculoşi – sunt peste tot. În fiecare oraş, în fiecare domeniu de activitate fac lucrul la care se pricep cel mai bine: profită de ceilalți. Abia terminam să mă ocup de unul, când apărea altul, în altă parte. Acum îmi dau seama ce preț am plătit, cât m-a costat sufleteşte. Pentru că, atunci când stai aproape de corupție şi lăcomie, este ca şi cum ai trăi deasupra unui depozit de deşeuri radioactive. Până la urmă, îți intră în sânge şi te otrăvesc şi pe tine.

Mi-aş dori să-ți mai spun şi altele, dar timpul meu aici a expirat. Aşa că să ştii trei lucruri: în primul rând, afecțiunea mea pentru tine a fost adevărată. Am prețuit prietenia noastră şi o voi purta mereu cu mine. În al doilea rând, meriți loialitate din partea oamenilor pe care îi iubeşti. În al treilea rând şi poate cel mai important, dacă afli slăbiciunile unui bărbat, e uşor să te foloseşti de ele pentru a obține rezultatul dorit.

Rămâi cu bine şi scrie acel articol – sau roman, orice vrei tu –, ai binecuvântarea mea.

Caietele nu sunt aranjate într-o ordine anume. Cel de deasupra este de acum câțiva ani şi când îl deschid văd că paginile sunt datate în partea de sus şi acoperite cu scrisul

lui Meg. Unele texte sunt liste cu lucruri pe care trebuia să le facă. *Să sun la compania de telefonie şi să instalez internetul.* Altele sunt informaţii despre oraşe, locuri şi oameni. *Maşina lui Marco a fost confiscată anul trecut, să încep cu el. Flagstaff este prea mic, n-o să meargă.* Altele par a fi mai personale – amintiri despre mama ei, justificări pentru deciziile pe care le-a luat pe parcurs. Impresii despre oamenii pe care i-a întâlnit, bărbaţii cu care se întâlnea şi ce a putut să ia de la ei: 50.000 de dolari de la un bărbat din Fresno, care-i furase de la un unchi aflat pe moarte; 100.000 de dolari de la un bărbat din Houston care administra o schemă Ponzi. Lista nu era atât de lungă pe cât îmi imaginasem, pentru că Meg îşi rezerva timp pentru a se documenta mai întâi. Pentru a se asigura că bărbaţii pe care şi-i alegea ca victime o meritau.

Răsfoiesc paginile şi detaliile îmi sar în ochi. Strategii de abordare a unei victime. Cum să câştigi încrederea cuiva. Ba chiar descrie ce trebuie să facă dacă o prinde cineva – *Adu-l aproape de tine. Distrage-i atenţia cu alte lucruri.* Ridic privirea, gândindu-mă la cumpărătorii ei misterioşi, care probabil se vor dovedi a nu fi deloc speciali. Fiecare pistă pe care am urmat-o, fiecare teorie pe care am avut-o mi-au fost pregătite şi apoi livrate de Meg.

Următorul caiet din teanc este primul pe care l-a scris şi poartă o dată din urmă cu peste zece ani. *M-am născut să fiu escroacă, dar mi-am dat seama de asta abia mai târziu, după ce devenisem deja.* Găsesc o adnotare mai veche despre Ron Ashton, durerea şi furia fiind atât de vii în pagină, încât mă minunez cum de Meg a putut să petreacă atât de mult timp cu el în ultimele luni. Cât de mult trebuie s-o fi costat. Sper să merite sacrificiul.

Întrebarea mea de acum câteva săptămâni îmi revine în minte: *Ce înseamnă succesul pentru Meg?* Răspunsul este îngropat într-unul dintre aceste caiete.

Caut cel mai recent caiet şi citesc despre întoarcerea ei în Los Angeles şi cum a ajuns să o cunoască pe Veronica. *Afacerea de milioane* pe care aceasta şi David au făcut-o cu casa lor nu a fost altceva decât o iluzie creată şi executată de Meg, al cărei singur scop a fost acela de a-şi făuri o reputație şi de a fi exact persoana de care avea nevoie Ron.

Vânzarea casei din Canyon Drive a fost legitimă, o punere în scenă pentru ceea ce avea să vină în continuare – Mandeville Canyon – şi un DBA pentru o companie numită Orange Coast Escrow. Am citit o ciornă a unui e-mail către directorul administrativ al lui Ron: Felicitări pentru noua ta casă! Orange Coast Escrow este încântat să lucreze cu tine. Acest e-mail conține un link securizat către contul escrow şi instrucțiunile pentru transferul banilor.

Îmi scot telefonul, introduc adresa web notată în susul paginii şi se afişează site-ul companiei Orange Coast Escrow. Are toate linkurile obişnuite – Instrumente şi resurse, Servicii şi unul intitulat Avertisment Fraudă informatică. Infractorii încearcă frecvent să vă fure banii pretinzând că suntem noi. Vă rugăm să ne sunați înainte de a efectua un transfer! Apoi apare un număr de telefon.

Într-o fereastră nouă caut pe Google *Orange Coast Escrow.* Apar două linkuri: cel pe care tocmai l-am văzut şi un al doilea. Trec de la unul la altul, dar sunt identice, chiar şi avertismentul antifraudă. Apoi îmi dau seama: o liniuță jos adăugată la sfârşitul adresei web pe care am introdus-o din caietul lui Meg. Şi un alt număr de telefon. Când îl formez, îmi răspunde o voce de femeie: „Ați sunat la Orange Coast Escrow. Vă rugăm să apăsați tasta 1 pentru a vorbi cu un agent escrow”. Când îl apăs, apelul se întrerupe. Încerc din nou, cu acelaşi rezultat.

Pe urmă îl caut pe agentul care s-a ocupat de vânzarea proprietății Mandeville Canyon.

— Bună, spun eu când răspunde la telefon. Sunt Kat, asistenta lui Meg Williams de la Apex Beverly Hills. Voiam să ştim când a intrat în garanţie proprietatea din Mandeville.

Femeia de la celălalt capăt al firului începe să râdă.

— Da' de unde, aş fi vrut eu să fie în garanţie. Aveţi să-mi propuneţi un cumpărător?

Îi spun că voi reveni mai târziu cu un telefon şi închid, minunându-mă de priceperea extraordinară şi planificarea minuţioasă de care Meg a dat dovadă. Ea ştiuse că nu va putea fura niciodată o proprietate de la Ron, aşa că l-a păcălit să creadă că a cumpărat o proprietate. Un cont de escrow închis cu succes, pentru ca următorul să nu fie pus la îndoială.

Revin la caietul lui Meg, întorcând paginile din ce în ce mai repede, pe măsură ce escrocheria începe în sfârşit să-mi fie clară. Situaţia fără ieşire pe care Meg a creat-o pentru Ron. Un cont de escrow imaginar cu o companie de escrow falsă. Un DBA, precum acea Orange Coast Escrow, şi un cont bancar cu acelaşi nume, ambele deschise de Meg încă din septembrie. Cuvintele *donaţii de campanie* subliniate de trei ori. Şapte milioane de dolari au fost transferaţi în acel cont – pentru o clipă, apoi au dispărut. Şi apoi citesc schiţa unui comunicat de presă care, conform notiţelor lui Meg, tocmai a fost dat publicităţii.

— Dumnezeule, spun eu în casa goală.

Apoi încep să râd.

MEG

Octombrie
2 săptămâni până la alegeri

Uberul mă lasă la Terminalul 2 al aeroportului internațional din Los Angeles. Range Roverul l-am returnat ieri dealerului, spunându-i că mă mut în altă țară şi trebuie să anulez leasingul. *Îmi pare foarte rău pentru bara de protecție!* În timp ce şoferul îmi scoate valiza din portbagaj, eu mă uit la ceas, sperând să trec repede prin filtrul de securitate şi să găsesc un televizor.

Fiind după-amiaza târziu, locul este plin de navetişti. În timp ce stau la rând să trec prin scanner, mi-o imaginez pe Kat ajungând acasă la mine şi găsind ce i-am lăsat. Apoi mă gândesc la Ron înfruntând haosul pe care l-am creat şi mă las să retrăiesc momentul când i-am spus ce am făcut.

* * *

Nu a fost greu să-l găsesc. Era acolo unde era de obicei la ora 15:30, într-o zi din timpul săptămânii: făcea jogging în parcul Palisades din Santa Monica. Cu aleile cu pietriş şerpuind printre copaci şi stâncile care coborau abrupt în ocean, parcul era plin de alergători, părinți sau bone care împingeau cărucioare cu copii şi oameni care se plimbau în ritm alert, adânciți în conversații. Dar eu ştiam că Ron va veni. Se îngrijea de silueta lui cu energia şi angajamentul unei femei nesigure de sine care se apropie de vârsta mijlocie, folosindu-şi pentru asta timpul liber dintre întâlnirile de la prânz şi ora de cocktail.

M-am pregătit sufleteşte pentru că îmi imaginasem acest moment aproape toată viața mea de adult. Ani la rând mi-l închipuisem pe Ron în cătuşe, în timp ce poliția descindea la compania lui, închizând-o. Ron urmărit penal pentru fraudă. Dar apoi am crescut şi mi-am dat seama că în țara asta există două sisteme judiciare diferite: unul pentru albii bogați ca Ron Ashton şi altul pentru toți ceilalți.

M-am prefăcut că fac stretching sprijinită de un copac până l-am zărit în depărtare, apoi m-am desprins de

trunchiul copacului şi am început să alerg încet înspre el. Ochii i s-au luminat când m-a recunoscut.

— Meg, a spus el când m-am oprit. Cu tine voiam să vorbesc. Ai primit mesajele mele? Am nevoie de cheile de la casa din Mandeville. Muncitorii trebuie să înceapă treaba, altfel n-o să fie gata până în seara alegerilor.

Mi-am şters fruntea şi am spus:

— Nu se poate.

M-a privit nedumerit.

— S-a întâmplat ceva, vreo problemă cu vânzătorul?

În toţi anii mei de escrocherii nu am apucat niciodată să rămân ca să văd momentul în care victima şi-a dat seama ce s-a întâmplat. Când percepţiile şi presupunerile greşite despre mine s-au prăbuşit.

— Nu există nicio casă. Niciun cont de escrow. Banii au dispărut.

Părea confuz, dar încă nu intrase în panică.

— Ce naiba tot spui?

— Nu ai cumpărat casa din Mandeville Canyon. Dacă verifici, vei vedea că este tot la vânzare. Dacă o suni pe agenta care se ocupă de ea, o să-ţi spună că n-a mai primit o ofertă de mai bine de un an.

Îl vedeam cum încearcă să dea un sens cuvintelor mele.

— Cum e posibil? Banii au fost viraţi către Orange Coast Escrow în această dimineaţă. Steve mi-a confirmat.

— Banii au fost viraţi într-un cont pe care îl controlez eu şi de acolo au fost transferaţi către Los Angeles Homeless Cooperative. Este o organizaţie minunată care se ocupă cu administrarea centrelor pentru oamenii fără adăpost, oferă consiliere psihologică şi asistenţă medicală. Organizează chiar şi târguri de locuri de muncă.

Am mijit ochii în soarele după-amiezii târzii şi am adăugat:

— Dat fiind că eşti principalul donator, poate-ar trebui să participi şi tu la unul.

Preț de o răsuflare – o clipă – totul a rămas suspendat între noi. O secundă, două, apoi a înțeles.

— E imposibil, a şoptit el.

Mi-am verificat ceasul.

— În aproximativ 20 de minute se va afla tot. Comunicatul de presă a fost deja trimis la toate instituțiile media importante. *Ron Ashton, posibil viitor senator al statului California, donează 7 milioane de dolari pentru oamenii fără adăpost.*

Am coborât vocea.

— Deşi amândoi ştim că nu toți erau banii tăi. O bună parte din ei aparținea donatorilor tăi.

Oamenii începeau să-l recunoască pe Ron. Un tânăr îşi scosese telefonul mobil, iar eu i-am făcut semn spre el, spunând:

— Ai grijă. Eşti filmat.

— Cum ai putut...

— Poate te întrebi „De ce oamenii fără adăpost?”, l-am întrerupt eu. Sunt sigură că şi electoratul tău se va întreba.

Am tras aer în piept, imprimându-mi bine în minte detaliile acestui moment: aerul după-amiezii cu un vag iz sărat, sunetul îndepărtat al valurilor care se spărgeau pe plaja de mai jos.

— Îți aminteşti de o femeie pe nume Rosie Williams? Te întâlneai cu ea acum vreo 15 ani.

El a părut nedumerit.

— Rosie a fost mama mea, am continuat eu. În 2004 ai pus mâna pe actul casei noastre printr-o minciună – casa pe care tocmai am vândut-o pentru tine. Mama era bolnavă în stadiu terminal şi totuşi ne-ai dat afară, ne-ai aruncat în stradă. Îți aminteşti ce i-ai spus?

Cum el n-a răspuns, i-am recitat acele cuvinte de demult.

— *În viaţă există învingători şi învinşi. Acum tu eşti învinsa. Acceptă înfrângerea şi fii mai deşteaptă data viitoare.*

Ron s-a uitat în jur, realizând brusc că aveam şi public: se adunaseră mai multe persoane.

— E o minciună. Nu s-a întâmplat niciodată aşa ceva.

— Cred că evacuarea oamenilor din imobilele care sunt în proprietatea ta este o etapă esenţială a modelului tău de afaceri.

Am ridicat telefonul şi i-am pus înregistrarea vocală pe care o aveam pregătită.

Vocea lui Ron s-a revărsat în jurul nostru. *Idealul meu ar fi să găsesc ceva care are nevoie de reparaţii – sunt constructor şi antreprenor la bază –, să evacuez paraziţii şi drogaţii, să fac o reabilitare rapidă şi ieftină, să dublez chiriile şi să închiriez studenţilor prea proşti sau prea beţi ca să-şi dea seama.*

Am oprit înregistrarea şi am spus:

— Principalele canale de televiziune ar trebui să transmită cât de curând anunţul tău surpriză. Declaraţia este excelentă. *Cu mulţi ani în urmă, am profitat de încrederea unei familii,* am recitat eu din memorie. *De atunci, faptele mele m-au bântuit mereu şi le-am regretat de-a lungul anilor. Donaţia mea pentru Los Angeles Homeless Cooperative este un mod de a-mi repara această greşeală.*

Faţa lui Ron s-a schimonosit într-un rânjet.

— Ce-ai făcut tu este ilegal. Mi-ai furat banii.

Am ridicat uşor din umeri.

— Problema este că tu i-ai furat primul. Ceea ce te pune într-o mare încurcătură. Dacă donaţia rămâne, îţi vei pierde electoratul şi, probabil, alegerile. Presupun că ai putea reclama furtul banilor, susţinând că au fost daţi persoanelor fără adăpost împotriva dorinţei tale, dar cum îi vei explica

directorului tău administrativ transferul banilor de campanie într-un cont de escrow?

Am decis să-i dau o ultimă lovitură.

— Când poliția anchetează pe cineva, îmi imaginez că vrea să-i verifice şi situația financiară. Personală şi de afaceri. Probabil pe mai mulți ani în urmă.

M-am dat un pas înapoi, dându-i de înțeles că discuția noastră s-a încheiat.

— A fost o plăcere să lucrez cu tine. Mult succes la alegeri.

Am făcut stânga împrejur şi m-am îndepărtat alergând uşor pe o străduță laterală. Am aruncat o privire peste umăr şi l-am văzut pe Ron încremenit pe loc, în adidaşii lui de un alb strălucitor şi treningul extrem de scump, moale şi atârnând pe el.

•

I-am trimis un mesaj lui Kat imediat după ce am comandat un Uber pentru aeroport.

Poți să vii până la mine? Am nevoie de ajutorul tău cu o nouă tranzacție pe care am început-o cu Ron.

Înainte să răspundă, mi-am închis telefonul. Ştiam că va veni.

* * *

După ce trec de controlul de securitate, trag bagajul de mână după mine şi intru pe poarta de acces pentru Las Vegas şi Nashville. Văd două femei aşezate una lângă alta în barul aeroportului, cu capetele apropiate, şi mă întreb cine sunt una pentru cealaltă. Ce pun la cale. Când le văd, îmi vine în minte una dintre regulile mamei mele.

Două femei care lucrează împreună sunt o forță care nu trebuie subestimată.

Găsesc poarta mea de îmbarcare – un zbor spre Houston, de unde am o legătură spre Costa Rica – şi un loc unde să mă aşez. Vizavi de mine, o bătrână tricotează, trăgând de

firul care iese dintr-o pungă aflată la picioarele ei. Mă uit cum țăcăne din andrele; degetele ei se mişcă cu dexteritate, înfăşurând şi desfăcând, în timp ce lucrul ei de mână creşte, rând cu rând.

Dar apoi face un nod. Scoate andrelele. Bucata pătrată este terminată şi bătrâna o pune deoparte. Mă gândesc la ultimii zece ani – rând după rând, oraş după oraş, victimă după victimă. Ron a fost nodul, iar acum este timpul să închei acest capitol din viața mea.

Mă aşteaptă o casă închiriată – un mic bungalou pe un deal, cu vedere spre plajă. Îmi imaginez soarele cald, nisipul moale şi sarea apei de mare uscându-se pe pielea mea. Poate voi învăța să fac surf sau voi lucra într-un bar unde să vând băuturi turiştilor. Sau poate îmi voi petrece timpul citind pe verandă. Poate că într-o zi voi citi un roman despre o şarlatancă ce călătoreşte prin țară şi visează la ziua când va vindeca în sfârşit durerea care i-a frânt inima mamei ei.

KAT

Octombrie

A doua zi dimineață, toate sursele locale de ştiri vorbesc despre donația imensă şi neaşteptată făcută de Ron către Los Angeles Homeless Cooperative. M-am trezit devreme doar ca să-i văd pe crainici comentând stupefiați la începutul fiecărui buletin de ştiri. Ridic privirea din notițele lui Meg pentru a asculta ultimele noutăți.

„Cu doar două săptămâni înainte de alegeri, este o decizie bizară pentru un candidat a cărui poziție dură față de

persoanele fără adăpost a fost atât de mediatizată”, spune Kent Buckley, prezentatorul *Channel Five Morning News.*

„Îmi imaginez că susținătorii săi nu sunt foarte încântați de treaba asta”, comentează colega lui. „Ce crezi despre declarația pe care a făcut-o domnul Ashton? Ai vreo informație despre familia la care face referire? A apărut cineva?”

„Nimic, deocamdată. Echipa sa de campanie a refuzat să comenteze, iar domnul Ashton nu a putut fi contactat”.

Kent își mută privirea spre o altă cameră, finalizând segmentul de știri.

„Rămâneți cu *News Five* pentru a fi la curent cu evoluția acestui eveniment. Iar acum îi dau legătura lui Kristy, să vedem ce ne spune despre vreme”.

Dau volumul mai încet și mă întorc la notițele lui Meg. Am stat aproape toată noaptea să mă uit prin ele, citind despre diverse escrocherii în orașe de pe tot cuprinsul Statelor Unite, mai detaliate decât ar fi putut fi vreodată notițele mele pierdute. Am nume, localități, vechi website-uri care nu mai există. Puținele telefoane pe care le-am dat au fost către oameni bucuroși să vorbească despre Meg, Megan, Melody sau Maggie, în funcție de locul unde s-a aflat și cum s-a recomandat la momentul respectiv. Sunt atât de absorbită de lectură, încât tresar când telefonul meu începe să vibreze, la primirea unui mesaj de la Veronica.

Ai mai vorbit cu Meg? Știi unde este?

Mă gândesc la ce trebuie să se întâmple acum în echipa de campanie a lui Ron. Trei milioane de dolari din donații de la susținătorii săi din tot statul, evaporați. Haosul când au descoperit, odată cu restul lumii, unde au ajuns.

Încă un mesaj. Anunță-mă cât mai curând dacă ai vești de la ea.

Îmi vine în minte un rând din scrisoarea lui Meg. *Unul dintre cele mai grele lucruri în ceea ce fac este acela de a purta pe umerii mei povara încrederii celorlalți.* Îmi pare rău

pentru Veronica. Ea nu şi-a dat seama nicio clipă cum a manipulat-o şi a folosit-o Meg. Şi probabil se va întreba mereu ce s-a întâmplat cu prietena ei.

Nu ştiu unde este, îi scriu ca răspuns. Ieri am fost la ea acasă, dar casa era goală. A dispărut.

Apoi scot un alt caiet din teancul lui Meg şi continui să citesc.

* * *

Două ore mai târziu mă sună mama.

— Spune-mi că scrii despre asta.

Las deoparte agenda din care citeam, bucuroasă că pot să fac o pauză, deşi mă temeam de acest telefon.

— Scriu despre asta, repet ca un papagal.

— Este mâna lui Meg? Ron Ashton sigur nu făcea donaţia aia de bunăvoie. A fost constrâns? Şantajat? Tu ai aici o perspectivă unică de abordare. Nimeni altcineva nu poate scrie din perspectiva pe care o ai tu.

Aşa e mereu cu mama, insistenţa cu care trage de mine urmărind visurile ei, nu pe-al meu.

— Se pare că ea n-are nicio legătură cu asta. Toate ştirile pe care le văd vorbesc despre un fel de reparaţie morală pentru ceva ce s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Dar Ron Ashton nu a dat nimănui nicio declaraţie.

— Acum e momentul să-i spui lui Meg cine eşti şi ce vrei. Tu ai o relaţie de prietenie cu ea. Promite-i că-i protejezi identitatea în schimbul accesului la informaţii complete. O poveste ca asta îţi va deschide toate uşile.

Mă uit la caietele care conţin tot ce putea Meg să-mi spună.

— Meg a dispărut. Nu ştiu unde s-a dus.

Mama expiră sonor, scoţând un sunet tăios care înseamnă atât de multe – vină, dezamăgire, nerăbdare –, reproşuri bine cunoscute la care m-am obişnuit să mă aştept.

— Ai pierdut atât timp!

— Nu l-am pierdut.

Mă gândesc la ce mi-a dat Meg. Nu doar caiete, nu doar bani pentru acoperirea datoriei lui Scott, ci claritate.

Am găsit paginile care descriau ieşirea ei din viața lui Cory Dempsey. O idee notată în partea de jos a paginii. *Să sun la* Times *în legătură cu implicarea lui Nate.*

Nu a avut cum să ştie că tânăra reporteră care a răspuns la telefon va face un lucru atât de prostesc. *Contextul contează.*

A da vina pe Meg pentru minciuna care m-a scos în calea lui Nate, o împrejurare absolut întâmplătoare, este la fel de inutil ca a da vina pe o furtună cu trăsnete şi fulgere pentru un incendiu de pădure. Totul a ars, transformându-se într-un morman negru de cenuşă, până când au început să răsară plăntuțe noi.

— Acum, că nu mai e Scott să te rețină în Los Angeles, ai putea să te muți. Prietenul meu Michael mi-a spus că a auzit despre un post de *fact-checker* la *San Francisco Chronicle.* Dacă tragi tare, în şase luni ai putea în sfârşit să te întorci acolo de unde ai plecat cu mulți ani în urmă.

Mama nu se va schimba niciodată. Nu va înceta nicio clipă să îşi dorească ceea ce a pierdut ea. Dar nu este treaba mea să-i dau.

— Trebuie să plec, îi spun, dar o să mă gândesc.

După ce închid, mă gândesc la dineul pentru strângere de fonduri din urmă cu; aproape cinci luni şi la ce credeam atunci că îmi doresc. *Ai o singură viață – cum vrei să ți-o trăieşti?*

Am câteva idei.

EPILOG

KAT

Decembrie

Fac un ultim tur prin apartamentul meu, acum gol. Toată mobila a fost vândută sau donată, restul lucrurilor fiind împachetate, în maşină. Haine, fotografii, laptop, caietele lui Meg.

Când mi-am început investigaţiile asupra lui Meg, credeam că ştiu pe cine caut – o maestră a manipulării, o mincinoasă desăvârşită, un cameleon. Toate cercetările pe care le-am făcut despre escroci arată că aceştia sunt oameni cu o abilitate înnăscută de a păcăli şi a induce în eroare spre avantajul lor.

Meg Williams a fost toate acestea la un loc. Şi ceva pe deasupra.

Spre deosebire de majoritatea escrocilor, Meg nu era o sociopată. Era doar o femeie sătulă de modul în care sistemul pare să ne dezamăgească mereu. Îşi alegea victimele din rândul bărbaţilor corupţi, sărind peste ţintele mai mărunte, refuzând să profite de ocaziile care ar fi putut să devină victorii facile pentru ea. În schimb, se concentra pe indivizi ca profesorul care a plagiat lucrarea colegei sale. Nepotul care a furat pensia mătuşii. Directorul de liceu, fost profesor de matematică, care profita de elevele lui. Fostul soţ care nu ştia să împartă.

Sigur, Meg a făcut alegeri şi a avut opţiuni. Ar fi putut să economisească bani şi să urmeze o facultate, aşa cum ar fi

vrut prietenul ei Cal. L-am găsit pe Cal. Locuieşte în Morro Bay cu partenerul lui, Robert. Când l-am rugat să-mi spună câteva cuvinte despre Meg, mi-a răspuns simplu: „Sper să ştie cât era de iubită”.

Acesta pare să fie refrenul multora dintre cei pe care i-a întâlnit Meg. Nu al celor de la care a furat, ci al oamenilor cu care s-a împrietenit pe parcurs, cei care i-au oferit acces la victimele ei. Nu am cuvinte să vă spun cât de neobişnuit este acest lucru pentru o escroacă. În general, trişorii nu sunt decât nişte cochilii goale, mint şi manipulează în drumul lor spre obiectivul pe care şi l-au propus, lăsând în urma lor prieteni şi vecini îndureraţi şi furioşi, dacă au noroc, săraci lipiţi pământului, dacă n-au. Dar Meg era altfel.

„Mi-a plătit taxa pentru ultimul semestru de colegiu”, spune cineva care o cunoştea sub numele de Maggie Littleton. Această femeie, care m-a rugat să nu-i dau numele, mi-a povestit cum Meg – sau Maggie – s-a împrietenit cu ea la un colegiu comunitar din Spokane, unde amândouă urmau un curs de web design. Meg muncea din greu pentru a-şi îmbunătăţi abilităţile, învăţa constant, evolua constant. Eforturile ei au fost încununate de succes, ajutând-o să falsifice site-uri web, să modifice în Photoshop imagini din reviste şi fotografii. „Maggie a fost bonă pentru copiii mei fără să-mi ceară nimic. Ştia că mă chinuiam să economisesc bani pentru ultimul semestru. Când m-am dus la biroul financiar să-i rog să mă păsuiască cu plata taxei, mi-au spus că taxa fusese deja plătită. Maggie o plătise integral, chiar înainte să plece din oraş. Tot ce am – afacerea mea, casa mea – am datorită ei”.

Aceasta este semnătura unei veritabile maestre a escrocheriilor, când oamenii pe care îi lasă în urmă ştiu ce a făcut şi continuă să îi dorească tot binele din lume.

M-am gândit serios să scriu articolul. Fără îndoială că aş fi putut să-l propun oricărei companii media importante, iar ei ar fi sărit să-l cumpere – pentru a scoate un serial în cinci părți, un podcast, un film –, dar nu m-a lăsat inima. Am ştiut că labirintul masculin va simplifica rapid totul într-o poveste caricaturală despre o şarlatancă. Ca şi când cea mai notabilă trăsătură a lui Meg au fost cromozomii X, şi nu mintea ascuțită, incredibilul simț al umorului sau nervii ei de oțel în momentele în care era încolțită.

Nu mă mai săturam să-i citesc notițele. Să le studiez ca pe o hartă. Să văd ceva nou, vreo mică însemnare pe margine pe care am ratat-o la prima lectură. Cu cât citeam mai mult, cu atât aflam mai mult. Cum să te muți dintr-un loc în altul şi să rămâi aproape invizibil. Cum să-ți schimbi numele şi să-ți inventezi un trecut credibil, care să stea în picioare la o analiză mai atentă. Şi pagina ei de Facebook şi parola, scrise pe coperta interioară a jurnalului numărul 3, intrările automate în numeroase grupuri private în care îşi căuta victimele.

Ceea ce țineam în mâini era un manual de instrucțiuni pentru a face ce făcea ea – şi a o face bine. Meg Williams, persoana pe care timp de zece ani am visat s-o găsesc, continua să-mi schimbe viața. Dar nu aşa cum am crezut eu.

Jenna m-a pus în legătură cu un agent literar pe care îl cunoştea şi cu care am vorbit săptămâna trecută.

— Primele pagini pe care mi le-ai trimis sunt minunate! Termină romanul şi sunt convinsă că pot să-l vând, mi-a spus femeia.

Stau în pragul biroului pe care cândva l-am împărțit cu Scott şi îmi amintesc cum lucram amândoi într-o tăcere convivială. Mi-a fost teamă că voi regreta că l-am lăsat să scape. Dar totodată nu am vrut să fiu eu cea care îi distrugea viața, chiar dacă ce a făcut el ar fi putut să o

distrugă pe-a mea. Scott nu este ca bărbații pe care îi viza Meg. El nu e avid sau corupt, e doar un om care suferă de o dependență şi face ce fac persoanele ca el. Un om care are nevoie de ajutor, nu de răzbunare. Aud că face progrese ca pacient într-un centru de tratament ambulatoriu din Nevada, unde lucrează ca agent de pază la o bancă.

Ron Ashton a suferit o înfrângere zdrobitoare în alegeri şi când s-a aflat că aproape jumătate din donația sa către oamenii fără adăpost provenea din contribuțiile la campania sa electorală, susținătorii l-au abandonat şi l-au lăsat în seama comisiei electorale federale.

Cât despre Meg, mi-o imaginez undeva, într-un loc cald. Într-o casă luxoasă, cu mult spațiu şi încă şi mai multă intimitate. Cu libertatea de a-şi descoperi propria inimă. Propriile visuri.

Petrec mult timp întrebându-mă ce ar zice Meg dacă ar şti ce vreau să fac. Dacă în tot acest timp intenția ei a fost să mă împingă în această direcție.

Diferența dintre justiție şi răzbunare depinde de cel care spune povestea.

Încui uşa şi bag cheile într-un plic căptuşit adresat proprietarului casei, după care îl las pe tăvița de corespondență, înainte să plec.

* * *

Mi-a luat mai puțin de o oră să-l găsesc: locuieşte în Portland şi lucrează ca director regional de vânzări pentru o companie de software. Va dura cam două zile să ajung acolo cu maşina. Sunt sigură că se întâlneşte cu o mulțime de oameni – un amalgam de chipuri şi nume, aşa că e puțin probabil să-şi amintească figura mea dintr-o noapte de-acum zece ani. Deja mi-am găsit un apartament unde să stau, cu utilități incluse, bineînțeles. Prin intermediul profilului de Facebook al lui Meg, am identificat câteva

persoane care s-ar putea regăsi în noul cerc de prieteni al lui Nate.

Mulțumită lui Meg, nici nu va şti ce-l va lovi.

Ju



Mo

pe car





virtual-project.eu

violin